Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Maupassant, Guy de.; af Guy de Maupassant ; paa Dansk ved Loulou Lassen ; Illustrationer af Ch. Huard, Træsnit af G. Lemoine.
Titel | Title:	En Kvindes Skriftemaal og andre Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : A. Christiansens Forlag, 1908
Fysiske størrelse | Physical extent:	319 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

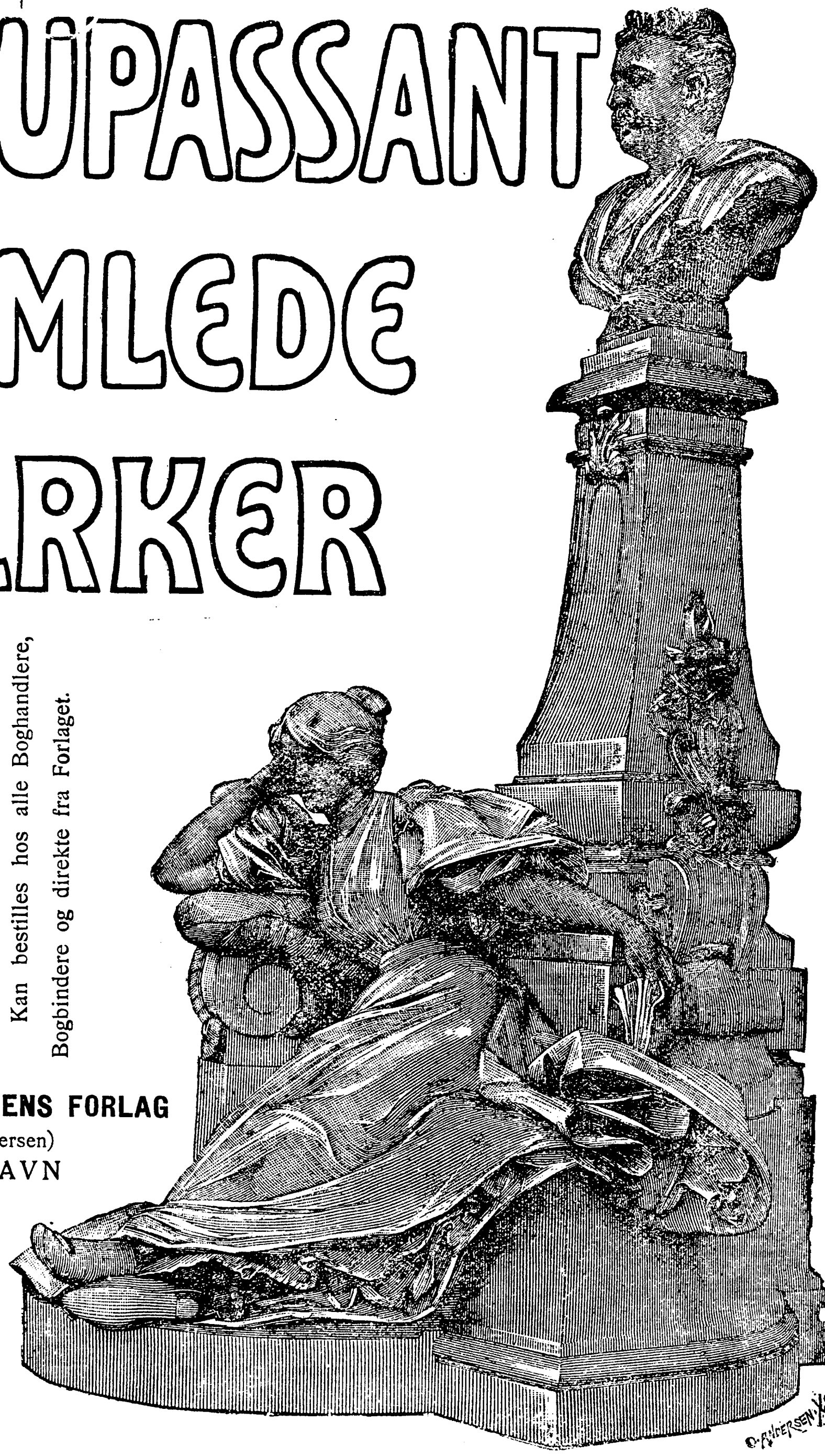

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

226 HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

Fra

OLUF BRONNUM & Co.s

Udstyrslager,

4, Holbergsgade 4

(Ligefor Studenterforeningen)

anbefales:

Email.Kogekar i alle Størrelser og **Façons,**
Bouillonskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemysekjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Gelèforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme,**
Bordknive,
Dessertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade

samt

. . ALT . .

henhørende til

Hus- & Køkken-Inventar.

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN

Østerbros Vinhandel

ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af

Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Kurvekufferter.

Kurvemøbler.

Stort Udvalg.

Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.

Tlf. Nora 535.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

PIATTI'S

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris Kr. 12.50

Vimmelskaftet 43,

København K.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder · Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri.

HØJBROPLADS 7.

GUY DE MAUPASSANT

EN KVINDES SKRIFTEMAAL

OG ANDRE FORTÆLLINGER

SAMLEDE · VÆRKER

AF

GUY DE MAUPASSANT

EN KVINDES SKRIFTEMAAL

OG ANDRE FORTÆLLINGER

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN

ILLUSTRATIONER AF CH. HUARD

TRÆSNIT AF G. LEMOINE

KØBENHAVN MDCCCCVIII

forhen A. CHRISTIANSENS FORLAG

PARIS BERLIN LEIPZIG

SOCIÉTÉ D'ÉDITIONS LITTÉRAIRES ET ARTISSIQUES

Librairie PAUL OLLENDORFF

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

EN KVINDES SKRIFTEMAAL

EN KVINDES SKRIFTEMAAL

De har bedet mig, kære Ven, om at fortælle Dem mine Erindringer om det, der i mit Liv har gjort det dybeste Indtryk paa mig. Jeg er nu en gammel Kone uden Slægtninge og uden Børn, det staar mig altsaa frit for at skrifte for Dem. Lov mig kun, at De aldrig vil røbe mit Navn.

Jeg har været meget elsket, det ved De, og jeg har ofte selv elsket. Jeg var meget smuk, det kan jeg roligt sige nu, da der intet er tilbage af min Skønhed. Kærligheden var for mig Sjælens Liv, ligesom Luften er Legemets. Jeg vilde hellere dø end at leve uden Elskov, uden Bevidstheden om, at en andens Tanker stadig havde mig til Maal. Der er mange Kvinder, som paastaar, at de kun én Gang formaar at elske af deres Hjertes hele Magt, men det er ofte hændt mig at elske saa voldsomt, at jeg troede, der aldrig vilde blive Ende paa mine Følelser. Alligevel sluktes de

altid paa en ganske naturlig Maade ligesom et Baal, hvor der mangler Brænde.

Jeg vil i Dag fortælle Dem det første af mine Æventyr. Jeg var fuldstændig uskyldig i det, men det blev dog Udgangspunktet for alle de andre.

Det staar endnu for mig som et forfærdeligt Drama, jeg meget mod min Vilje blev Vidne til.

Jeg havde i et Aar været gift med en rig Mand, Grev Hervé de Ker . . ., en Bretagner af gammel adelig Slægt. Det siger sig selv, at jeg ikke elskede ham. Kærligheden, den sande Kærlighed maa paa samme Tid — det tror jeg i det mindste — have Frihed og Hindringer. Har den paatvungne Kærlighed, som stadfæstes af Loven og velsignes af Præsten, i det hele taget noget med Kærlighed at gøre? Et lovligt Kys bliver aldrig det samme som et stjaalet.

Min Mand var høj, elegant og virkelig fornem i hele sin Optræden. Men han manglede Intelligens. Hans Ord var afgørende og han fremsatte Meninger, der skar som Klinger. Man følte, at hans Hjerne var fyldt med fuldt færdige Tanker, som hans Fader og hans Moder, der atter havde dem fra deres Forfædre, havde nedlagt i ham. Han betænkte sig aldrig, men udtalte straks uden nogensomhelst Forlegenhed og uden at forstaa, at der kunde gives andre Synspunkter, sin

øjeblikkelige og snævert begrænsede Dom. Man fik en Fornemmelse af, at dette Hoved var lukket, at ikke en eneste ny Tanke fik Lov til at slippe ind, en af den Slags Tanker, der fornyer og forfrisker en Hjerne ligesom Luften, der strømmer igennem et Hus, naar Døre og Vinduer bliver aabnede.

Slottet, hvor vi boede, laa midt i en øde Egn. Det var en stor trist Bygning, indrammet af vældige Træer, hvis Mosklædning fik mig til at tænke paa gamle Mænds hvide Skæg. Parken, en sand Skov, var omgivet af en dyb Grav, der kaldtes Ulvegraven, og helt nede ved Enden af den, lige hvor Heden begyndte, havde vi to store Damme, fulde af Siv og Vandplanter. Mellem dem, ved Bredden af en lille Bæk, der forbandt dem med hinanden, havde min Mand ladet opføre en lille Hytte, hvorfra han kunde skyde Vildænder.

Foruden de andre Tjenestefolk havde vi en Skovfoged, en raa og plump Fyr, der var min Mand hengiven til Døden, og en Kammerpige, næsten en Veninde, der havde sluttet sig stærkt til mig. Jeg havde fem Aar tidligere haft hende med fra Spanien. Hun var et Hittebarn. Paa Grund af hendes sorte Hud, hendes mørke Øjne og hendes dunkle Haar, der altid krusede omkring Panden, kunde man godt have antaget hende

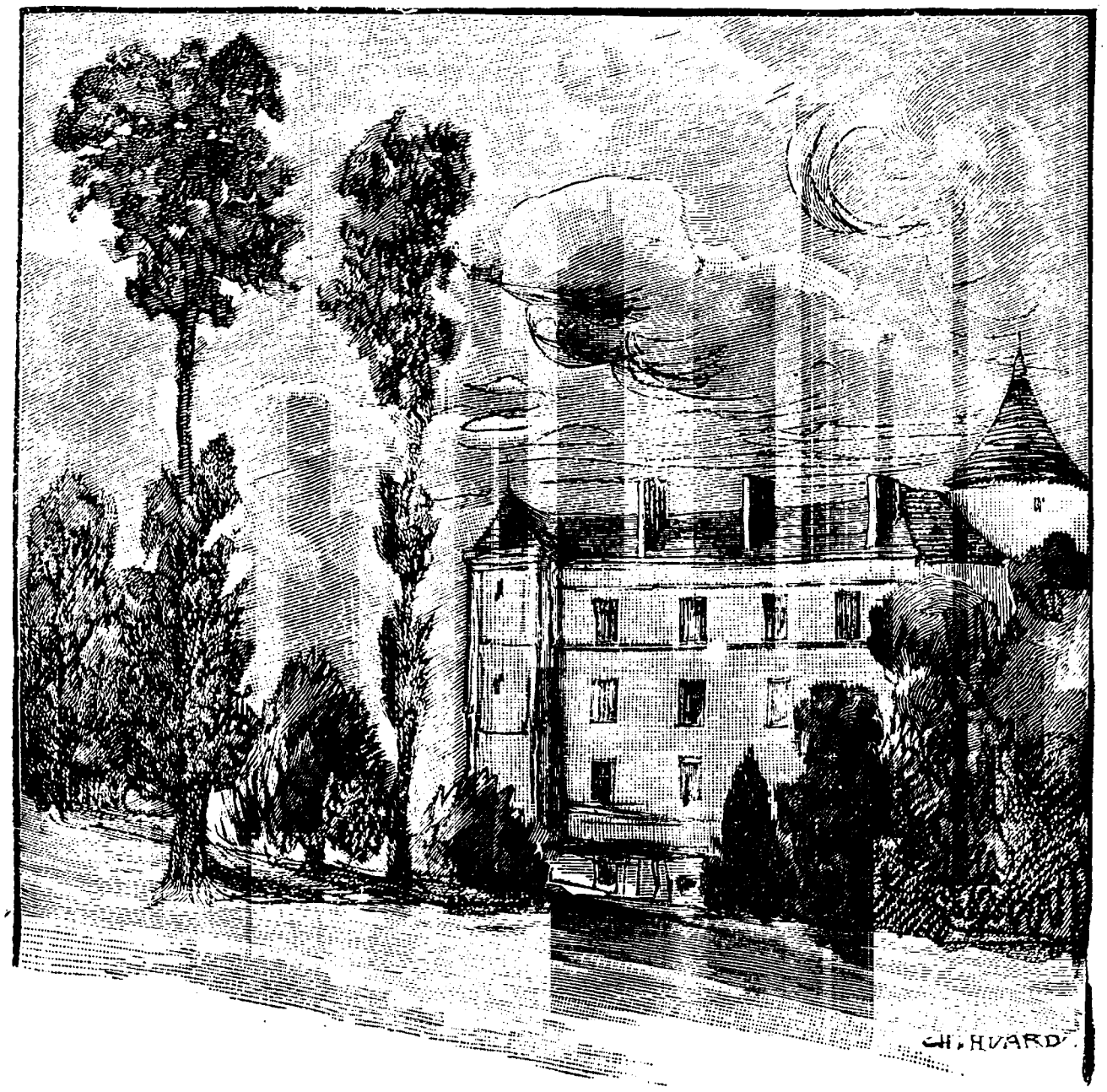

for at være en Zigøjnerske. Hun var den Gang seksten Aar, men hun saa ud, som om hun var tyve.

Efteraaret var begyndt. Der blev afholdt mange Jagter, snart hos vore Naboer og snart hos os. Jeg lagde Mærke til en ung Mand, Baron de C . ., hvis Besøg hos os blev paafaldende hyppige, men saa hørte han op med at komme, og jeg tænkte ikke mere paa

ham. Samtidig opdagede jeg, at min Mands Optræden overfor mig forandrede sig.

Han var tavs, øjensynlig forstemt over et eller andet, og han kyssede mig ikke, som han plejede. Skønt han ikke kom ind i mit Soveværelse, som jeg havde forlangt at have alene for at kunne have det lidt for mig selv, hørte jeg ham ofte om Natten komme listende hen til min Dør for efter nogle Minutters Forløb atter at bortfjerne sig.

Da mit Vindue var i Stueetagen, troede jeg ofte at høre nogen luske om i Mørket omkring Slottet. Jeg sagde det til min Mand, der i nogle Sekunder stirrede stift paa mig og derpaa svarede:

„Det er ingenting, det er Skovfogeden."

* * *

En Aften, da vi sad ved Middagsbordet, spurgte Hervé, der mærkelig nok lod til at være i godt Humør, med et lumskt Glimt i Øjet:

„Har Du noget imod at staa et Par Timer paa Lur for at gøre det af med en Ræv, der hver Aften lister rundt efter Hønsene?"

Jeg blev overrasket og betænkte mig, men da han saa' underlig stift paa mig, samtykkede jeg:

„Ja, det kunde være meget morsomt.“

Jeg maa sige Dem, at jeg jagede baade Ulve og Vildsvin saa godt som nogen Mand. Det var derfor ganske naturligt, at han vilde have mig med.

Men min Mand var paa én Gang bleven besynderlig nervøs, hele Aftenen igennem var der en stadig Uro over ham, han rejste sig og satte sig atter og gjorde Indtryk af at være meget febrilsk.

Hen imod Klokken ti sagde han pludselig til mig:

„Er Du parat?“

Jeg rejste mig. Han bragte mig selv min Bøsse og jeg spurgte:

„Skal jeg lade den med Kugler eller med Rævehagl?“

Han saa' overrasket ud, men svarede:

„Aa, Du kan nøjes med Hagl, det er saamænd mere end tilstrækkeligt, det kan Du være vis paa.“

Efter nogle Sekunders Forløb tilføjede han i en ejendommelig Tone:

„Du kan rose Dig af at være i Besiddelse af en hel Del Koldblodighed!“

Jeg gav mig til at le:

„Jeg? Hvorfor dog det? Behøver man at være særlig koldblodig for at skyde en Ræv? Hvad tænker Du dog paa, min Ven?“

Vi drog altsaa af Sted og listede os uden at gøre Støj igennem Parken. Hele Huset sov. Fuldmaanen farvede den gamle, mørke Bygning, hvis Tag lyste blankt, helt gul. — Taarnene, der smykkede den, afsluttedes foroven af to skinnende Plader, og ikke en eneste Lyd brød Stilheden i denne klare og triste, milde og tyngende Nat, der syntes død. Ikke et Vindpust, ikke et Frøkvæk, ikke et Ugleskrig, den uhyggelige Stilhed laa knugende over alt.

Da vi kom ind under Parkens Træer, slog en frisk Kølighed, en Duft af faldne Blade mig i Møde. Min Mand sagde intet, men lyttede og spejdede uafbrudt ind i Mørket, fra Hoved til Fod dirrende af Jagtiver.

Vi var snart naaet ned til Dammene.

Deres Sivhaar laa ubevægeligt, end ikke den mindste Luftning kærtegnede det, men hen over Vandet løb næsten umærkelige Krusninger. Af og til var der et Punkt i Overfladen, der bevægede sig, og fra dette udgik lette lysende Kredse, som bestandig blev større og større.

Da vi kom til Hytten, hvor vi skulde ligge paa Lur, lod min Mand mig gaa først ind, derpaa ladede han sit Gevær og den korte klirrende Lyd af Laasen gjorde et besynderligt Indtryk paa mig. Han mærkede, at jeg skælvede, og spurgte:

„Du har maaske allerede faaet nok?“

Jeg svarede, yderst overrasket:

„Nej, paa ingen Maade. Jeg er ikke kommet hernede for at vende om igen. Du er saa løjerlig i Aften.“

Han mumlede:

„Naa, som Du vil.“

Og vi forholdt os ganske ubevægelige.

Da der var gaaet omtrent en halv Time og intet forstyrrede denne Efteraarsnats klare og tunge Ro, hviskede jeg ganske sagte:

„Er Du vis paa, at han kommer her forbi?“

Det gav et Sæt i Hervé, som om jeg havde bidt ham, og med sin Mund tæt ind mod mit Øre svarede han:

„Ja, det er jeg vis paa, forstaar Du!“

Og vi faldt atter tilbage i den samme Tavshed.

Jeg tror, at jeg saa smaat var begyndt at falde i Søvn, da min Mand greb mig om Armen og med en forandret, pibende Stemme fremstødte:

„Kan Du se ham derovre, under Træerne?“

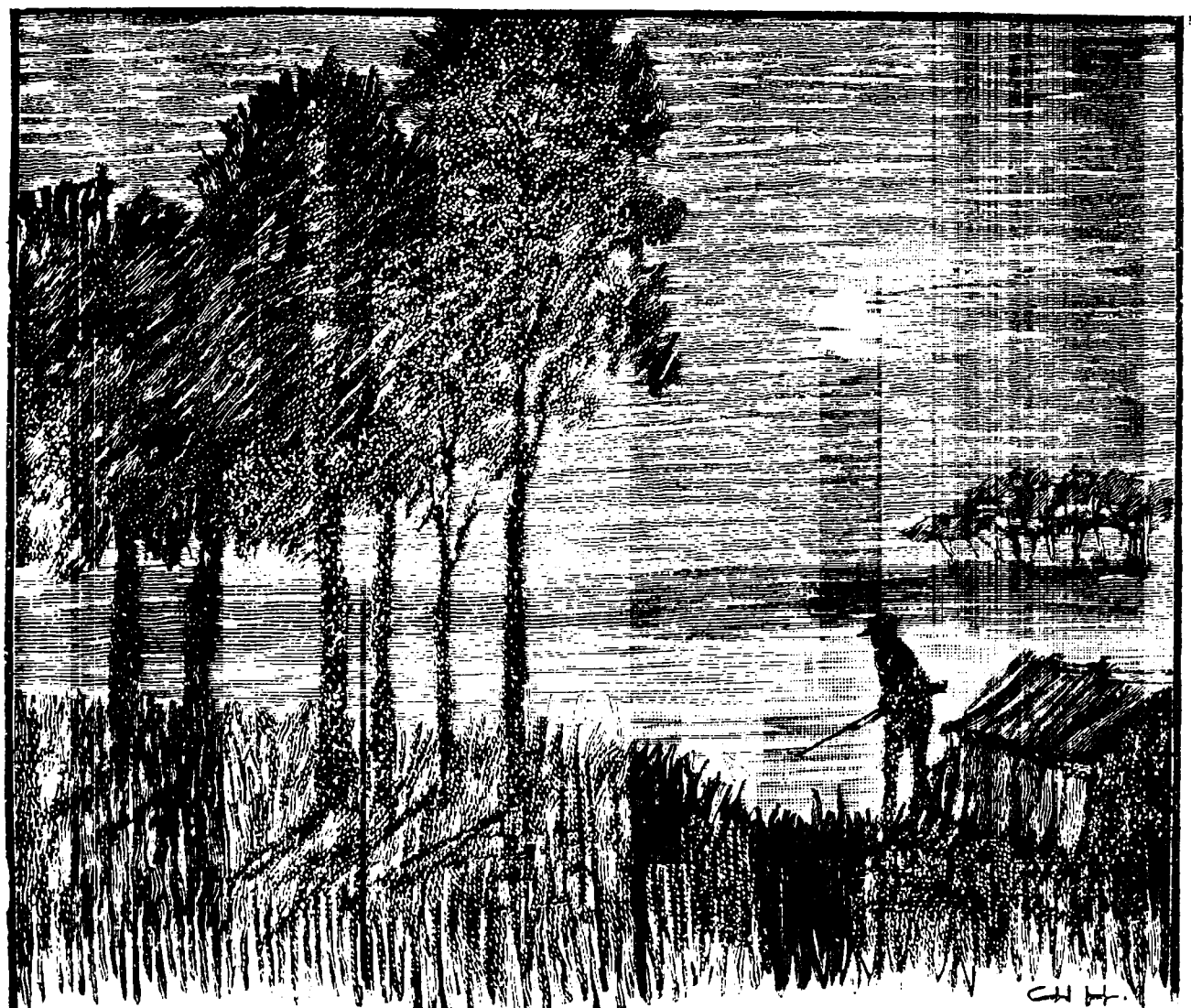

Jeg anstrængte mine Øjne, men jeg kunde intet se. Men Hervé hævede langsomt, idet han stirrede stift paa mig, sin Bøsse op til Skulderen og lagde an. Jeg gjorde mig selv parat til at skyde, da pludselig, i tredive Skridts Afstand fra os, en Mand dukkede frem i Maanelyset. Han gik hastigt og foroverbøjet, som om han flygtede.

Jeg blev saa overrasket, at jeg uvilkaarlig udstødte et højt Skrig, men førend jeg endnu havde kunnet vende mig om, glimtede en Flamme forbi mine Øjne,

et Knald smældede imod mit Øre, og jeg saa' Manden rulle omkring paa Jorden som en Ulv, der har faaet en dræbende Kugle.

Forfærdet og grebet af Vanvid gav jeg mig til at hvine, men en rasende Haand, Hervés, tog mig i Struben og kvalte mine Skrig. Inden jeg endnu formaaede at besinde mig, havde han løftet mig højt op i sine Arme, løb hen til Liget, der laa udstrakt paa Jorden, og kastede mig saa voldsomt ned paa det, som om han vilde knuse mit Hovede.

Jeg følte mig fortabt; det var aabenbart hans Hensigt at dræbe mig. Han havde allerede løftet sin Hæl over min Pande, da pludselig ogsaa han blev omslynget og væltet omkuld, uden at jeg endnu forstod, hvad der gik for sig.

Jeg sprang op og saa' min Kammerpige, Paquita, ligge paa Knæ oven paa ham, krampagtigt klynget til ham, og som en rasende Kat flaa i hans Skæg og bearbejde hans Ansigt med sine Negle.

Men pludselig, som grebet af en anden Tanke, slap hun ham, rejste sig og kastede sig over den Døde, slog Armene om ham, kyssede hans Øjne, hans Pande og hans Mund, aabnede hans Læber med sine for at søge et Aandepust og Kærlighedens inderligste Kærtegn.

Min Mand havde rejst sig og stod og saa' paa dem.

Saa forstod han det Hele og lod sig falde ned for mine Fødder:

„Aa, tilgiv mig, min Elskede, tilgiv mig. Jeg mistænkte Dig, og jeg har dræbt Pigebarnets Elsker. Det er Skovfogeden, som har ledet mig paa Vildspor.“

Jeg kunde ikke faa Øjnene fra de Kys, som den levende Kvinde gav den døde Mand, og fra hendes fortvivlede Elskovsudbrud.

Og i det Øjeblik forstod jeg, at jeg vilde blive min Mand utro.

DRØMME

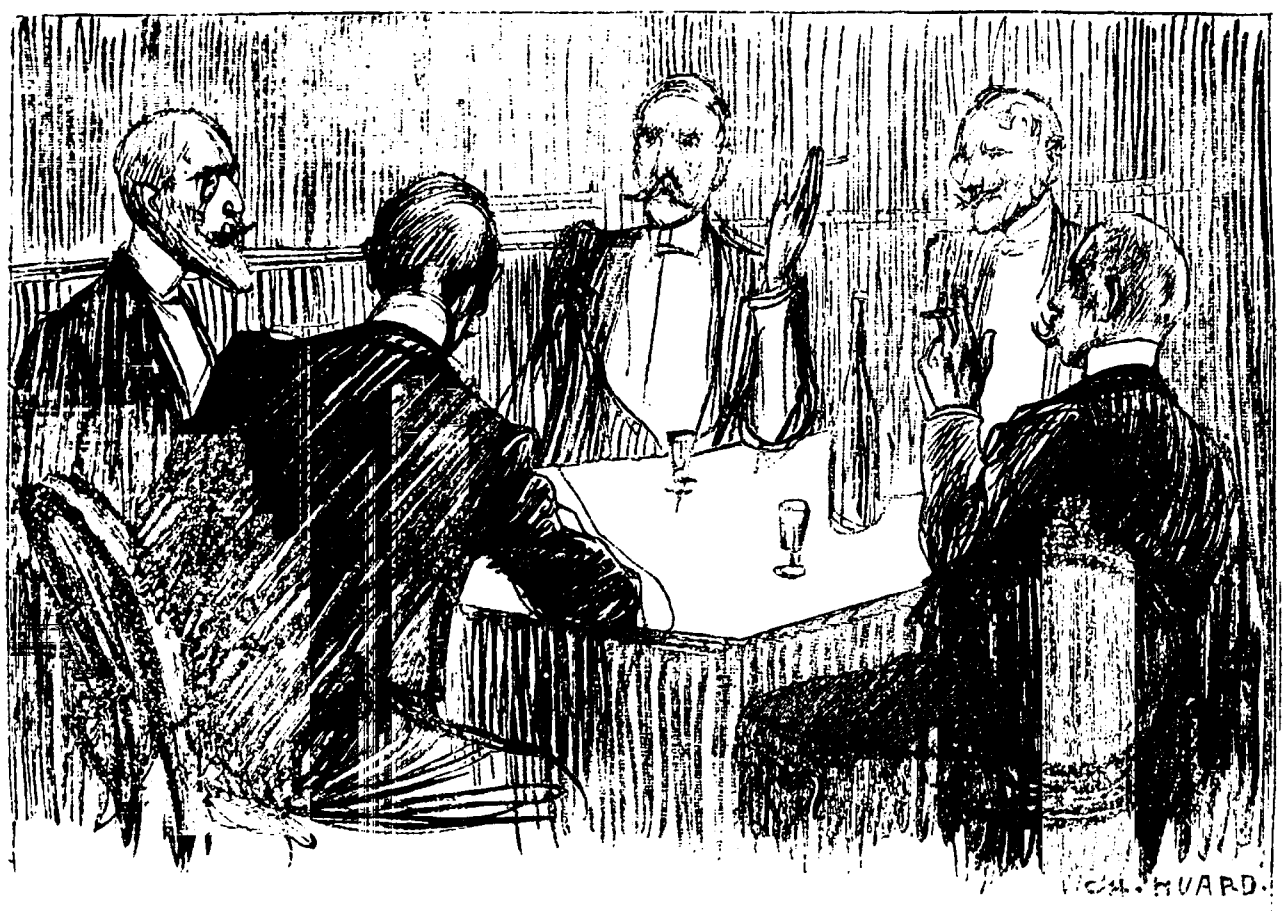

DRØMME

DET var efter en Middag mellem lutter gamle Venner. De var fem: en Forfatter, en Læge og tre rige Ungkarle uden Stilling.

Der var bleven talt om alt muligt og en vis Træthed havde indfundet sig, den Træthed, der gaar forud for Opbruddet og faar én til at afslutte en Fest. En af Gæsterne, som i de sidste fem Minutter uden at tale havde set ud paa den uroligt flimrende og støjende Boulevard, sagde pludselig:

„Dagene er lange, naar man fra Morgen til Aften intet har at bestille.“

„Ja, og Nætterne ogsaa,“ sagde hans Sidemand, „jeg sover daarligt, alle Fornøjelser trætter mig, alle Samtaler kan jeg paa Forhaand udenad, aldrig møder jeg en ny Tanke, og inden jeg giver mig til at snakke med nogen, har jeg altid en rasende Lyst til intet at sige og intet at høre. Jeg ved ikke, hvad jeg skal stille op med mine Aftener.“

Den tredie Lediggænger erklærede:

„Jeg vilde give mange Penge for et Middel, der hver Dag kunde faa mig til at tilbringe blot to behagelige Timer.“

Forfatteren, der havde kastet sin Overfrakke over Armen, kom tilbage til Bordet.

„Det Menneske,“ sagde han, „der opdagede en ny Last og udbredte den til sine Medmennesker, vilde, selv om han dermed forkortede deres Liv til det halve, gøre Menneskeheden en større Tjeneste end den, der opfandt Midlet til at bevare en evig Sundhed og en evig Ungdom.“

Lægen gav sig til at le, og medens han tyggede paa en Cigar, sagde han:

„Ja, men saadan noget lader sig ikke saa let opdage, og dog har man ærlig baade søgt og arbejdet i

den Retning lige siden Verdens Skabelse. De første Mennesker naaede i en Haandevending til Fuldkommenheden paa dette Omraade. Vi andre kommer knapt op paa Siden af dem."

En af de tre Lediggængere mumlede:

„Det er Skade!"

Efter et Minuts Forløb tilføjede han:

„Naar bare man i det mindste kunde sove, rigtig sove uden hverken at have det for varmt eller for koldt, sove med den Tilintetgørelses-Fornemmelse, man har, naar man en Aften er ødelagt af Træthed, sove uden Drømme."

„Hvorfor uden Drømme?" spurgte hans Sidemand.

Den anden svarede:

„Fordi Drømme ikke altid er behagelige, fordi de altid er bisare, usandsynlige, usammenhængende, uden at vi alligevel kan fremkalde og nyde dem, som vi har Lyst til. Vil man drømme, burde man drømme vaagen."

„Ja, men hvem hindrer én i det?" spurgte Forfatteren.

Lægen kastede sin Cigar fra sig:

„Til at kunne drømme i vaagen Tilstand hører der et stort Herredømme over sig selv, en stor Viljesanspændelse, og en stærk Træthed bliver gerne Følgen. Den sande Drøm, den Spadseretur, som vor Hjerne foretager sig gennem lokkende Syner, er ubetinget det saligste, man kan tænke sig her i Verden, men denne Drøm maa komme paa en naturlig Maade uden at volde Besvær, og den maa ledsages af et absolut, legemligt Velvære. Den Drøm kan jeg skænke Dem, paa Betingelse af at De ikke misbruger den.“

Forfatteren trak paa Skulderen:

„Naa, ja, det kender jeg, Haschich, Opium, det grønne Syltetøj, de kunstige Paradiser. Jeg har læst Baudelaire og jeg har endogsaa smagt den famøse Mikstur, der gjorde mig ganske syg.“

Men Lægen havde atter sat sig:

„Nej, Æther, intet andet end Æther, og jeg maa endogsaa tilføje, at I, literære Folk, sommetider ligefrem burde bruge det.“

De tre Rigmænd rykkede nærmere. Den ene af dem bad:

„Forklar os Virkningerne.“

Lægen fortsatte:

„Vi lægger først alle store Ord til Side, ikke sandt?

Jeg taler som Læge og ikke som Moralist, det er kun Nydelsen, jeg beskæftiger mig med. De hengiver Dem daglig til Overdrivelser, der nedbryder Deres Helbred. Jeg anviser Dem et nyt Nydelsesmiddel, der kun er muligt for intelligente Mennesker, ja, jeg kan godt sige: meget intelligente Mennesker. Det er farligt som alt, hvad der pirrer vore Organer, men det er vidunderligt. Jeg maa tilføje, at der maa en vis Forberedelse, det vil sige en vis Vane til at kunne føle Ætherens besynderlige Virkninger i hele deres Udstrækning.

„De er vidt forskellige fra Virkningerne af Haschich, Opium og Morfin, og de ophører, saasnart Indaandingen af Medikamentet afbrydes, medens de andre Drømmemidlers Indflydelse spores i Timevis.

„Jeg skal forsøge saa klart som muligt at analysere, hvad det er, man føler. Men det er ikke nogen let Sag, saa sarte, næsten ugribelige er disse Fornemmelser.

„Jeg led en Tid af voldsom Hovedpine og det var under denne Periode, at jeg greb til Brugen af dette Middel, som jeg senere maaske har misbrugt noget.

„I Hovedet og i Nakken havde jeg de ulideligste Smerter, min Hud brændte og jeg var stærkt febrilsk

og urolig. Jeg tog en stor Flaske Æther, gik i Seng og gav mig til langsomt at indaande den.

„Da der var gaaet nogle Minutter, troede jeg at høre en ubestemmelig Mumlen, der snart gik over til en Slags Summen og hele mit Legemes Indre blev saa let, saa let som Luft, der er i Færd med at fordampe.

„Derpaa sænkede der sig over min Hjerne en Slags Sløvhed, et søvnigt Velvære til Trods for Smerterne, som blev ved, men som alligevel hørte op med at være pinlige. Det var blevet en Lidelse, som man godt kunde finde sig i, ikke længere den sønderrivende Kval, som hele éns forpinte Legeme gør Oprør imod.

„Snart begyndte den besynderlige, men henrivende Tomhedsfornemmelse, som jeg havde i Brystet, at brede sig til mine Lemmer, der ogsaa blev lette, saa lette, som om Kød og Knogler var svundet bort fra dem og Huden alene var bleven tilbage, lige den nødvendige Hud til at kunne sanse Nydelsen ved at leve, ved at hvile i dette Velvære. Jeg opdagede, at jeg ikke led mere. Ogsaa Smerten var væk, svundet, dunstet bort. Og jeg hørte Stemmer, fine Stemmer, to Samtaler, uden at kunne forstaa Meningen. Snart var det kun utydelige Lyde, snart opfangede jeg et eller andet Ord. Det stod mig dog klart, at det ikke var andet end den

stærkere Susen for mine Øren. Jeg sov ikke, jeg var vaagen; jeg forstod, jeg følte, jeg ræsonnerede med en usædvanlig Skarphed, Klarhed og Dybde, og jeg følte en svimmel Glæde, en ejendommelig Beruselse, der kom af denne mangedobbelte Forøgelse af mine Aandsevner.

„Det var ikke en Drøm som efter Haschich, det var ikke Opiumens lidt sygelige Syner, det var en vidunderlig Skærpelse af mine Tanker, en hel ny Maade at se, dømme og værdsætte Livet paa tilligemed en Vished, en ubetinget Overbevisning om, at denne Synsmaade var den rette.

„Og det gamle Billede fra Skriften dukkede pludselig frem for mig. Det forekom mig, at jeg havde spist af Kundskabens Træ, at alle Mysterier afsløredes for mig, at jeg beherskedes af en ny, besynderlig og uomstødelig Logik. Argumenter, Følgeslutninger, Beviser strømmede i Massevis ind paa mig for i samme Øjeblik at blive omstyrtede af et endnu stærkere Argument eller Bevis. Mit Hoved var blevet en Idéernes Slagmark. Jeg var et overlegent Væsen, udrustet med en uovervindelig Intelligens, og det voldte mig en umaadelig Nydelse at fastslaa min Magt . . .

„Det varede længe, længe. Jeg laa stadig med

Flasken op for Munden og indaandede langsomt. Pludselig opdagede jeg, at den var tom, og det var for mig som en skrækkelig Sorg.“

De fire Herrer bad alle paa samme Tid:

„Skynd Dem, Doktor, skriv os en Recept paa en Liter Æther!“

Men Lægen satte sin Hat paa Hovedet og svarede:

„Hvad det angaar — nej. Gaa De til andre, hvis De absolut vil lade Dem forgifte.“

Og han gik.

Mine Damer og Herrer, hvis De har Lyst? . . .*)

---

*) Se „Paa Vandet“.

KAGEN

KAGEN

For at ingen skal opdage hendes rigtige Navn, saa lad os sige, at hun hed Fru Anserre.

Hun var en af den Slags parisiske Kometer, der lader som en Hale af Ild bagefter sig. Hun skrev Vers og Noveller, havde et poetisk Hjerte og var bedaarende dejlig. Der kom kun faa hos hende, udelukkende fremragende Folk, Mænd af den Slags, man plejer at betegne som Fyrster for et eller andet. At blive modtaget hos hende var som et Adelsbrev, et Intelligensens Adelsbrev; idet mindste var det den Maade, hvorpaa hendes Indbydelse blev betragtet.

Hendes Mand spillede Rollen som det straalende Himmellegemes beskedne Drabant. At være et saadants Ægtefælle er ikke en videre behagelig Opgave. Han havde imidlertid haft en stor Tanke: at danne en Stat i Staten, at skabe sig sin specielle Position, ganske vist en anden Rangs Position, men det havde

mindre at sige. Naar hans Kone havde sin Modtagelsesdag, modtog han saaledes ogsaa; han havde sit særlige Publikum, der satte ham højt, hørte paa ham og skænkede ham mere Opmærksomhed, end de skænkede hans blændende Livsledsagerinde.

Han havde helliget sig til Landbruget, han var Salon-Agrar. Paa samme Maade findes der Salon-Generaler — kan alle de, der fødes, lever og dør paa Krigsministeriets Kontorstole ikke benævnes saaledes? — Salon-Sømænd — se Marineministeriet — Salon-Kolonister, o. s. v. Han havde altsaa studeret Landbrug, det vil sige, han havde studeret det til Bunds i dets Forbindelse med andre Videnskaber, med Socialøkonomien, med Kunsten — „Kunst“ faar man anrettet med alle Saucer, endog de gyselige Jernbanebroer kaldes jo „Kunstværker“. Kort sagt, han var naaet til, at der blev sagt om ham: „Det er en dygtig Mand!“ Han blev citeret i tekniske Tidsskrifter og hans Kone havde udvirket, at han blev udnævnt til Medlem af en Kommission i Landbrugsministeriet.

Denne beskedne Glorie var ham tilstrækkelig.

Under Paaskud af, at det var billigere, indbød han sine Venner den samme Dag, hvorpaa hans Kone modtog sine, og paa den Maade blandede man sig, eller rettere nej, man dannede to Grupper. Fruen opholdt

sig med sin Eskorte af Kunstnere, Akademikere og Ministre i et Slags Galleri, der var møbleret og dekoreret i Empirestil, Herren trak sig i Almindelighed med sine Agrarer tilbage til en mindre Stue, som tjente til Rygeværelse, og som Fruen ironisk benævnede Landbrugs-Salonen.

De to Lejre var skarpt adskilte. Herren, der ikke var Spor af skinsyg, trængte dog undertiden ind i Akademiet, og der blev udvekslet venskabelige Haandtryk; men Akademiet foragtede af et godt Hjerte Landbrugs-Salonen, og det var sjældent, at en af Videnskabens, Aandens eller noget andets Fyrste blandede sig med Agrarerne.

Disse Modtagelser gik for sig uden store Anstalter, en Kop The og et Stykke Kage, det var det Hele. Til at begynde med havde Herren forlangt to Kager, en til Akademiet og en til Agrarerne, men Fruen havde med Rette indvendt, at en saadan Fremgangsmaade altfor tydeligt vilde dele Selskabet i to Lejre, to Partier, og Herren var ikke trængt nærmere ind paa hende. Der blev saaledes kun serveret en eneste Kage, som Fru Anserre først bød om til Akademiet, og som derpaa vandrede ind i Landbrugs-Salonen.

Denne Kage gav snart Akademiet Anledning til at gøre nogle ejendommelige Iagttagelser. Fru Anserre

skar den aldrig selv itu, denne Rolle tilfaldt altid en eller anden af Gæsterne. Betroelsen af dette særlige Hverv, der var meget ærefuldt og stærkt eftersøgt, varede kortere eller længere, sommetider hele tre Maaneder, sjældent mere; og man lagde Mærke til, at der til Privilegiet at skære Kagen itu, syntes at knytte

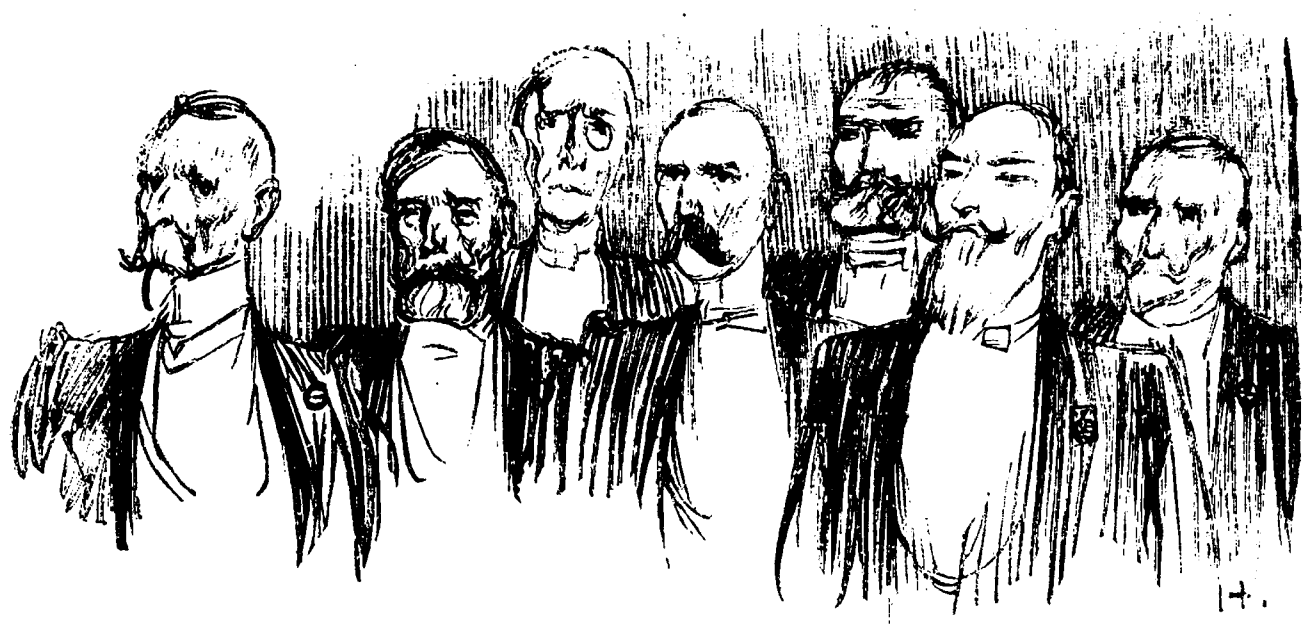

sig en Mængde andre Fordele, en Slags stærkt understreget Kongeværdighed eller rettere Vicekongeværdighed.

Den regerende Forskærer talte højere end alle andre, i en udpræget Kommandotone, og var Genstand for Husfruens hele Opmærksomhed.

I Krogene og med dæmpet Stemme kaldtes disse Lykkelige i Fortrolighed for „Kage-Favoriter“, og hvert Favoritskifte medførte en Slags Revolution i Akademiet. Kniven var et Scepter, Kagen et Emblem

og de Udvalgte modtog Lykønskninger. Agrarerne skar aldrig Kagen itu og Herren selv var udelukket, skønt ogsaa han spiste af den.

Efterhaanden blev Kagen skaaret ud af Digtere, Malere og Romanforfattere. En stor Komponist udmaalte i længere Tid Portionerne, indtil han blev afløst af en Gesandt. Undertiden satte en mindre kendt, men elegant og feteret Forskærer, en af den Art Mænd, man efter Øjeblikkets Jargon kalder „sande Gentlemen“, „fuldblods Kavallerer“, „Dandyer“, eller noget andet, sig foran den symbolske Kage. Hver af dem viste under sin flygtige Regeringstid Ægtemanden større Agtelse, indtil Timen for Vedkommendes Fald var slaaet, og han overlod Kniven til en anden og atter blandede sig mellem „den smukke Fru Anserres“ Hale af Kurmagere og Beundrere.

Denne Tingenes Tilstand varede længe, længe. Men Kometen kan ikke altid blive ved at glimre med den samme Glans. Alt ældes her i denne Verden, og lidt efter lidt var det, som om Forskærernes Ivrighed svækkedes. Af og til, naar Fadet blev rakt dem, syntes de at betænke sig, det tidligere saa misundte Hverv blev mindre efterstræbt, Indehaverne beholdt det mindre længe og saa' ud til at være mindre stolte af det. Fru Anserre ødslede med Smil og Elskværdighed, men

ak, det var ikke længere saa let at faa Kagen skaaret ud. De nyankomne syntes at vægre sig ved det. De gamle Favoriter dukkede atter frem, én efter én, som afsatte Souveræner, der for en kort Tid paany faar Magten overdraget. Derefter blev de „Udvalgte“ sjeldnere, meget sjeldnere. En hel Maaned igennem var det — ak, Under! — Hr. Anserre, der tog sig af Kagen, og en Aften saa' man Fru Anserre, den smukke Fru Anserre, selv skære den ud.

H. Men det lod til at kede hende meget, og den følgende Modtagelsesdag opfordrede hun en af Gæsterne saa stærkt til det, at han ikke turde afslaa hendes Opfordring.

Symbolet var imidlertid alt for kendt, og man skelede til hinanden med forfjamskede og ængstelige Miner. At skære Kagen for var ingenting, men de Privilegier, der fulgte med i Købet, indgød nu Rædsel. Derfor skyndte Akademikerne sig ogsaa, saasnart Kagen blev

bragt ind, hovedkulds ind i Landbrugssalonen som for at krybe i Ly bagved Ægtemanden, der stod og smilte. Og naar Fru Anserre med Kagen i den ene Haand og Kniven i den anden spændt viste sig i Døren, gruppe-rede de sig alle uvilkaarligt om Manden som for at bede om Beskyttelse.

Der hengik atter nogle Aar. Der var aldrig mere nogen, som skar Kagen for, men i Følge gammel og indgroet Vane saa' Husfruen, som man endnu bestandig var saa ridderlig at kalde „den smukke Fru Anserre", sig søgende om efter en, der vilde ofre sig og tage Kniven, og hver Gang opstod den samme Be-vægelse omkring hende, en almindelig, behændig og snildt manøvreret Flugt for at undgaa det Tilbud, der var i Færd med at komme over hendes Læber.

Men en Aften blev der indført hos hende et ganske ungt, uskyldigt og uvidende Menneske. Han kendte intet til Kagens Mysterium, og da Fru Anserre tog Kagefadet fra Tjeneren og alle flygtede, blev han der-for ganske rolig staaende ved Siden af hende.

Hun troede formodentlig, at han vidste Besked; hun smilte og i en bevæget Tone sagde hun:

„Vil De maaske være saa elskværdig at skære denne Kage for?"

Han svarede galant, idet han henrykt over den

Ære, der vistes ham, skyndte sig at trække sine Handsker af:

„Ja, kære Frue, med største Fornøjelse!“

Paa Afstand, henne i Krogene og i Døraabningen ind til Landbrugssalonen, saa's lutter forbløffede Ansigter.

Men da de saa', at den Nyankomne uden nogensomhelst Tøven begyndte at skære løs, nærmede de sig ivrigt.

En gammel Digter slog spøgende den Dumdristige paa Skulderen.

„Bravo, unge Mand!“ hviskede han ind i Øret paa ham.

Alle stirrede nysgerrigt paa ham. Selv Ægtemanden saa' overrasket ud. Hvad den unge Mand angik, da var han meget forbavset over den Opmærksomhed, der pludselig blev vist ham, og især forstod han slet ikke den udprægede Elskværdighed, den overdrevne Hensyntagen og den stumme Erkendtlighed, hvormed Husets Frue behandlede ham.

Det lader imidlertid til, at han endte med at forstaa det.

Hvornaar og hvor fandt denne Aabenbarelse Sted? Ingen ved det, men da han indfandt sig den næste

Modtagelsesaften, var han forlegen, næsten skamfuld og saa' sig urolig omkring.

Det blev Thetid. Tjeneren kom ind. Fru Anserre tog smilende Fadet og søgte med Øjnene efter sin unge Ven, men han havde allerede taget Flugten saa

hurtigt, at han ikke var til at se. Hun begav sig afsted for at lede efter ham og hun fandt ham snart inderst inde i Agrarernes Værelse. Han havde stukket sin Arm ind under Ægtemandens og forhørte sig ivrigt om de Midler, man brugte til at bekæmpe Phylloxeraen.

„Kære Ven", sagde hun til ham, „vil De ikke være saa elskværdig at skære Kagen for?"

Han blev rød op over begge Øren, stammede og mistede Fatningen. Hr. Anserre fik Medlidenhed med ham og vendte sig om imod sin Kone:

„Aa, vil Du ikke være saa venlig at lade være med at forstyrre os, vi taler om Landbrug. Lad Du Baptiste sørge for Kagen.“

Og siden den Dag var der aldrig mere nogen, der skar Fru Anserres Kage itu.

PLEJESØNNEN

PLEJESØNNEN

FRØKEN Source havde i sin Tid adopteret Drengen under meget triste Omstændigheder. Hun var den Gang seks og tredive Aar gammel og hendes Vansirethed (hun var som Barn gledet fra sin Barnepiges Skød ned i Kaminilden og havde faaet hele sit Ansigt forbrændt, saa at hun var hæslig at se paa), hendes Vansirethed havde bragt hende til at fatte den Beslutning, at hun ikke vilde gifte sig, da hun ikke vilde have, at nogen skulde tage hende for hendes Penges Skyld.

En af hendes Naboersker, der var bleven Enke, medens hun var frugtsommelig, døde i Barselsengen og efterlod sig ikke en Øre. Frøken Source tog den Nyfødte til sig, satte ham i Pleje, opdrog ham og sendte ham til en Kostskole, men lod ham, da han var fjorten Aar gammel, komme hjem til sig for i sine tomme Stuer at have én, som vilde holde af hende, pleje hende og forsøde hendes Alderdom.

Hun boede i en lille Ejendom ude paa Landet, fire Mil fra Rennes. Hun havde givet sin Tjenestepige Afsked, thi nu, da Udgifterne siden den Forældreløses Ankomst var steget til over det dobbelte, kunde hendes tre tusinde Francs ikke længere slaa til til at ernære tre Personer.

Hun gjorde selv rent og lavede Maden og lod Drengen, som desuden arbejdede i Haven, besørge hendes Ærinder. Han var blid, frygtsom og kælen. Det voldte hende en rig og inderlig Glæde at blive kærtegnet af ham, thi det lod ikke til, at han blev overrasket eller lod sig skræmme af hendes Grimhed. Han kaldte hende Tante og behandlede hende som en Moder.

Om Aftenen satte de sig begge hen i Kaminkrogen og hun lavede Slikkerier til ham. Hun varmede Vin og ristede en Skive Brød, og det var et lækkert lille Maaltid, inden han skulde til Sengs. Ofte tog hun ham op paa Skødet, bedækkede ham med Kærtegn og hviskede lidenskabelige Kæleord til ham. Hun kaldte ham: „Min lille Blomst, min Engel, min tilbedte Skat, min egen Juvel.“ Han fandt sig blidt i det og skjulte sit Ansigt mod den gamle Jomfrus Skulder.

Skønt han nu var næsten femten Aar, var han bleven ved med at være lille og spinkel og saa lidt sygelig ud.

Sommetider tog Frøken Source ham med ind til Byen paa Besøg hos to Slægtninge, som hun havde, en Slags Kusiner, der var gifte og boede i en af Forstæderne; det var hendes eneste Familie. De to Kvinder kunde ikke tilgive hende, at hun havde adopteret dette Barn — for Arvens Skyld. Dog modtog de hende med overstrømmende Hjertelighed, thi de haabede paa alligevel at faa deres Del, en Trediedel formodentlig, hvis Arven deltes ligelig.

Hun var lykkelig, meget lykkelig, hver Time paa

Dagen optaget af Barnet. Hun købte Bøger til ham for at udvikle hans Aand, og han kastede sig lidenskabeligt over dem.

Om Aftenen krøb han ikke længere op paa hendes Skød for som tidligere at kæle for hende, men satte sig skyndsomst hen paa sin lille Stol foran Kaminen og aabnede en af sine Bøger. Lampen, der var stillet op paa Kaminhylden oven over hans Hoved, belyste hans krøllede Haar og det øverste Stykke af Panden. Han rørte sig ikke, han saa ikke op, han gjorde ikke en Bevægelse, han læste, fuldstændig opslugt af de Begivenheder, Bogen oprullede.

Hun sad ligeoverfor ham og iagttog ham med et glødende Blik, forbavset over hans Iver, skinsyg og ofte lige ved at græde.

Af og til sagde hun til ham: „Bliver Du ikke træt, min Skat?“ i det Haab, at han vilde løfte Hovedet og komme hen og kysse hende. Men han svarede ikke en Gang, han havde ikke hørt det og ikke forstaaet det, han anede intet ud over det, som han saa paa Bogens Sider.

I Løbet af to Aar slugte han et uberegneligt Antal Bøger. Hans Karakter forandrede sig.

Flere Gange efter hinanden bad han Frøken Source

om Penge, som hun gav ham. Men da han stadig forlangte flere, endte hun med at afslaa hans Bønner, thi hun var baade ordentlig med sine Sager og energisk, og forstod at være fornuftig, naar det var nødvendigt.

Med at blive ved med at tigge hende, lykkedes det ham endnu en Gang, en Aften, at faa en ikke saa lille Sum af hende, men da han nogle Dage senere paa ny kom med den samme Anmodning til hende, viste hun sig ubøjelig og gav ikke mere efter.

Han lod til at finde sig i det.

Han blev atter rolig ligesom før og kunde sidde hele Timer i Træk uden at gøre en Bevægelse og med nedslaaede Øjne, hensunken i Drømme. Han talte ikke en Gang længere med sin Plejemoder; det var knapt nok, at han i korte og afvisende Sætninger svarede paa, hvad hun spurgte ham om.

Alligevel var han sød imod hende og viste hende mange smaa Opmærksomheder; men han kyssede hende aldrig mere.

Naar de saaledes om Aftenen sad ligeoverfor hinanden, hver paa sin Side af Kaminen, tavse og ubevægelige, kunde han undertiden gøre hende bange. Hun vilde vække ham, sige noget til ham, ligegyldigt hvad, for at bringe ham ud af denne Tavshed, der virkede

skræmmende som Mørke i en Skov. Men han syntes slet ikke mere at høre hende, og naar hun havde talt til ham en fem, seks Gange i Træk uden at opnaa et Ord til Svar, skælvede hun i Rædsel og følte sig som en stakkels, svag Kvinde.

Hvad var der i Vejen med ham, hvad foregik der inde i dette lukkede Hovede? Naar hun havde siddet saaledes to eller tre Timer overfor ham, havde hun en Fornemmelse af, at hun blev vanvittig, hun var parat til at flygte, løbe ud over Markerne bare for at slippe for denne evige og stumme Ensomhed paa Tomandshaand og undgaa en ubestemmelig Fare, som ikke var hende bevidst, men som hun alligevel følte.

Naar hun var helt alene, græd hun ofte.

Hvad var der i Vejen med ham? Fremsatte hun et Ønske, opfyldte han det øjeblikkelig uden at gøre Indvendinger. Trængte hun til et eller andet inde fra Byen, tog han straks ind og hentede det. Hun havde ingen Grund til at beklage sig over ham, ikke den fjerneste Grund! Men alligevel . . . .

Atter et Aar randt hen og det forekom hende, at den unge Mands hemmelighedsfulde Karakter havde undergaaet en ny Forvandling. Hun opdagede det, hun følte det, hun gættede det. Hvorledes var det gaaet for sig? Det kunde være ligemeget. Hun var

vis paa, at hun ikke tog fejl; men det vilde have været hende umuligt at sige, hvad det var, der frembragte denne Forandring i den besynderlige Drengs ukendte Tanker.

Det forekom hende, at han indtil da havde været som én, der betænker sig, men nu pludselig havde taget sin Beslutning. Denne Tanke faldt hende ind en Aften, da hun mødte hans Blik, et underligt stift Blik, som hun ikke før havde set hos ham.

Hvert Øjeblik satte han sig nu til at stirre paa hende og tog først Øjnene til sig, naar hun ikke mere kunde holde det ud og sagde:

„Lad dog være med at se saaledes paa mig, mit Barn!“

Saa bøjede han Hovedet.

Men saasnart hun havde vendt Ryggen til, følte hun atter hans Blik paa sig. Hvor hun gik og stod, forfulgte han hende stadig med sin haardnakkede Stirren.

Mange Gange, naar hun spadserede i Haven, opdagede hun ham pludselig halvt skjult i et Buskads,

som om han havde stillet sig paa Lur, og naar hun havde sat sig udenfor Huset for at stoppe Strømper, medens han arbejdede i Haven, veg hans spejdende og skulende Blik ikke fra hende.

Det hjalp ikke, at hun spurgte ham:

„Hvad er der i Vejen med Dig, min Dreng? I de sidste tre Aar er Du bleven helt forskellig fra før. Jeg kender Dig slet ikke igen. Sig mig, hvad Du fejler, hvad Du tænker, hører Du!“

Han svarede ufravigelig i en træt og rolig Tone:

„Jeg fejler ikke noget, Tante.“

Bønfaldende trængte hun ind paa ham:

„Svar mig dog, Barn, svar mig, naar jeg taler til Dig. Hvis Du vidste, hvilken Sorg Du gør mig, saa vilde Du altid svare mig og lade være med at se saaledes paa mig. Er der noget, der piner Dig? Sig mig det, saa skal jeg trøste Dig. . . .“

Med en ligegyldig Mine gik han sin Vej, idet han svarede:

„Jeg har jo sagt Dig, at der ingenting er.“

Han var ikke vokset meget, hans Skikkelse lignede stadig et Barns, skønt hans Ansigtstræk var en voksen Mands. De var haarde, men alligevel ligesom ufuldførte. Han syntes ufuldstændig, ufærdig som et Udkast og ængstende som et Mysterium. Han var tillukket

og uigennemtrængelig og gjorde Indtrykket af uafbrudt at beskæftige sig med et virksomt og farligt Tankearbejde.

Frøken Source følte godt alt dette, og hun kunde ikke længere sove for lutter Angst. Hun kæmpede mod de frygteligste Rædsler og det skrækkeligste Mareridt. Hun laasede sig inde i sit Sovekammer og barrikaderede sin Dør, pint og forskræmt.

Hvad var det, hun frygtede for?

Hun vidste det ikke selv.

Hun var bange for alt, for Mørket, for Væggene, for de Figurer, som Maanelyset dannede, naar det faldt gennem de hvide Vinduesgardiner! Men først og fremmest var hun bange for ham.

Hvorfor?

Hvad havde hun at frygte? Vidste hun det?

Hun kunde ikke længere blive ved med at leve paa den Maade! Hun var vis paa, at en Ulykke truede hende, en skrækkelig Ulykke.

En Morgen listede hun sig i al Hemmelighed hjemme fra og tog ind til Byen, ind til sine Slægtninge. Stønnende fortalte hun det altsammen. De to Kvinder troede, at hun var bleven vanvittig, og søgte at berolige hende.

Hun sagde:

„Hvis I vidste, hvor han ser paa mig fra Morgen til Aften! Han har ikke Øjnene fra mig! Der er Øjeblikke, hvor jeg har Lyst til at raabe om Hjælp, til at kalde paa Naboerne, saa angst er jeg! — Men

hvad skulde jeg sige til dem? Han gør ikke andet end at se paa mig.“

De to Kusiner spurgte:

„Er han nogensinde brutal overfor Dig? Svarer han Dig grimt?“

Hun fortsatte:

„Nej, aldrig. Han gør alt, hvad jeg vil; han arbejder flittigt, han er stille og fornuftig, men jeg kan

ikke længere holde det ud af Skræk. Der er noget, han gaar og brygger paa, det er jeg overbevist om, fuldt og fast overbevist om. Jeg vil ikke længer blive ved med at leve alene med ham derude paa Landet."

De to Slægtninge, som var bleven ganske forfjamskede, forestillede hende, at Folk vilde undre sig og ikke forstaa hendes Bevæggrunde, og de raadede hende til at fortie sin Frygt og sine Planer. De gjorde dog intet for at faa hende fra at flytte ind til Byen, thi de haabede, at hele Arven derved skulde falde tilbage til dem.

De lovede hende endogsaa, at de vilde hjælpe hende med at faa Ejendommen solgt og finde et andet Hus i Nærheden af dem.

Frøken Source gik lige hjem. Men hendes Sind var saa oprørt, at hun fo'r sammen ved den mindste Lyd, og at den mindste Sindsbevægelse fik hendes Hænder til at ryste.

To Gange til henvendte hun sig til sine Slægtninge for at raadføre sig med dem og var nu fast besluttet paa ikke at ville blive længere i sin ensomt liggende Bolig. Endelig opdagede hun i Forstaden et lille Hus, som passede for hende, og som hun i al Hemmelighed købte.

Kontrakten blev underskrevet en Tirsdag Morgen,

og Frøken Source tilbragte Resten af Dagen med at gøre de nødvendige Forberedelser til Indflytningen.

Klokken otte om Aftenen steg hun op i Dagvognen, der i en Kilometers Afstand kørte forbi hendes Hus. Hun lod den standse paa det Sted, hvor Kusken plejede at sætte hende af.

Kusken piskede atter paa Hestene og raabte:

„God Nat, Frøken Source, god Nat!“

Hun svarede, idet hun begyndte at gaa:

„God Nat, Joseph.“

Den næste Dag lagde Postbudet, da han ved Halvottetiden kom gaaende med Brevene til Landsbyen, Mærke til, at der paa Tværvejen, ikke langt fra Hovedlandevejen, var store og endnu ganske friske Blodpletter. Han sagde til sig selv: „Naa, det er nok en eller anden Drukkenboldt, der har haft Næseblod.“ Men en halv Snes Skridt længere fremme fandt han et ligeledes blodplettet Lommetørklæde. Han tog det op. Det var af fint Lærred, og grebet af en uhyggelig Anelse gik han til Grøften, hvor han fik Øje paa en underlig udseende Genstand.

Det var Frøken Source, der laa nede paa Bunden af Grøften med overskaaren Strube.

En Time senere var Gendarmerne, Forhørsdomme-

ren og mange andre Autoriteter samlede omkring Liget og i fuld Gang med Undersøgelserne.

De to Kusiner, der blev tilkaldt som Vidner, fortalte om den gamle Piges Angst og om hendes Planer.

Den Forældreløse blev arresteret. Lige siden Plejmoderens Død havde han grædt fra Morgen til Aften som et i det mindste tilsyneladende Bytte for den hæftigste Sorg.

Han beviste, at han havde tilbragt Aftenen lige til Klokken elleve i en Kafé. Ti Mennesker havde set ham og var bleven der, lige indtil han gik.

Kusken paa Dagvognen erklærede, at han havde sat Ofret af paa Landevejen mellem Klokken halv ti og ti. Forbrydelsen kunde kun være begaaet paa Vejen fra Hovedlandevejen og til Huset, altsaa senest lidt over ti.

Den Anklagede blev frikendt.

Et Testamente, som allerede var af gammel Dato, og som befandt sig hos en Notar i Rennes, indsatte ham til Universalarving. Han arvede det hele.

I lange Tider holdt Egnens Folk sig paa Afstand af ham, thi de mistænkte ham stadig. Hans Hus, der havde været den Myrdedes, blev betragtet som forbandet. Paa Gaden gik man langt uden om ham.

Men han viste sig saa godmodig, saa aabenhjertig,

saa ligefrem, at man lidt efter lidt glemte den skrækkelige Beskyldning. Han var gavmild og hjælpsom og

undsaa sig ikke for at tale med de fattigste om alt muligt, ligesaa meget de vilde.

Notaren, Hr. Rameau, var en af de første, der, over-

bevist af hans smilende Veltalenhed, skiftede Mening om ham. En Aften efter en Middag hos Skatteopkræveren erklærede han:

„En Mand, som kan tale med en saadan Lethed, og som altid er i godt Humør, kan ikke have en saadan Forbrydelse paa Samvittigheden.“

Slaaede af dette Argument gav de Tilstedeværende sig til at overveje Sagen og kom i Tanker om de lange Samtaler, de havde ført med denne samme Mand, der næsten med Magt standsede dem paa Vejen for at meddele dem sine Idéer, der tvang dem til at komme indenfor, naar de gik forbi hans Have, der kom med endnu bedre Vittigheder end Gendarmeriløjtnanten selv og var i Besiddelse af en saa smittende Munterhed, at man ikke kunde bare sig for altid at le, naar man var sammen med ham.

Alle Døre aabnede sig for ham.

Og nu er han Sogneraadsformand.

EN NYTAARSGAVE

EN NYTAARSGAVE*)

EFTER at Jacques de Randal havde spist til Middag alene og hjemme hos sig selv, gav han sin Kammertjener Lov til at gaa og satte sig hen ved sit Skrivebord for at skrive Breve.

Han plejede altid at afslutte Aaret paa samme Maade, alene, skrivende og drømmende. Han lod alt, hvad der var hændt siden sidste Nytaarsaften, alt, hvad der var afsluttet og alt, hvad der var dødt, passere Revue for sig, og efterhaanden som hans Venners Ansigter dukkede frem for ham, skrev han nogle Ord, en hjertelig Nytaarshilsen til dem.

Han satte sig altsaa, lukkede en Skuffe op, tog et

*) Julegaver kendes ikke i Frankrig; derimod er det en meget udbredt Skik at give hinanden Nytaarsgaver. *O. A.*

Kvindeportræt, saa' nogle Sekunder paa det og kyssede det. Saa lagde han det ved Siden af sit Brevpapir og begyndte:

„Kære Irene!

Du maa for lidt siden have modtaget den lille Erindring, som jeg har sendt Dig. Jeg har i Aften lukket mig inde for at sige Dig . . .“

Pennen standsede. Jaques rejste sig og gav sig til at gaa op og ned ad Gulvet. I ti Maaneder havde han haft en Elskerinde, ikke en Elskerinde som saa mange andre, en tilfældig Kvinde fra Gaden eller fra Kulisserne, men en Kvinde, som han elskede og havde erobret. Han var ikke længere nogen ung Mand, skønt han endnu var i sin bedste Alder, og han saa' klart, praktisk og alvorligt paa Livet.

Altsaa gav han sig til at opgøre sin Kærligheds Balance, paa samme Maade som han hvert Nytaar opgjorde en Balance over forsvundne og nye Venner, over de Begivenheder og de Mennesker, der i Aarets Løb var kommet ind i hans Tilværelse.

Den første Elskovsglød var slukket og med samme Præcision som en Forretningsmand, der regner sammen, spurgte han sig selv, hvad han i sit Hjerte følte over-

for hende, og hvorledes disse Følelser vilde blive i Fremtiden.

Han fandt en stor og dyb Kærlighed, skabt af Ømhed, Taknemmelighed og de tusinde smaa Tilknytningstraade, der sammenhæfter et langt og stærkt Elskovsforhold.

En pludselig Ringen fik ham til at fare sammen. Han betænkte sig. Skulde han lukke op? Men saa sagde han til sig selv, at paa en Nytaarsaften skal man altid lukke op, lukke op for det Ukendte, der gaar forbi og banker paa, ligemeget hvad det er.

Han tog altsaa et Lys, gik ud i Forstuen, skød Slaaen fra, drejede Nøglen om, aabnede Døren og fik Øje paa sin Elskerinde, der, bleg som Døden, stod uden for og støttede sig til Væggen.

Han stammede:

„Hvad er der i Vejen?“

Hun svarede:

„Er Du alene?“

„Ja.“

„Uden Tjenestefolk?“

„Ja!“

„Og Du skulde ikke ud?“

„Nej.“

Hun gik indenfor som én, der kender Huset. Saasnart hun var kommet ind i Dagligstuen, sank hun sammen paa Divanen, bedækkede sit Ansigt med sine Hænder og gav sig voldsomt til at græde.

Han havde lagt sig paa Knæ foran hende og søgte at skyde hendes Arme til Side for at komme til at se hendes Øjne, medens han gentog:

„Irene, Irene, hvad er der i Vejen? Jeg bønfalder Dig, sig mig, hvad der er i Vejen?“

Endelig, midt i sin Graad, stammede hun:

„Jeg kan ikke blive ved at leve paa den Maade.“

Han forstod ikke, hvad hun mente:

„Leve paa den Maade? . . . Hvorledes? . . .“

„Ja. Jeg kan ikke længere leve paa den Maade . . . hjemme . . . Aa, Du ved ikke . . . Jeg har aldrig sagt noget til Dig . . . men det er skrække-

ligt . . . Jeg kan ikke mere . . . det er ikke til at holde ud . . . i Dag har han slaaet mig . . .“

„Hvem . . . din Mand?“

„Ja, . . . min Mand.“

„Aa! . . .“

Han blev forbavset, thi han havde aldrig haft den mindste Anelse om, at hendes Mand kunde være brutal. Det var en Mand, som hørte til det bedste Selskab, og som tilbragte sin Tid i Klubben, til Hest, i Kulisserne og i Fægtesalen. Han var kendt, omtalt og skattet overalt, thi han havde en ridderlig og elegant Optræden og den Mangel paa Kundskaber og virkelig Intelligens, der er nødvendig for at tænke som alle velopdragne Folk tænker og have Ærbødighed for alle de fornødne Fordomme.

Tilsyneladende tog han sig saa meget af sin Kone, som det nu en Gang er Skik og Brug mellem rige og fornemme Mennesker. Han beskæftigede sig passende med hendes Ønsker, hendes Helbred og hendes Toiletter og lod hende forresten have sin fuldkomne Frihed.

Randal havde som Irenes Ven Ret til det venskabelige Haandtryk, enhver Ægtemand med Levemaade skylder sin Kones Omgang. Da Jacques efter i nogen Tid have været Vennen blev Elskeren, blev hans Forhold til Manden, som det sig hør og bør, endnu hjerteligere.

Han havde aldrig set eller anet det mindste Uvejr i dette Hus, og han var derfor ganske forfjamsket over denne uventede Afsløring.

Han spurgte:

„Hvorledes er det kommet? Fortæl mig det hele.“

Hun fortalte en lang Historie, hele sit Livs Historie fra den Dag, hun blev gift. Den første Kløft, som opstod over en Ubetydelighed, og som Dag for Dag blev dybere mellem to ganske modsatte Karakterer.

Derefter var det kommet til Skænderier og en fuldstændig Adskillelse, ikke udadtil, men indadtil, og derpaa var hendes Mand begyndt at vise sig udæskende, pirrelig og hæftig. Nu var han skinsyg, skinsyg paa Jacques, og samme Dag, efter en Scene, havde han slaaet hende.

Hun tilføjede fast:

„Jeg vil ikke hjem til ham mere. Gør med mig, hvad Du vil.“

Jaques havde sat sig lige overfor hende, deres Knæ rørte ved hinanden. Han tog hendes Hænder:

„Kære Veninde, Du staar i Begreb med at gøre en uoprettelig Dumhed. Hvis Du vil forlade Din Mand, maa Du først sørge for, at Uretten kommer paa hans Side, saaledes at Din Stilling som Kvinde, som uangribelig Kvinde, ikke bliver rokket.“

Hun tilkastede ham et uroligt Blik:

„Hvad raader Du mig da til?“

„Til at gaa hjem og til at finde Dig i Samlivet med ham, indtil Du kan opnaa enten en Separation eller en Skilsmisse, hvor Du staar med Palmerne i Hænderne.“

„Er det ikke lidt fejgt, hvad Du dèr raader mig til?“

„Nej, det er klogt og fornuftigt. Du indtager en høj social Stilling, Du har et Navn, Du maa bevare, Venner, Du maa beholde, og en Slægt, Du maa skaane. Det maa Du ikke glemme og ikke sætte det altsammen overstyr ved en Ubesindighed.“

Hun rejste sig og sagde hæftig:

„Det er ligemeget, jeg kan ikke mere. Det er forbi, det er forbi, det er forbi!“

Hun lagde sine Hænder paa sin Elskers Skulder og saa' ham dybt ind i Øjnene:

„Elsker Du mig?“

„Ja.“

„Er det sandt?“

„Ja.“

„Saa behold mig.“

Han udbrød:

„Beholde Dig? Her? Hos mig? Er Du forrykt!

Saa vilde Du jo være fortabt, uhjælpelig fortabt! Du maa være forrykt!“

Langsomt og højtideligt som en Kvinde, der føler Vægten af sine Ord, svarede hun:

„Hør mig nu en Gang, Jacques, han har forbudt mig at se Dig oftere, og jeg vil ikke spille den Komedie at gaa til Dig bag hans Ryg. Enten maa Du miste mig eller tage mig.“

„Ja, men kære Irène, sørg for at faa Skilsmisse, saa gifter vi os.“

„Ja, vi kan gifte os om . . . to Aar, allertidligst. Din Kærlighed er taalmodig.“

„Herregud, tænk dog over det! Hvis Du bliver her, kommer han i Morgen og henter Dig hjem, thi han er Ægtemanden, og han har Retten og Loven paa sin Side.“

„Jeg beder Dig ikke om at beholde mig her hos Dig, Jacques, men om at tage mig med Dig, ligegyldig hvorhen. Jeg troede, at Du elskede mig højt nok til det. Jeg har taget fejl. Farvel.“

Hun vendte sig om og gik henimod Døren, saa hurtig, at han først i sidste Øjeblik kunde gribe hende.

„Men saa hør dog, Irène . . .“

Hun slog om sig og vilde intet høre. Hendes Øjne stod fulde af Taarer, og hun gentog:

„Lad mig være . . . lad mig være . . . lad mig være . . .“

Han tvang hende til at sætte sig og knælede paany ned foran hende. Ved at dynge Fornuftgrunde paa Fornuftgrunde søgte han at faa hende til at forstaa det vanvittige og farlige i hendes Plan. Han glemte intet af, hvad der kunde siges for at overbevise hende; i selve sin Kærlighed ledte han efter Overtalelsesgrunde.

Da hun blev ved at sidde lige stiv og stum, bad han hende, tiggede hende om at høre paa ham, tro ham og følge hans Raad.

Først da han havde talt ud, nøjedes hun med at svare:

„Er Du nu til Sinds at lade mig gaa? Slip mig, at jeg kan rejse mig.“

„Men saa hør dog, Irène!“

„Vil Du slippe mig!“

„Irène . . . er din Beslutning uigenkaldelig?“

„Vil Du slippe mig!“

„Sig mig blot, om din Beslutning, din vanvittige Beslutning, som Du bittert vil komme til at fortryde, er uigenkaldelig?“

„Ja . . . slip mig.“

„Saa bliv. Du ved godt, at dit Hjem er her. Vi rejser i Morgen tidlig.“

Hun rev sig løs og rejste sig.

„Nej," sagde hun haardt, „det er for sent. Du skal ikke gøre noget, Du ikke anser for rigtigt. Jeg vil ikke tage imod noget Offer."

„Bliv. Jeg har gjort, hvad jeg kunde gøre, jeg har sagt, hvad jeg burde sige. Jeg har ikke længere noget Ansvar overfor Dig. Min Samvittighed er rolig. Sig mig, hvad Du ønsker, og jeg skal adlyde."

Hun satte sig atter, saa' længe paa ham og sagde saa i en fuldstændig rolig Tone:

„Forklar mig alt."

„Hvilket? Hvad vil Du have, at jeg skal forklare?"

„Alt . . . alt, hvad Du har tænkt for saaledes at forandre din Beslutning. Bagefter vil jeg se, hvad jeg bør gøre."

„Men jeg har slet ikke tænkt nogetsomhelst. Det var min Pligt at gøre Dig forstaaelig, at Du var i Færd med at begaa en Galskab. Du fremturer i den, og jeg forlanger at faa min Del i Galskaben, ja, jeg fordrer det ovenikøbet."

„Det er ikke naturligt at skifte Mening saa hurtigt."

„Hør nu, kære Irène, det drejer sig aldeles ikke om noget Offer. Den Dag, da jeg forstod, at jeg elskede Dig, sagde jeg til mig selv dette, som alle Forelskede i det samme Tilfælde burde sige til sig selv.

„Den Mand, der elsker en Kvinde, der bestræber sig for at erobre hende, der besejrer hende og tager hende, indgaar overfor sig selv og overfor hende en hellig Forpligtelse. Det drejer sig naturligvis om en Kvinde som Dig og ikke om en Kvinde med et Allemandshjerte.

„Ægteskabet, der har sit store sociale Værd, sit store legale Værd, har i mine Øjne, i Betragtning af de Omstændigheder, hvorunder det som Regel finder Sted, kun et yderst ringe moralsk Værd.

„Naar derfor en Kvinde, som kun ved det juridiske Baand er bundet til en Mand, hun ikke elsker og ikke kan elske, og hvis Hjerte altsaa er frit, møder en Mand, hun synes om, og giver sig hen til ham, og naar denne Mand, uden at være bundet af noget andet Forhold, tager hende paa denne Maade, er de ved dette frie og gensidige Samtykke meget mere forpligtede overfor hinanden, end hvis de havde mumlet et „Ja“ foran Borgmesterens Skærf.

„Jeg mener, at hvis de begge to er i Besiddelse af nogen Æresfølelse, saa bør deres Forbindelse være inderligere, stærkere og sundere, end om den var bleven beseglet af alle Sakramenter.

„Denne Kvinde sætter alt paa ét Kort. Og fordi hun giver alt, sit Hjerte, sit Legeme, sin Sjæl, sin

Ære, sit Liv, fordi hun har forudset alle Ulykker, alle Farer, alle Katastrofer, fordi hun vover en dristig, en uforfærdet Handling, fordi hun er forberedt og besluttet paa at trodse alt, hendes Mand, der kan dræbe hende, og Verden, som kan forstøde hende — derfor maa man respektere hende i hendes ægteskabelige Utroskab, og derfor maa hendes Elsker, der, naar han tager hende, ogsaa bør have forudset alt, foretrække hende fremfor alt andet, hvad der saa hænder. Jeg har intet mere at sige. Jeg har først talt som den kloge Mand, der havde den Pligt at advare Dig, nu er der kun Manden, som elsker Dig, tilbage. Befal over mig.“

Straalende lukkede hun hans Mund med sine Læber og hviskede ganske sagte:

„Det var ikke sandt, min Elskede, der er intet i Vejen, min Mand aner ikke det mindste. Men jeg vilde se, jeg vilde vide, hvad Du vilde gøre . . . jeg vilde have min Nytaarsgave . . . en anden Nytaarsgave end det Halsbaand, Du har sendt mig. Du har givet mig den. Tak . . . tak . . . aa Gud, hvor jeg er tilfreds!“

EN KÆRLIGHEDSHISTORIE

EN KÆRLIGHEDSHISTORIE

Havet laa blankt og roligt, næsten umærkelig kruset af den voksende Flod, og paa Molen var hele Havres Befolkning samlet for at se Skibene komme ind.

Der var nok af dem, nogle, de store Dampere, var kronede af en Røgsky, andre, Sejlskibene, der blev trukket af næsten usynlige Bugserbaade, rankede som bladløse Træer deres nøgne Master mod Himlen.

Fra alle Horisontens Hjørner kom de hastende henimod Havnens snævre Munding, der slugte alle disse Kolosser, og de stønnede, hvinede, fløjtede og udspyede Damp til alle Sider.

To unge Officerer slentrede frem og tilbage paa den menneskefyldte Mole, udvekslede Hilsener og stod af og til stille for at passiare.

Pludselig tog den højeste af dem, Paul d'Henricel, et fast Tag om sin Kammerat, Jean Renoldis Arm og hviskede:

„Tys, der er Fru Poinçot, se nu paa hende, jeg forsikrer Dig, at hun laaner Dig Øjne.“

Hun kom gaaende ved sin Mand, en rig Skibsrheders Arm. Det var en Kvinde paa omtrent en fyrre-

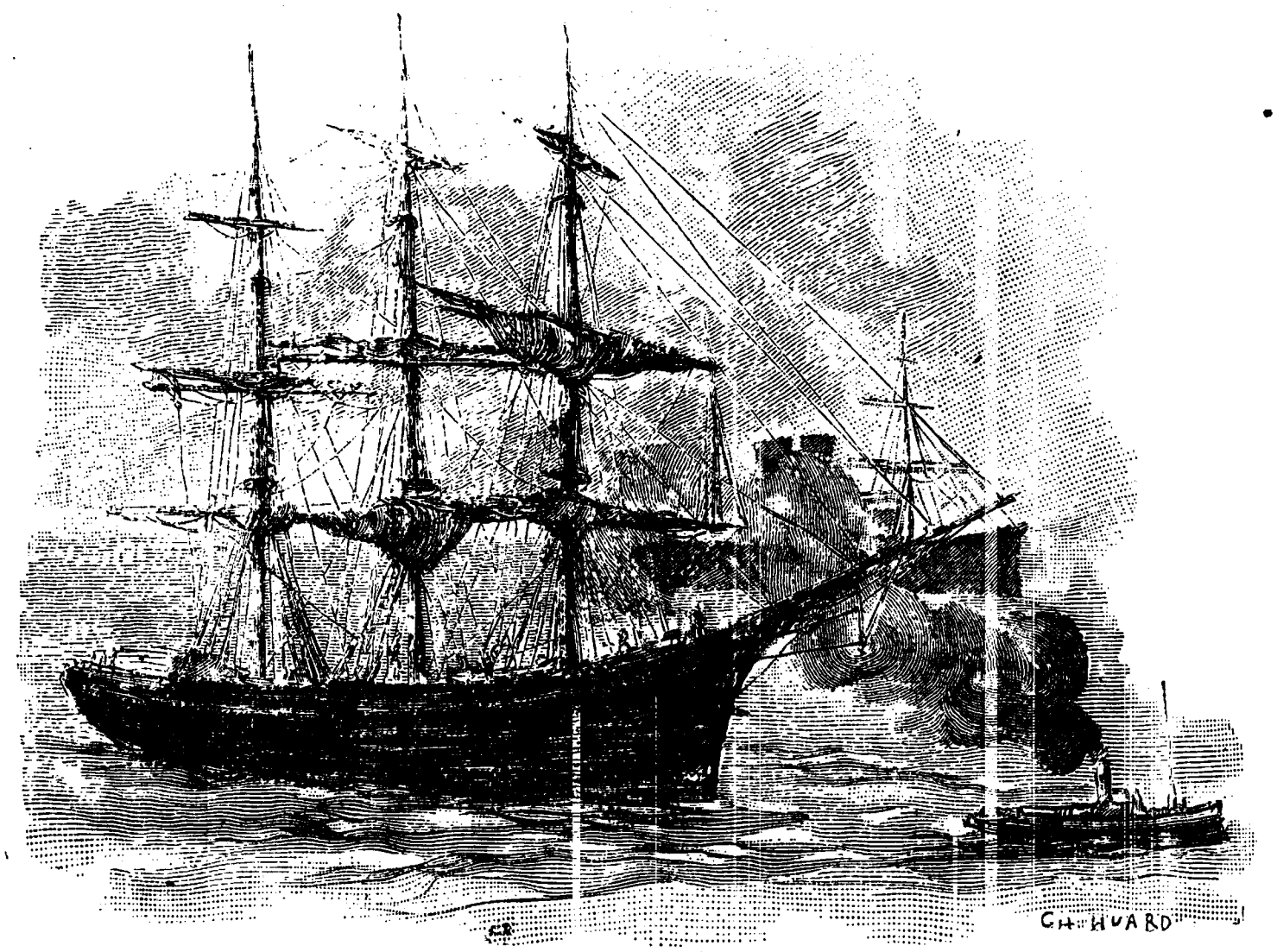

tyve Aar, hun var endnu meget smuk, lidt svær, men takket være sit Embonpoint ligesaa frisk, som om hun var tyve. Mellem sine Venner blev hun kaldt „Gudinden“ paa Grund af sin stolte Holdning, sine store sorte Øjne og hele sin fornemme Fremtræden. Som Kvinde var hun uangribelig, end ikke den løseste Mis-

tanke havde nogensinde strejfet hende. Hun blev fremhævet som et Mønster paa en hæderlig, retsindig og værdig Hnstru, og aldrig havde nogen Mand vovet blot at tænke paa hende.

Men i den sidste Maaned var Paul d'Henricel haardnakket bleven ved at forsikre sin Ven, Renoldi, at Fru Poinçot sendte ham ømme Øjekast. Han gjorde alt for at overbevise Vennen om det:

„Du kan stole paa, at jeg ikke tager fejl. Jeg ser ganske klart, hun elsker Dig, hun elsker Dig lidenskabeligt, saaledes som en kysk Kvinde, der aldrig før har kendt Kærligheden, elsker. Fyrretyve Aar er en forfærdelig Alder for hæderlige Kvinder, som har Sanser; de bliver fuldstændig vanvittige og er parate til at begaa de største Daarskaber. Hun her er ramt, min Gode, hun er som en saaret Fugl, og det varer ikke længe, inden hun falder — i dine Arme . . . Pas nu paa, saa skal Du selv se.“

Den statelige Kvinde, der gik bagefter sine Døtre, to Smaapiger paa tolv og femten Aar, blegnede pludselig,

da hun fik Øje paa Officeren. Hun fæstede et glødende Blik paa ham og syntes ikke mere at se nogetsomhelst omkring sig, hverken sine Børn, sin Mand eller Menneskemængden. Hun gengældte de to unge Menneskers Hilsen uden at slaa Øjnene ned, og i hendes Blik flammede en saadan Lidenskab, at en Tvivl omsider sneg sig ind i Løjtnantens Sind.

Hans Ven mumlede:

„Det vidste jeg. Saa' Du det nu? Død og Pine, hvor Du er heldig. Hun er skam endnu et flot Stykke Fruentimmer!“

* * *

Men Jean Renoldi brød sig ikke om at indlede en Kærlighedsintrige med en Dame af det gode Selskab. Han brød sig ikke meget om Elskovens Glæder; han satte først og fremmest Pris paa en rolig og magelig Tilværelse og nøjedes med de tilfældige Eventyr, en ung Mand altid oplever. Alt det Tilbehør af Sentimentalitet, Opmærksomheder og Kærlighedsforsikringer, som en virkelig Dame fordrer, hadede han. Selv den letteste Lænke, der sammenkæder et saadant Forhold, gjorde ham bange. Han sagde:

„Naar der er gaaet en Maaned, er jeg led og ked

af det hele og maa af Høflighed tvinge mig til Taalmodighed et halvt Aar endnu.“

Tanken om et Brud fyldte ham med Rædsel, han kunde ikke udholde den forladte Kvindes Scener, Graad og krampagtige Paahæng.

Han undgik derfor at møde Fru Poinçot.

Men en Dag kom han til at sidde ved Siden af hende til en Middag, og hele Tiden følte han hendes glødende Blik, der trængte gennem hans Hud, helt ind i Sjælen paa ham. Deres Hænder mødtes og næsten uvilkaarlig trykkede de hinanden. Det var allerede Begyndelsen til en Kærlighedsforstaaelse.

Mod sin Vilje blev han ved med at træffe sammen med hende. Han følte, at hun elskede ham, og han blev rørt. En Slags forfængelig Medynk med denne Kvindes hæftige Lidenskab voksede frem hos ham. Han lod sig altsaa tilbede og nøjedes med simpelthen at være ridderlig og opmærksom i det Haab, at det hele vilde indskrænke sig til uskyldigt Sværmeri.

Men en Dag arrangerede hun et Stævnemøde, for at de kunde ses og tale mere frit sammen, sagde hun. Han kom, og daanende sank hun i hans Arme; han blev tvunget til at være hendes Elsker.

* * *

Det varede i et halvt Aar. Hun elskede ham med en fanatisk, aandeløs Kærlighed. Hun stængte sig inde i denne vanvittige Lidenskab og tænkte ikke paa nogetsomhelst andet. Hun havde givet sig hen, fuldt ud, sit Legeme, sin Sjæl, sit Rygte, sin Stilling, sin Lykke, alt havde hun kastet ind i sit Hjertes Flammer, ligesom man kaster alle sine Kostbarheder ind i et Offerbaal.

Han havde for længe siden faaet nok af hende og længtes tilbage til de Erobringer, en smuk Løjtnant som han saa let erhverver sig; men han var bundet, bastet, fanget.

Hvert Øjeblik sagde hun til ham:

„Jeg har givet Dig alt, hvad kan Du forlange mere?“

Han havde mest Lyst til at svare:

„Men jeg bad Dig jo ikke om noget, og jeg saa' helst, at Du tog tilbage, hvad Du har givet mig.“

Uden at bryde sig om, at hun kunde blive set, at hun satte sit Rygte paa Spil, kom hun hver Aften hen til ham, bestandig mere brændende af Elskov. Hun styrtede sig i hans Arme, omslyngede ham, knugede ham ind til sig og overøste ham med hede Kys, der kedede ham ganske forfærdeligt.

I en træt Tone sagde han til hende:

„Saa, saa, vær nu fornuftig.“

Hun svarede:

„Jeg elsker Dig.“

Og hun faldt paa Knæ og blev liggende foran ham i en tilbedende Stilling. Hendes vedhængende sværmeriske Blikke fik ham til sidst aldeles rasende, og han gjorde Forsøg paa at faa hende til at rejse sig:

„Saa, sæt Dig hos mig, lad os snakke sammen.“

Hun mumlede:

„Nej, lad mig være.“

Og hun blev liggende, hensunken i Ekstase.

Han sagde til sin Ven d'Henricel:

„Jeg forsikrer Dig, jeg kunde slaa hende. Jeg vil ikke vide af hende mere, jeg vil ikke. Det maa holde op og det nu lige straks!“

Han tav, og lidt efter tilføjede han:

„Hvad raader Du mig til at gøre?“

Vennen svarede:

„Bryd!“

Renoldi trak paa Skulderen:

„Ja, det kan Du sagtens sige, men tror Du, at det er let at bryde med en Kvinde, der piner én med Opmærksomheder, overdænger én med Hensyn og forfølger én med sin Ømhed, en Kvinde, der ikke bekymrer sig om andet end at behage én og ikke har

anden Uret end at have givet sig hen til én mod éns Vilje.“

Men en Morgen kom der Befaling om, at Regimentet skulde skifte Garnison. Renoldi gav sig til at danse af Glæde. Han var frelst, frelst uden Scener, uden Skrig, frelst! . . . Det gjaldt kun om at have Taalmodighed endnu to Maaneder! . . . Frelst!

Om Aftenen kom hun hen til ham, endnu mere eksalteret end ellers. Hun havde hørt den forfærdelige Nyhed, og uden at tage sin Hat af tog hun hans Hænder, trykkede dem nervøst, saa' ham ind i Øjnene og sagde med en sitrende og besluttet Stemme:

„Du skal bort, jeg ved det. Først knuste det min Sjæl, men saa forstod jeg, hvad jeg havde at gøre. Jeg betænkte mig ikke længere. Jeg kommer for at give Dig det største Bevis paa min Kærlighed, som en Kvinde kan give: jeg følger med Dig. For din Skyld forlader jeg min Mand, mine Børn, min Familie. Jeg giver Slip paa alt, men jeg er lykkelig, jeg har en Følelse af, at jeg paany giver mig hen til Dig. Det er det sidste og største Offer; jeg er din for evigt!“

Det løb ham koldt ned ad Ryggen, og han blev grebet af et dumpt Raseri, den Svages Vrede. Alligevel tvang han sig til at være rolig, og i en uegennyttig Tone med en blid og indsmigrende Stemmeklang afslog

han at tage imod hendes Offer, forsøgte at neddæmpe hende, at tale hende til Fornuft, at faa hende til at indse sin Galskab. Hun stirrede ham med sine sorte Øjne lige ind i Ansigtet og hørte paa ham uden at svare, medens et foragteligt Træk krusede hendes Læber. Da han var færdig, sagde hun blot:

„Du er altsaa fejg, naar det kommer til Stykket? Du hører til dem, som forfører en Kvinde og bagefter for det mindste Lunes Skyld forlader hende?“

Han blev bleg og gav sig til at ræsonnere forfra. Han viste hende, hvorledes de lige til deres Død vilde komme til at lide under Følgerne af en saadan Handling, deres Liv vilde være ødelagt, alle Døre stængt for dem . . .

Hun svarede haardnakket:

„Hvad betyder det, naar man elsker hinanden!“

Til sidst brød han ud:

„Naa, saa skal Du høre Sandheden . . . Jeg vil ikke. Forstaar Du? Jeg vil ikke have det, jeg forbyder Dig det.“

Og han lod sig rive med af det Nag, han saa længe havde baaret paa, og udøste sit Hjerte:

„Jeg er min Salighed længe nok bleven elsket mod min Vilje, det manglede bare, at jeg nu skulde tage Dig med. Nej, ellers Tak, nu skal det være Slut!“

Hun svarede ikke, men hendes ligblege Ansigt trak sig langsomt og smerteligt sammen, som om alle Nerver og alle Muskler blev vredet forkert. Saa gik hun uden at sige Farvel.

Samme Nat tog hun Gift. I otte Dage troede man, at hun var fortabt. Sladderen tog Fart, man beklagede hende og undskyldte hendes Brøde paa Grund af Voldsomheden af hendes Lidenskab, thi selv de mest forkastelige Følelser kan faa et saa heroisk Præg, at man tilgiver, hvad der burde fordømmes. En Kvinde, der tager Livet af sig, er næsten ikke mere en Ægteskabsbryderske. Og der rejste sig snart en Slags almindelig Misbilligelse, en stærk dadlende Stemning mod Løjtnant Renoldi, som nægtede at se hende igen.

Der blev fortalt, at han havde forladt hende, forraadt hende, pryglet hende. Obersten, der var opfyldt af Medlidenhed, kom med en diskret Hentydning til sin Underordnede, og Paul d'Henricel gik op til sin Ven:

„Fy for Fanden, min Gode, man lader ikke en Kvinde dø paa den Maade. Det er ikke fint."

Renoldi blev ude af sig selv og befalede Vennen, der brugte Udtrykket: *en Nederdrægtighed*, at tie. De duellerede. Til almindelig Tilfredshed blev Renoldi saaret og maatte i længere Tid holde Sengen.

Hun fik det at vide og elskede ham blot endnu

højere, thi hun troede, at det var for hendes Skyld, han havde duelleret. Men da hun endnu ikke var rask nok til at gaa ud, fik hun ham ikke mere at se, inden Regimentet forlod Byen.

Han havde været tre Maaneder i Lille, da han en Morgen fik Besøg af en Dame, en Søster til hans tidligere Elskerinde.

Fru Poinçot havde gennemgaaet de frygteligste Lidelser og forgæves kæmpet imod en Fortvivlelse, som hun ikke havde kunnet overvinde. Nu laa hun for Døden. Hendes Dage var talte, der var intet Haab. Hun vilde saa gerne se ham, blot et Minut, et eneste Minut, inden hun for bestandig lukkede sine Øjne.

Afstanden og Tiden havde mildnet den unge Mands Vrede og faaet ham til at glemme sin Lede. Han blev rørt, fældede Taarer og tog til Havre.

Hun laa tilsyneladende i Dødskamp. Man lod dem være alene, og da han stod overfor den Døende, som han mod sin Vilje havde forbrudt sig imod, fik han et Anfald af skrækkelig Sorg. Han hulkede og kyssede hende saa ømt og kærligt, som han aldrig før havde kysset hende.

Han stammede:

„Nej, nej, Du skal ikke dø, Du skal blive rask, og

vi vil elske hinanden . . . vi vil elske hinanden . . . altid.“

Hun mumlede:

„Er det sandt? Elsker Du mig?“

Og i sin grænseløse Fortvivlelse lovede og svor han, at han, naar hun blev rask, vilde vente paa hende, og rystet af Medlidenhed kyssede han atter og atter de tynde og gennemsigtige Hænder, medens den stakkels Kvindes Hjerte bankede vildt og uregelmæssigt.

Den næste Dag vendte han tilbage til sin Garnison.

Seks Maaneder senere kom hun til ham, ældet og ganske ukendelig, men mere forelsket end nogensinde.

Forvirret og raadvild genoptog han Forholdet. Men da de levede som et Par Mennesker, Loven har forenet, blev den samme Oberst, der havde forarget sig over, at Renoldi svigtede hende, forarget over dette illegitime Samliv, som var uforeneligt med det gode Eksempel, et Regiments Officerer bør give. Han advarede først sin Underordnede; da det ikke frugtede, erklærede han, at han maatte tage sine Forholdsregler, og Renoldi indgav sin Afskedsbegæring,

De slog sig ned i en Villa ved Bredden af Middelhavet, de Elskendes klassiske Hav.

Tre Aar gik hen. Renoldi var overvundet og gik

lydig under Aaget, vænnet til denne udholdende og uforanderlige Ømhed. Hendes Haar var nu blevet hvidt.

Han betragtede sig selv som en færdig, en udslidt Mand. Ethvert Haab, enhver Livsbane, enhver Tilfredsstillelse, enhver Glæde var udelukket for ham.

En Morgen blev der overrakt ham et Kort, hvorpaa der stod: „Joseph Poinçot, Skibsrheder, Havre.“ — Det var Ægtemanden! Ægtemanden, som intet havde sagt, som havde forstaaet, at det ikke er til nogen Nytte at kæmpe imod en Kvindes fikse Idéer. Hvad vilde han?

Han ventede ude i Haven, da han ikke havde villet gaa ind i Villaen. Han hilste høfligt, men vilde ikke sætte sig, ikke en Gang paa en Bænk i en af Alléerne. Langsomt og tydeligt forklarede han Aarsagen til sit Besøg:

„Jeg er ikke kommen for at rette Bebrejdelser imod Dem; jeg ved altfor godt, hvorledes det hele er gaaet for sig. Jeg har . . . vi har . . . maattet finde os i . . . i en Slags . . . en Slags Skæbne. Jeg vilde aldrig have forstyrret Dem her i Deres Tilflugtssted, hvis ikke Forholdene havde forandret sig. Jeg har to Døtre. Den ene af dem, den ældste, elsker en ung Mand og bliver genelsket. Men hans Familie modsætter sig deres Ægteskab paa Grund af den Situation,

hvori . . . hvori min Datters Moder befinder sig. Jeg føler ingen Vrede, og jeg bærer ikke noget Nag, men jeg tilbeder mine Børn. Jeg kommer derfor for at bede Dem om at give mig min . . . min Hustru tilbage. Jeg haaber, at hun endnu i Dag vil samtykke i at rejse med mig til mit . . . til sit Hjem. Hvad mig angaar, saa vil jeg for mine Døtres Skyld . . . lade, som om jeg har glemt alt.“

Det gav et voldsomt Sæt i Renoldi, og han gennemstrømmedes af en vanvittig Fryd, som naar en Dødsdømt faar at vide, at han er bleven benaadet.

Han stammede:

„Ja, selvfølgelig . . . naturligvis . . . De maa endelig tro, min Herre, at ogsaa jeg . . . jeg . . . uden Tvivl . . . det er det rigtige . . . det er det eneste rigtige.“

Han havde Lyst til at gribe begge den andens Hænder, slutte ham i sine Arme og kysse ham paa Kinderne.

Han fortsatte:

„Gaa dog endelig indenfor. Der er køligere inde i Dagligstuen. Vær saa god at tage Plads, saa skal jeg hente hende.“

Denne Gang gjorde Poinçot ikke længere nogen Modstand, men satte sig.

Renoldi fo'r i Spring op ad Trappen. Da han stod udenfor sin Elskerindes Dør, tvang han sig til at være rolig, og traadte med et højtideligt Ansigt ind til hende.

„Der er nogen dernede, som vil tale med Dig," sagde han, „det er en Meddelelse angaaende dine Døtre."

Hun sprang op:

„Mine Døtre? Hvad er det? Er der sket noget? De er da ikke døde?"

Han svarede:

„Nej, men der er opstaaet en Vanskelighed, som Du alene kan udjævne."

Hun hørte ikke mere, men skyndte sig ned ad Trappen.

Beklemt sank han ned paa en Stol og ventede.

Det varede længe, meget længe. De begyndte at blive højrøstede, og deres Stemmer lød skændende op gennem Loftet. Resolut tog han sit Parti og gik ned til dem.

Fru Poinçot stod op med Haanden paa Dørhaandtaget, rasende og parat til at gaa sin Vej, medens hendes Mand holdt hende tilbage ved Kjolen og blev ved at gentage:

„Ja, men forstaar Du da ikke, at det er for vore Døtres, for dine Døtres, for vore Børns Skyld!"

Hun svarede haardnakket:

„Jeg tager ikke tilbage til Dem.“

Renoldi opfattede straks Situationen, vaklende nærmede han sig og stammede:

„Hvad for noget? Vil hun ikke?“

Hun vendte sig om imod ham og sagde, idet hun af en Slags Blufærdighed i sin legitime Ægtefælles Nærværelse lod være at sige Du til ham:

„Ved De, hvad han forlanger af mig? Han vil have, at jeg skal vende tilbage under hans Tag!“

Og med en uhyre Foragt for den Mand, der næsten

knælende bønfaldt hende, slog hun en haanlig Latter op.

Med en fortvivlet Energi som en Spiller, der sætter alt paa sit sidste Kort, gav Renoldi sig til at tale de stakkels unge Pigers Sag, Ægtemandens Sag, sin egen Sag. Da han endelig afbrød sig selv for at lede efter nye Beviser, mumlede Poinçot, der havde opbrugt alle sine Talegaver, idet han af gammel Vane uvilkaarlig brugte hendes Fornavn:

„Herregud, Delphine, tænk dog paa Pigebørnene!“

Hun omfattede dem begge med et Blik, der udtrykte den mest ophøjede Foragt, saa rev hun Døren til Trappen op og raabte haanligt til dem:

„I er to Uslinge!“

Da de var bleven alene, stod de et Øjeblik og saa' paa hinanden. De var begge lige nedslaaede og lige modløse. Poinçot tog sin Hat op, der var trillet hen ad Gulvet, og børstede med den ene Haand Støvet af sine Knæ. Saa hilste han med en fortvivlet Gestus paa Renoldi, der fulgte ham til Døren, og sagde:

„Vi er begge to meget ulykkelige, min Herre!“

Og han bortfjernede sig med tunge Skridt.

MAGNETISME

MAGNETISME

Det var ved Slutningen af en Herremiddag, de endeløse Cigarers og ustanselige Likørers Time var kommen. Røgen laa tæt, Fordøjelsesarbejdet frembragte en varm Døsighed og Hovederne var let omtaagede efter det meget Kød og de forskellige nydte Drikkevarer.

Talen faldt paa Magnetisme, paa Donatos Fænomener og Doktor Charcots Eksperimenter; og paa en Gang gav disse elskværdige, skeptiske og religiøst indifferente Middagsherrer sig til at fortælle de besynderligste Begivenheder, Historier, som var utrolige, men som de forsikrede virkelig var hændte. Pludselig var de faldet tilbage til Overtroen og klyngede sig krampagtigt til denne sidste Rest af noget Vidunderligt. De var bleven Troende, de troede paa Magnetismens Mysterium og forsvarede den i Videnskabens Navn.

En eneste smilede, en ung, kraftig Mand, en stor Kvindejæger, der mødte alt med en saa indgroet Van-

tro, at han ikke en Gang indrømmede en Drøftelse af Muligheder.

Han lo haanligt og gentog:

„Ammestuefortællinger! Vrøvl! Overtro! Det er ikke en Gang Umagen værd at diskutere Donato, der ikke er andet end en behændig Taskenspiller. Hvad Doktor Charcot, som man siger er en fremragende Lærd, angaar, saa gør han paa mig det samme Indtryk som en af disse Forfattere i Edgar Poes Genre, der udpønser saa mange mærkelige Sindssygehistorier, at de selv ender med at blive gale. Han har konstateret nervøse Fænomener, som endnu ikke er bleven forklarede og endnu ikke kan forklares, han vandrer i ukendte Egne, der dagligt bliver udforskede, og da han ikke altid kan forstaa, hvad han ser, lader han sig maaske for meget influere af Erindringer om de gejstlige Udlægninger af alle Mysterier. Iøvrigt kunde det more mig at høre ham selv tale, det er sikkert noget andet end saaledes, som De, mine Herrer, gengiver det.“

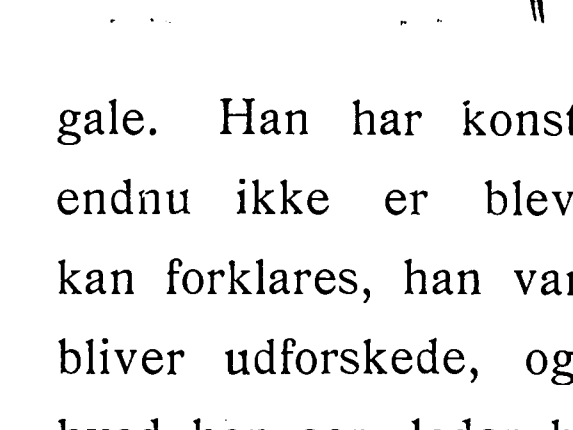

H.

Omkring den Vantro opstod en Slags Medynk, som om han i en Forsamling af Munke var kommet med en Gudsbespottelse.

En af de Tilstedeværende udbrød:

„Der skete dog Mirakler i gamle Dage.“

Men en anden svarede:

„Det nægter jeg. Hvorfor skulde der saa ikke ske flere i vor Tid?“

Hver af dem fortalte om en Begivenhed, om en fantastisk Forudfølelse, om sjælelige Samkvem paa lange Afstande eller om den hemmelighedsfulde Indflydelse, et Væsen kan have paa et andet. De ødslede med Forsikringer og erklærede deres Beretninger for uomstødelige, medens den haardnakkede Benægter blev ved at sige: „Vrøvl! Indbildninger! Overtro!“

Tilsidst rejste han sig, kastede sin Cigar, stak Hænderne i Lommen og sagde:

„Jeg kan ogsaa fortælle to saadanne Historier, men bagefter skal jeg forklare Dem dem. Nu skal De høre:

„I den lille Landsby Étretat er alle Mændene Fiskere og drager hvert Aar til New-Foundlandsbankerne for at fiske Torsk. En Nat fo'r et Barn, hvis Fader var en af disse Fiskere, op af Søvne og raabte, at hans „lille Fa'r var død ude paa Havet“. Der blev gjort Forsøg paa at berolige Ungen, som lidt efter atter

vaagnede og skreg, at hans „Fa'r var druknet". En Maaned senere kom der Efterretning om, at Faderen virkelig var druknet, skyllet overbord af en Styrtesø.

Enken kom til at tænke paa Barnets Forskrækkelse. Der blev raabt paa Mirakel, og hele Byen kom i Bevægelse. Datoerne blev sammenlignede, og det viste sig, at Ulykken og Drømmen omtrent kunde føres tilbage til samme Tid. Deraf sluttede man, at begge Dele var hændt samme Nat og i samme Time . . . Ja, det er et af Magnetismens Mysterier."

Fortælleren afbrød sig selv. En af Tilhørerne, som var meget spændt, spurgte:

„Og det vil De paatage Dem at forklare?"

„Ja, netop, jeg har fundet Hemmeligheden. Begivenheden havde overrasket mig og sat mig i Forlegenhed; men, ser De, jeg tror nu en Gang ikke — det er mit Princip. Paa samme Maade som andre begynder med at tro, saaledes begynder jeg med at tvivle; og selv om jeg slet ikke kan forstaa det, vedbliver jeg at benægte enhver telepathisk Forbindelse mellem vore Sjæle. Men jeg er ikke vis paa, at min egen Skarpsindighed er tilstrækkelig. . . . altsaa, jeg søgte og søgte, og ved at udspørge alle de fraværende Fiskeres Koner endte jeg med at overbevise mig om, at der ikke gaar otte Dage, uden at én af dem eller et af deres Børn

drømmer og ved sin Opvaagnen forkynder, at „lille Fa'r er død ude paa Havet“. Den skrækkelige og vedvarende Frygt for denne Ulykke gør, at der bestandig tales om den og tænkes paa den. Det behøves blot, at en af disse hyppige Forudsigelser ved et meget simpelt Tilfælde træffer sammen med et Dødsfald, for at der straks skal blive raabt paa Mirakel, thi alle de andre Drømme, alle de andre Ulykkes-Profetier, som ikke er bleven bekræftede, er pludselig glemte. Jeg har for min Part hørt paa over halvtreds, hvis Ophavsmænd otte Dage senere fuldstændig havde glemt dem. Men hvis Manden virkelig var død, saa vilde deres Erindring øjeblikkelig være vaagnet, og der

vilde være bleven snakket om Vorherres Mellemkomst eller om Magnetisme, alt efter Vedkommendes personlige Overbevisning.“

En af Rygerne erklærede:

„Det er temmelig rigtigt, hvad De der siger, men lad os nu faa Deres anden Historie.“

„Aah, min anden Historie er meget vanskelig at fortælle. Den er hændt mig selv, derfor stoler jeg heller ikke helt paa min egen Bedømmelse. Man er aldrig ganske retfærdig, naar man paa samme Tid er Dommer og Part i Sagen. Men det er nu lige meget, nu skal De alligevel høre den.

„Der var iblandt min Omgangskreds en ung Dame, som jeg aldeles ikke tænkte paa, som jeg endogsaa aldrig havde set særlig paa, aldrig lagt Mærke til, som man siger.

„Skønt hun ikke var grim, regnede jeg hende dog til Ubetydelighederne. Hendes Næse, hendes Haar, hendes Mund og hendes Øjne forekom mig at være ganske almindelige, kort sagt, et paa ingen Maade fremtrædende Fysiognomi. Hun var et af den Slags Væsener, som éns Tanker kun ved et Tilfælde hæfter sig ved uden at lade sig stanse, som éns Attraa lader ude af Betragtning.

„Men en Aften da jeg sad foran Kaminilden og

skrev, inden jeg gik i Seng, følte jeg midt i det uordentlige Virvar af Tanker, denne Procession af Billeder, som vandrer gennem éns Hjerne, naar man i i et Par Minutter lader Pennen hvile og hengiver sig til Drømmerier, som et lille Pust, der strejfede min Pande, en let Skælven, der fik mit Hjerte til at sitre. I samme Øjeblik, uden Grund, uden nogensomhelst logisk Tankeforbindelse, saa' jeg tydeligt, saa', som om jeg rørte ved hende, fra Hoved til Fod og uden et eneste skjulende Slør den omtalte unge Kvinde, som jeg aldrig havde tænkt paa mere end tre Sekunder ad Gangen, naar hendes Navn fo'r igennem mit Hovede. Og pludselig opdagede jeg hos hende en Mængde Egenskaber, som jeg aldrig før havde iagttaget, et blidt Trylleri, en sværmerisk Tiltrækning. Hun vakte hos mig den forelskede Uro, der faar én til at lægge an paa en Kvinde. Men jeg tænkte alligevel ikke længe paa hende. Jeg gik i Seng, faldt i Søvn og — drømte.

„De har jo alle, mine Herrer, drømt den Slags forunderlige Drømme, der gør én til Herre over det umulige, aabner én stængte Døre, skænker én Glæder, man ikke turde haabe, og kaster én i Arme, man forgæves har længtes imod, ikke sandt?

„Hvem af os har ikke i en saadan svimmel, nervøs, gispende Søvn med en usædvanlig Sanseskarphed

omslynget, favnet, trykket og besiddet den Kvinde, at hvem vore Tanker var optagne?

„Og har De ikke lagt Mærke til den overmenneskelige Salighed en saadan Drøm bringer os? I hvilken vanvittig Rus, den kaster os, med hvilke krampagtige Nydelser den gennemryster os, og med hvilken uendelig, inderlig og kærtegnende Ømhed, den fylder vort Hjerte overfor den Kvinde, som vi i denne vidunderlige og brutale Illusion, der synes en Virkelighed, slutter varm og daanende i vor Favn!

„Alt dette følte jeg med en uforglemmelig Voldsomhed. Denne Kvinde tilhørte mig saa fuldt og helt, at jeg længe efter min frydefulde og skuffede Opvaagnen mærkede hendes Huds milde Varme mod mine Fingre, Duften fra hendes Legeme i min Hjerne, Smagen af hendes Kys paa mine Læber, Lyden af hendes Stemme i mine Øren, hendes Armes Slyng om mine Lænder og hendes Elskovs flammende Glød i hele mit Væsen.

„Trè Gange den samme Nat drømte jeg denne Drøm.

„Da Dagen kom, forfulgte hun mig, ejede mig, levede i mit Sind og mine Sanser, saa at jeg ikke et Sekund kunde lade være med at tænke paa hende.

„Tilsidst, da jeg ikke vidste, hvad jeg skulde gøre,

klædte jeg mig paa og gik hen til hende. Paa Trappen var jeg saa beklemt, at jeg rystede, mit Hjerte slog og en hæftig Attraa gennembævede mig fra Hovede til Fod.

„Hun var hjemme. Da mit Navn blev meldt, rejste hun sig og pludselig mødtes vore Øjne og holdt med overraskende Vedholdenhed hverandre fast. Jeg satte mig.

„Jeg fremstammede nogle almindelige Bemærkninger, som hun ikke lod til at høre. Jeg vidste hverken, hvad jeg skulde sige eller hvad jeg skulde gøre, og paa én Gang kastede jeg mig over hende og greb hende i mine Arme. Og hele min Drøm blev til Virkelighed saa hurtigt, saa let, saa vanvittigt, at jeg pludselig tvivlede om, at jeg var vaagen. . . . I to Aar var hun min Elskerinde . . .“

„Naa, og hvilken Slutning drager De af det?“ spurgte en Stemme.

Fortælleren syntes at tøve:

„Hvilken Slutning? . . . . Jeg drager den Slutning, at det er et Sammentræf, selvfølgelig. Iøvrigt, hvem ved? Maaske skyldes det hele et Blik fra hende, et Blik, som jeg i Øjeblikket ikke havde tænkt nærmere over, men som den Aften, ved et af den Slags mærkelige og uforklarlige Luner af vor Hukommelse, der

pludselig fremmaner Ting, som ikke var trængt ind til vor Bevidsthed og vor Forstand ikke havde grebet, paa én Gang dukkede op i mig!“

„Lad det være alt, hvad De vil,“ sluttede én af Gæsterne, „men hvis De efter det ikke tror paa Magnetismen, saa er De en utaknemlig Sjæl, min gode Mand.“

EN KORSIKANSK BANDIT

EN KORSIKANSK BANDIT

VEJEN gik gennem Aïtône-Skoven jævnt opad. De umaadelige Fyrretræer videde sig over vore Hoveder ud til en kæmpemæssig Hvælving, og deres Sus lød som en vedvarende, bedrøvet Klagen; de tynde og lige Stammer tilhøjre og tilvenstre stod som en Hær af Orgelpiber, der syntes at frembringe den monotone Musik, som Vinden lokkede ud fra Toppene.

Efter tre Timers Marsch begyndte det at blive lysere mellem de lange slanke Søjler. Hist og her aabnede en kæmpemæssig Parasolpinje, der stod adskilt fra de andre, sin vældige grønne Kuppel. Paa én Gang naaede vi Skovgrænsen, nogle hundrede Meter under Passet, der fører ind i den vilde Niolo-Dal.

Oppe paa to høje Tinder, der behersker Passagen, vokser nogle gamle, vanskabte Træer, der ser ud, som om de med Besvær var kravlet derop for at agere

Blænkere foran den tæt sammenhobede Masse, der kom bagefter. Vi vendte os om og saa' hele Skoven ligge udstrakt under os som en uhyre grøn Kumme, hvis Kanter, der syntes at røre ved Himlen, var gjorte af nøgne Klipper, som indrammede den paa alle Sider.

Vi fortsatte vor Vej og ti Minutter senere var vi ved Passet.

Et overraskende Landskab oprullede sig for mit Blik. Paa den anden Side af en anden Skov laa en Dal, en Dal, som jeg aldrig før havde set Magen til, en ti Mile lang Stenørken, udhulet mellem to tusinde Meter høje Bjærge, og uden en Mark, uden et Træ. Det er Niolo-Dalen, den korsikanske Friheds Fædreland, en utilgængelig Fæstning, hvorfra aldrig nogen Fjende har kunnet forjage Bjærgboerne.

Min Ledsager sagde til mig:

„Det er ogsaa her, at alle vore Banditter har søgt Tilflugt."

Vi var snart kommen ned i Bunden af dette vilde Hul, som ejer en forunderlig Skønhed.

Ikke et Græsstraa, ikke en Plante: Granit, intet uden Granit. Ligesaa langt vort Blik kunde række, saa' vi kun en glimtende Granitørken, ophedet af en stegende Sol, der med Vilje syntes ophængt lige over denne Stenkløft. Vi saa' op imod Bjærgtinderne og blev

staaende, maalløse og betagne. De var røde og udtungede som Koralrev, thi alle Toppene er af Porphyr, og ovenover syntes Himlen violet, lilla, ligesom falmet og afbleget ved disse mærkelige Bjærges Nærhed. Længere nede var Graniten skinnende graa og under vore Fødder ligesom knust og malet til Pulver; vi gik i lysende Støv. Paa højre Side af os stormede en ujævn, brusende Bæk i et langt forvredet Hjulspor. Og vi vakler i denne Solhede, i dette Lys, i denne

brændende, golde og vilde Dal, der gennemskæres af denne voldsomme Bjærgstrøm, som synes skyndsomt at flygte i Følelsen af sin Afmagt til at befrugte Klipperne, som har forvildet sig ind i denne Bagerovn, der graadigt inddrikker den uden at kunne gennemtrænges og forfriskes af den.

Pludselig faar vi tilhøjre for os Øje paa et lille Trækors, som rager op over en Stenhob. En Mand er bleven dræbt paa dette Sted, og jeg siger til min Ledsager:

„Fortæl mig om Eders Banditter."

Han svarer:

„Jeg har kendt den berømteste, den forfærdeligste af dem: Sainte-Lucie. Jeg skal gerne fortælle Dem hans Historie.

Hans Fader var bleven dræbt i en Strid, af en ung Mand fra samme Egn, sagde man, og Sainte-Lucie var bleven alene tilbage med sin Søster.

Det var en lille, spinkel, svag og frygtsom Fyr, som ofte var syg og ikke ejede Spor af Energi. Han erklærede ikke sin Faders Morder Vendettaen. Alle hans Slægtninge gik til ham og bønfaldt ham om at hævne sig, men han blev ved at være døv overfor alle deres Trudsler og alle deres Bønner.

Saa tog hans Søster, der oprørtes, i Følge en gam-

mel korsikansk Skik alle hans sorte Klæder fra ham, for at han ikke skulde bære Sorg for en Død, som ikke var hævnet. Selv overfor denne Krænkelse var han ufølsom og hellere end at tage Faderens endnu ladte Gevær ned fra Knagen, lukkede han sig inde og gik ikke mere ud, thi han turde ikke trodse de andre Knøses foragtelige Blikke.

To Maaneder gik hen. Han syntes endogsaa at have glemt selve Forbrydelsen, og levede videre, gemt inde i Huset, sammen med sin Søster.

En Dag gik den, som man mistænkte for at have begaaet Mordet, hen og giftede sig. Det lod ikke til, at denne Nyhed rørte Sainte-Lucie, men saa skete det, at Brudgommen, da han skulde begive sig til Kirken, formodentlig for at trodse, lagde Vejen forbi de to Forældreløses Bolig.

Broderen og Søsteren sad ved Vinduet og spiste smaa haarde Kager, da den unge Mand fik Øje paa Bryllupstoget, som kom dragende forbi.

Han kom til at ryste over alle Lemmer, rejste sig uden at sige et Ord, slog Kors for sig, tog Bøssen, der hang ved Arnen, og gik ud.

Naar han senere hen kom til at tale om det, sagde han:

„Jeg ved ikke, hvad der gik ad mig; det var, som

om der pludselig tændtes en Flamme i mit Blod. Jeg følte, at det maatte ske, at jeg trods alt ikke kunde

staa imod, og jeg løb hen og skjulte Geværet i Krattet ved Siden af Vejen til Corte.“

En Time senere kom han hjem med tomme Hæn-

der. Han saa' ud som sædvanlig, træt og sørgmodig; hans Søster troede, at han ikke mere pønsede paa noget.

Men da det begyndte at mørknes, forsvandt han.

Hans Fjende skulde samme Aften i Følge med sine to Brudesvende vandre til Corte.

Syngende kom de henad Vejen, da Sainte-Lucie pludselig rejste sig foran dem og skreg, idet han stirrede Morderen lige ind i Ansigtet:

„Nu er Øjeblikket kommet!"

Og paa nært Hold sendte han ham en Kugle i Brystet.

Den ene af de to Brudesvende løb sin Vej; den anden saa' paa den unge Mand og sagde:

„Hvad er det, Du har gjort, Sainte-Lucie?"

Derpaa vilde han løbe videre til Corte for at hente Hjælp, men Sainte-Lucie raabte til ham:

„Hvis Du gaar et Skridt længere, skyder jeg Benet over paa Dig."

Den anden, der kendte hans frygtsomme Natur, sagde:

„Det tør Du jo ikke!"

Han gik forbi ham, men styrtede i det samme om, truffet af en Kugle i Laaret.

Sainte-Lucie gik hen til ham og sagde:

„Jeg vil undersøge Dit Saar. Hvis det ikke er alvorligt, lader jeg Dig blive liggende, men hvis det er dødeligt, gør jeg det af med Dig.“

Han saa' paa Saaret, kom til det Resultat, at det var dødeligt, ladede paany med den største Ro Geværet, opfordrede den Saarede til at bede en Bøn og skød ham en Kugle gennem Hovedet.

Den næste Dag var han flygtet op i Bjærgene.

Og ved De, hvad han derefter bedrev, den samme Sainte-Lucie?

Hele hans Familie blev arresteret af Gendarmerne. Hans Onkel, Præsten, som man mistænkte for at have ophidset ham til at hævne sig, blev endogsaa kastet i Fængsel og anklaget af den Dødes Slægt. Men han undslap, tog ligeledes et Gevær og sluttede sig til sin Brodersøn oppe i Bjærgkrattet.

Saa dræbte Sainte-Lucie, den ene efter den anden, alle Onklens Anklagere, og stak deres Øjne ud for at lære andre aldrig at paastaa, hvad de ikke selv havde set.

Han dræbte alle den fjendtlige Families Slægt og Venner. Han gjorde det i sin Levetid af med fjorten Gendarmer, stak Ild paa sine Modstanderes Huse og blev lige til sin Død ved med at være den forfærde-

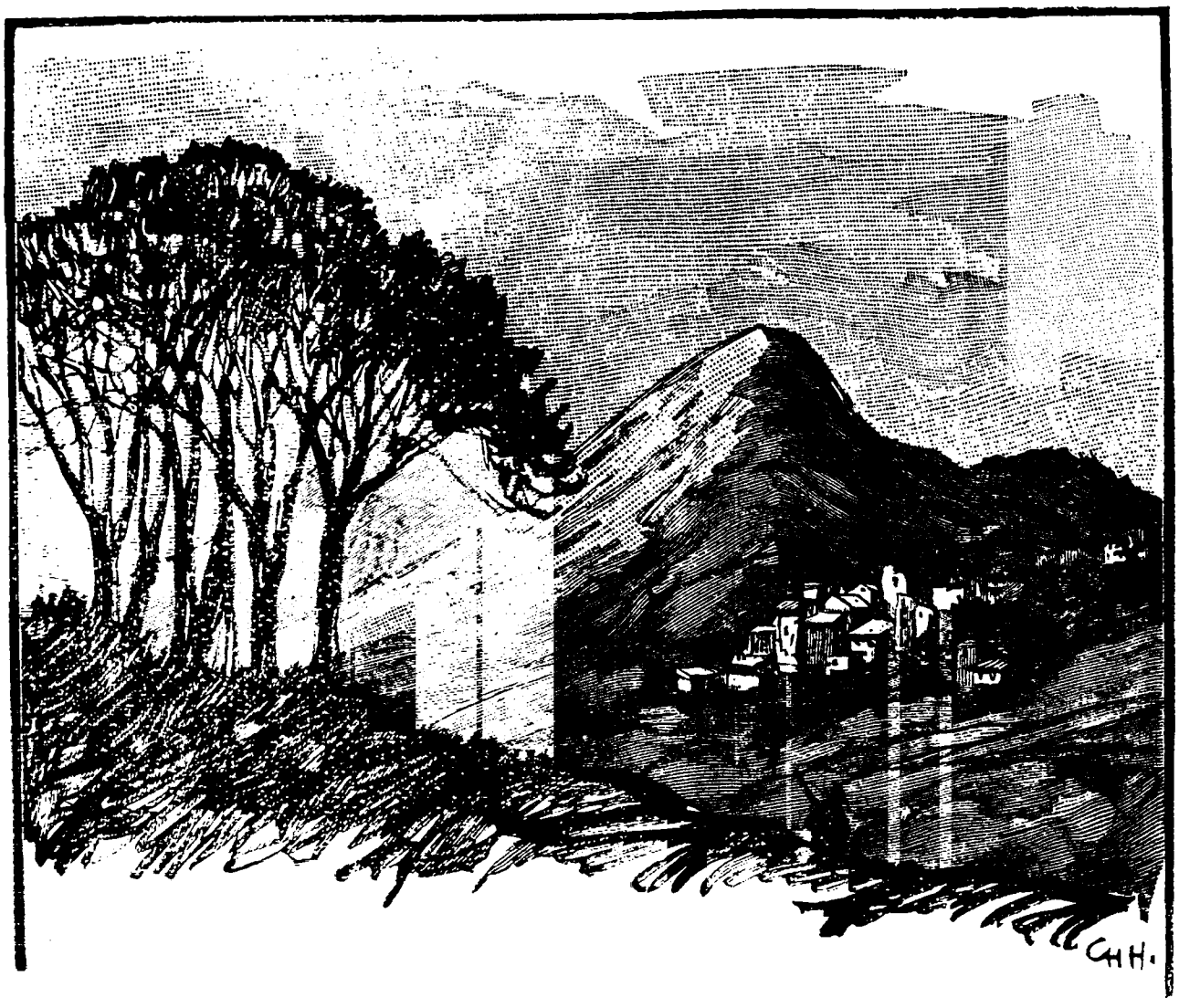

ligste af alle de Banditter, hvis Navne lever i Erindringen."

* * *

Solen forsvandt bagved Monte Cinto og Granitbjærgets store Skygge lagde sig over Granitdalen. Vi fremskyndede vore Skridt for inden Nattens Frembrud at naa den lille Landsby Albertacce, der som en Stendynge er loddet til den vilde Kløfts Klippevæg.

Jeg tænkte paa Banditten og sagde:

„Hvad det dog er for en forfærdelig Skik, denne Eders Vendetta!“

Min Ledsager svarede resigneret:

„Ja, hvad skal man sige? Man gør sin Pligt.“

MAANESKIN

MAANESKIN

Fru Julie Roubère ventede paa sin ældste Søster, Fru Henriette Létoré, som vendte hjem fra en Rejse til Svejts.

Ægteparret Létoré var rejst ud for omtrent fem Uger siden. Fru Henriette havde ladet sin Mand tage alene tilbage til deres Ejendom i Calvados, hvor han havde Forretninger, for selv at blive nogle Dage i Paris hos sin Søster.

Mørket begyndte at falde paa. I den lille borgerligt udstyrede Dagligstue, som allerede laa i Skumring, sad Fru Roubère og læste adspredt; hver Lyd fik hende til at se op fra Bogen.

Endelig ringede det, og hendes Søster viste sig, indsvøbt i sine lange Rejseklæder. Uden en Gang at give sig Tid til at se paa hinanden faldt de i hinandens Arme og holdt kun op med at kysses for straks at begynde forfra igen.

Endelig begyndte de at tale, spurgte om deres gensidige Helbredstilstand, om Familien og om tusinde andre Ting, altsammen i hastige, afbrudte og springende Ord, medens Fru Henriette tog sin Hat af.

Det var blevet helt mørkt. Fru Roubère ringede for at faa en Lampe bragt ind, og saasnart den var kommet, trak hun sin Søster hen til Lyset for rigtig at se paa hende, parat til at omfavne hende endnu en Gang. Men hun standsede forfærdet og betaget uden at kunne sige noget. Fru Létoré havde ved Tindingerne to store hvide Striber; hele Resten af hendes Haar var mørkt og blankt, men dèr, dèr alene løb som to Sølvbække, der hurtigt tabte sig i Frisurens dunkle Fylde. Hun var dog først lige fyldt fire og tyve Aar og det var kommet ganske pludseligt, medens hun havde været i Svejts.

Uden at røre sig stod Fru Roubère og stirrede forbløffet paa hende, mest oplagt til at græde, som om en eller anden hemmelighedsfuld og forfærdelig Ulykke havde ramt hendes Søster. Omsider spurgte hun:

„Hvad fejler Du, Henriette?“

Den anden smilede med et sygt og bedrøvet Smil og svarede:

„Jeg? Ingenting, forsikrer jeg Dig. Du ser paa mit hvide Haar?“

Men Fru Roubère tog hende bydende om Skulderen, saa' hende indtrængende ind i Øjnene og gentog:

„Hvad fejler Du? Sig mig, hvad der er i Vejen? Du skal ikke prøve paa at lyve, for jeg opdager det straks.“

De stod lige over for hinanden, Fru Henriette, der var bleven saa bleg, som om hun skulde til at besvime,

holdt Øjnene nedslaaede, men kunde ikke hindre Taarerne i at piple frem fra Øjenkrogene.

Søsteren gentog atter:

„Hvad fejler 'Du? Hvad er der hændet Dig? Svar mig!“

I en overvundet Tone hviskede den anden:

„Jeg . . . jeg har en Elsker.“

Og hun kastede sig i den yngres Arme og brød ud i en krampagtig Graad.

Da hun omsider var bleven en Smule roligere, da Graaden stilnede og hendes Bryst steg og sank mere regelmæssigt, gav hun sig paa én Gang til at tale som for at kaste Hemmeligheden fra sig, udøse al sin Smerte i et Søsterhjerte.

Knugende hinanden fast i Haanden gik de to Kvinder hen til en Sofa, der stod i et mørkt Hjørne af Stuen, og lod sig falde ned paa den. Den yngste lagde sin Arm om den ældstes Hals, trak hende ind til sig og lyttede spændt til hendes Fortælling.

* * *

„Ak, jeg ved, at jeg ingen Undskyldning har; jeg forstaar ikke mig selv, og lige siden den Dag er jeg som en Vanvittig. Tag Dig i Agt, Du Smaa, tag Dig

i Agt! Hvis Du vidste, hvor vi er svage, hvor let vi giver efter, hvor hurtigt vi falder! Der skal kun en Ubetydelighed til, saa lidt, saa lidt, en Stemning, et af de Melankoli-Anfald, der paa en Gang kan overfalde os, den pludselige Trang til at aabne Armene for at favne og kærtegne, som i enkelte Øjeblikke kommer over os allesammen.

Du kender min Mand, Du ved, hvor jeg elsker ham; men han er moden og fornuftig, han forstaar intet af et Kvindehjertes Ømhedssvingninger! Han er altid, altid den samme, altid god, altid smilende, altid venlig, altid fuldkommen! Aa, hvor vilde jeg ikke til Tider ønske, at han uden Varsel tog mig i sine Arme og kyssede mig med et af disse inderlige, dvælende Kys, der smælter to Væsener sammen til ét og er som en tavs Fortroligheds-Udveksling! Hvor vilde jeg ikke ønske, at der var Øjeblikke, hvor han vilde give sig over, hvor han følte sig svag, hvor han trængte til mig, trængte til mine Kærtegn og mine Taarer!

Alt det er dumt, men saaledes er vi Kvinder nu en Gang. Hvad kan vi gøre ved det?

Alligevel var Tanken om at bedrage ham aldrig dukket op i mig. Og nu er det sket, uden Kærlighed og uden Grund, uden nogetsomhelst, blot fordi Maanen en Nat skinnede over Søen ved Lucerne.

Vi havde den Gang rejst rundt i en Maaned; med sin rolige Ligegyldighed lammede min Mand alle mine Begejstringsudbrud, kølnede min Iver. Naar Diligencen ved Solopgang i fuld Galop kørte ned ad Bjærgskraaningerne, ned imod de langstrakte Dale, Skovene, Floderne og Landsbyerne, der laa foran os, sløret af Morgenens Dis, og jeg klappede i Hænderne af Fryd og sagde til ham: „Nej, hvor det er smukt, kys mig, hører Du!“ svarede han mig, idet han med et koldt og overbærende Smil trak paa Skuldrene: „Der er ingen Grund til at kysse hinanden, fordi Du synes om Udsigten.“

En saadan Bemærkning isnede mig lige ind i Hjertet. Det forekommer mig, at naar man elsker hinanden, burde man altid føle Lyst til at elske hinanden endnu højere, naar man staar overfor et Skue, som betager én.

Kort sagt, Poesien boblede inde i mig, og han hindrede den i at faa Luft. Hvorledes skal jeg forklare Dig det? Jeg var omtrent som en Kedel, der er fuld af Damp og hermetisk tillukket.

En Aften, da vi i fire Dage havde været i et Hotel i Flüelen, gik Robert, som havde lidt Hovedpine, straks efter Middagen op i Seng, og jeg spadserede ganske alene ned til Søen.

Det var en sand Æventyrnat. Fuldmaanen stod midt paa Himlen; de høje snedækte Bjærge saa ud, som om de bar et Hovedtøj af Sølv, og smaa blanke Gysninger løb hen over det moiréeskinnende Vand. Luften var mild, den havde den gennemtrængende slappende Lunhed, der faar en til at synke hen og røres uden Grund. Hvor følsom og sitrende er ikke Sjælen i saadanne Øjeblikke! Hvor let bringes den ikke i Svingning, og hvor hæftig virker ikke ethvert Indtryk!

Jeg satte mig i Græsset og saa ud over den daarende, vemodsfulde Sø. Og der foregik noget forunder-

ligt i mig, der kom pludselig over mig en umættelig Trang til Kærlighed, et Slags Oprør mod mit Livs døde Jævnhed. Skulde jeg virkelig aldrig i Maaneskin vandre ved en elsket Mands Arm langs med Bredden af en saadan Sø? Skulde jeg aldrig inddrikke de dybe, salige, berusende Kys, som man veksler i saadanne stille Nætter, der af Vorherre synes skabte til Elskov? Skulde jeg aldrig i en Sommernats lyse Dæmring omslynges af et Par elskovssyge Arme?

Og jeg gav mig til at græde som en Taabe.

Jeg hørte Støj bagved mig. En Mand stod og saa' paa mig. Da jeg drejede Hovedet, genkendte han mig og kom hen til mig.

„De græder Frue?"

Det var en ung Advokat, som rejste sammen med sin Moder, og som vi flere Gange havde mødt. Hans Øjne havde ofte fulgt mig,

Jeg var til den Grad ude af mig selv, at jeg hverken vidste, hvad jeg skulde sige eller tænke. Jeg rejste mig op og sagde, at jeg ikke var rigtig rask.

Han gav sig til at gaa ved Siden af mig paa en meget naturlig og ærbødig Maade og talte til mig om vor Rejse. Alt, hvad jeg havde følt, tolkede han for mig, alt, hvad der havde faaet mig til at skælve, forstod ogsaa han, endnu bedre end jeg selv. Og plud-

selig gav han sig til at deklamere Vers, Vers af Musset. Jeg var lige ved at kvæles, betaget af en uforklarlig Bevægelse. Jeg havde en Følelse af, at selv Bjærgene, Søen, Maaneskinnet sang for mig en vidunderlig, uendelig blid Melodi . . .

Og saa skete det, uden at jeg ved, hvorledes det gik til, som i en Slags Hallucination . . .

Hvad ham angaar . . . saa saa' jeg ham kun igen den næste Dag i samme Øjeblik, vi skulde rejse.

Han gav mig sit Kort! . . .“

* * *

Fru Létoré var lige ved at daane i Søsterens Arme, hun græd og jamrede sig.

Men rolig og alvorlig, i en uendelig blid Tone sagde Fru Roubère:

„Ser Du, store Søster, det er ofte ikke Manden, vi elsker, men Kærligheden. Og den Aften var det Maaneskinnet, som var Din rigtige Elsker.“

TO BREVE

TO BREVE

Fra Fru de X... til Fru de Z...

Étretat, Fredag.

Kære Tante!

Nu ser Du mig snart. Den anden September skal jeg være i Fresnes, det er Aftenen, før Jagten begynder, og jeg skal nok passe paa ikke at svigte, bare for at drille de gode Herrer. Du er altfor godmodig, kære Tante, at Du den Dag, naar Du er alene med dem, giver dem Lov til at møde ved Middagsbordet uden at være i Kjole og uden at have barberet sig under Paaskud af, at de er trætte.

Derfor er de henrykte, naar jeg ikke er der, men jeg skal være der, og naar Middagsklokken slaar, holder jeg Revue ligesom en General. Og hvis blot én af dem vover at møde i en skødesløs Paaklædning, saa Gud naade ham — jeg sender ham ned i Køkkenet, saa kan han spise sammen med Pigerne.

Nutidens Herrer tager saa lidt Hensyn og har saa lidt Levemaade, at man nødsages til altid at være stræng. Det er Bøllevæsenet, der florerer. Naar de indbyrdes kommer op at skændes, trakterer de hverandre med de

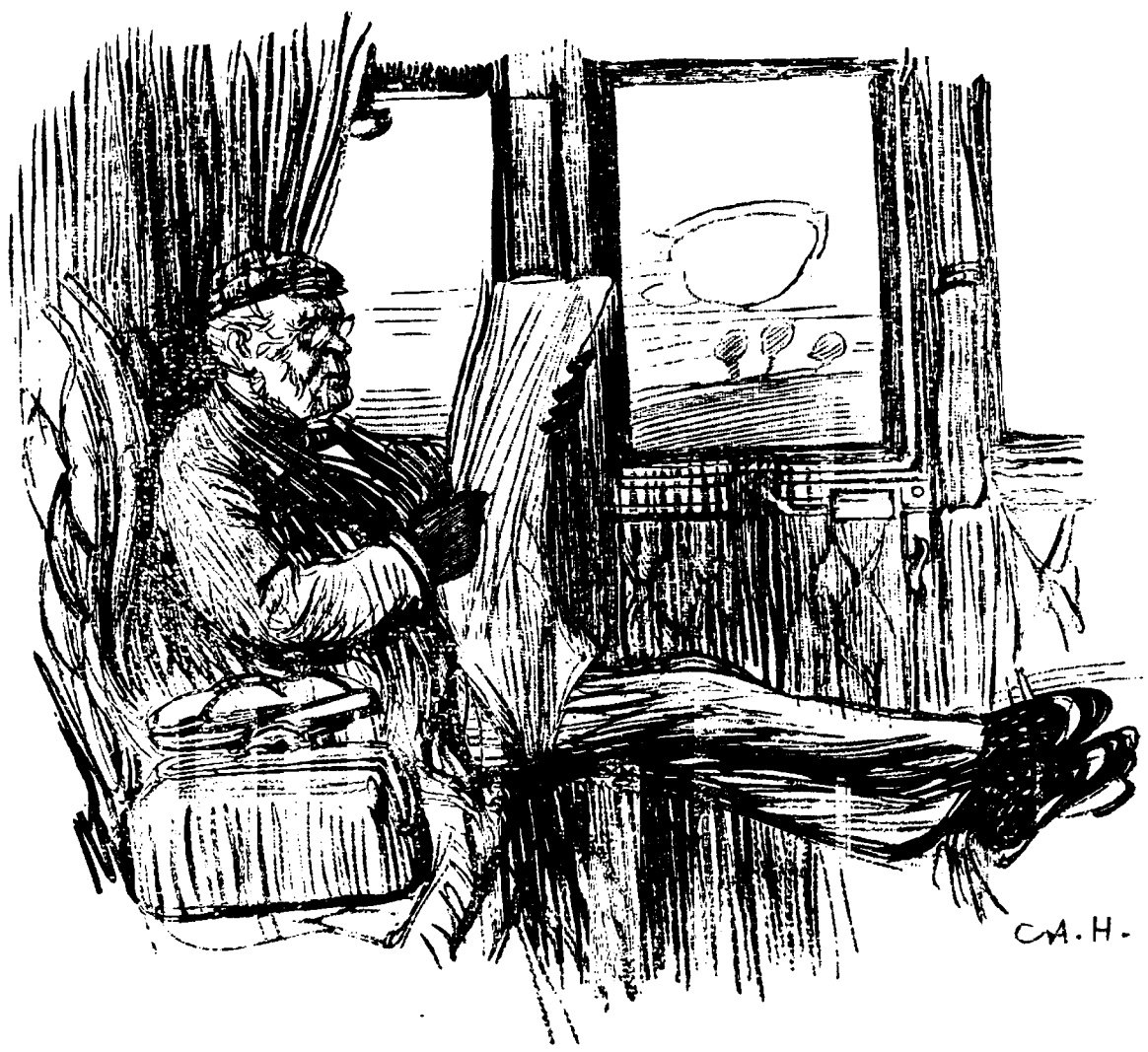

groveste Skældsord, og naar vi er til Stede, opfører de sig langt mindre korrekt end vore Tjenere. Det er især ved Badestederne, at man lægger rigtig Mærke til det. Dèr har man dem i sluttede Bataillioner, og dèr kan man bedømme dem *en bloc*. Ak, hvad det dog er for plumpe Væsener!

Tænk Dig, at i Jernbanen var der én af dem, en Herre, der ved første Øjekast, takket være sin Skræd-der, gjorde et elegant Indtryk, som trak sine Støvler af og erstattede dem med et Par Tøfler. En anden, en ældre, formodentlig en eller anden rig Parvenu (det er de værste) satte sig ligeoverfor mig og lagde nok saa nydeligt sine Fødder op paa Sædet ved Siden af mig. Det betragtes som noget, der hører sig til.

Ved Badestederne er Uopdragenheden ligefrem sat i System. Jeg maa dog gøre en Indrømmelse: min For-argelse kommer rimeligvis af, at jeg ikke er vant til i det daglige at omgaas de Mennesker, som man her træffer paa; deres hele Maade at være paa vilde maaske støde mig mindre, hvis jeg oftere havde Lejlighed til at iagttage dem.

I Hotellets Kontor var jeg lige ved at blive løbet omkuld af en ung Mand, der tog sin Nøgle over Ho-vedet paa mig. Da vi gik ud fra Ballet i Kasinoet, var der en anden, som uden hverken at sige om Forladelse eller tage Hatten af skubbede saa stærkt til mig, at det gjorde ondt i Brystet paa mig. Saaledes er de alle. Du skulde se dem, naar de paa Terrassen gaar hen til en Dame; det er knapt nok, at de hilser. De nøjes med at føre Haanden op til Hatten. Da de alle er skaldede, er det forresten ret heldigt.

Men der er især én Ting, som fremfor alt andet støder mig og bringer mig i Harnisk, og det er den Frihed, hvormed de aabenlyst, uden den mindste Art Forsigtighed, taler om de mest oprørende Æventyr. Naar to Herrer træffer sammen, fortæller de med de brutaleste Ord og med de mest afskyelige Betragtninger hinanden de frygteligste Historier uden at bryde sig det mindste om, at en Dame er i Nærheden og kan høre det. I Gaar var jeg nede paa Strandbredden tvunget til at skifte Plads for ikke længere at være den ufrivillige Tilhører til en slibrig Anekdote, som blev fortalt i saa hensynsløse Udtryk, at jeg følte mig ligesaa ydmyget som forarget over at have været nødt til at høre paa den. Burde den mest elementære Velopdragenhed ikke lære dem at tale sagte om den Slags Ting, naar en af os er i Nærheden?

Étretat er ydermere Sladderens og de sladderlystne Fruentimmeres Land. Fra Klokken fem til syv kan man se dem vandre rundt paa Jagt efter Bagvaskelser, som de transporterer fra Klynge til Klynge. Som Du en Gang sagde, kære Tante, er *Sladderen* et Racetegn paa smaa Mennesker og smaa Aander. Den er ogsaa en Trøst for de Kvinder, som ikke længere bliver elskede eller kurtiserede. Jeg behøver bare at kaste et Blik paa de Kvinder her, som har Ord for at være de

værste til at kolportere Sladderen, for at blive overbevist om, at Du har Ret i din Paastand.

Forleden Dag var jeg til en musikalsk Soirée, som en fremragende Kunstnerinde, Madame Masson, der virkelig synger bedaarende, gav i Kasinoet. Jeg fik samtidig Lejlighed til at applaudere den vidunderlige Coquelin og to fortræffelige Skuespillere fra Vaudevilletheatret: M . . . og Meilet. Den Aften saa' jeg alle de Badegæster, som i Aar har samlet sig hernede. Der er ikke mange af dem, som det er Umagen værd at lægge Mærke til.

Dagen efter tog jeg til Yport for at spise Frokost. Dèr fik jeg Øje paa en skægget Herre, der kom ud fra et stort Hus, som lignede en Fæstning. Det var Maleren, Jean Paul Laurens. Det lader til, at det ikke er ham tilstrækkeligt at mure sine Figurer inde, han bestræber sig ogsaa for at mure sig selv inde.

Senere kom jeg til at sidde paa Rullestenene nede ved Havet ved Siden af en endnu ung Mand med et blidt og fint Ydre og en rolig og behersket Optræden. Han læste Vers, og han læste med en saadan Opmærksomhed, en saadan Lidenskab, at han ikke en eneste Gang tog Øjnene fra Bogen for at se paa mig. Jeg blev lidt stødt over det, og tilsyneladende ligegyldig spurgte jeg en anden af Badegæsterne om den Herres

Navn. Indvendig kunde jeg ikke lade være med at more mig lidt over denne Rimelsker; det forekom mig for en Mand at burde være et overvundet Standpunkt. Han maatte være meget naiv, mente jeg. Og nu, Tante, tænk Dig bare, nu er jeg vildt begejstret over min Ubekendte. Han hedder Sully Prudhomme, hvad synes Du?

Jeg satte mig igen hen ved Siden af ham for rigtig at kunne se paa ham. Hans Ansigt bærer et usædvanligt Præg af Ro og Klogskab. Der var én, som kom hen for at tale med ham, og jeg hørte hans Stemme, som er mild, næsten frygtsom. Jeg er vis paa, at *han* aldrig vilde finde paa at skraale Plumpheder ud paa Steder, hvor alle kan høre det, eller skubbe til Damer uden at bede om Undskyldning. Han er sikkert meget fintfølende, saa fintfølende, at det næsten er sygeligt. Jeg vil søge at faa ham præsenteret for mig til Vinter.

Ja, nu ved jeg ikke mere, kære Tante, og jeg skynder mig at slutte, da jeg gerne vil have Brevet med Posten, der gaar om et Øjeblik.

Jeg kysser dine Hænder og dine Kinder og er

Din hengivne Nièce

Berthe de X...

P. S. — Jeg maa dog i Hast for at retfærdiggøre den franske Høflighed tilføje, at vore Landsmænd paa Rejser er et Mønster paa Velopdragenhed i Sammenligning med de afskyelige Englændere, som man skulde tro var bleven opdragne af Staldkarle, til den Grad sørger de for aldrig at genere sig selv for noget og til Gengæld altid at genere deres Sidemænd.

* * *

Fra Fru de Z... til Fru de X...

Les Fresnes, Lørdag.

Min kære, lille Pige!

Du siger mange yderst fornuftige Ting, hvad der dog ingenlunde forhindrer, at Du har Uret. Jeg har tidligere ligesom Du været i høj Grad forarget over Mændenes Uhøflighed, som jeg stadig opfattede som en Fornærmelse mod mig personlig; men efterhaanden som jeg er bleven ældre, er jeg kommen til at tænke mere over alt, jeg er ikke længere koket, og ved at anstille mine Iagttagelser uden at blande min egen lille Person med ind er jeg kommen til den Anskuelse: at selv om Herrerne ikke altid er høflige, saa er Damerne til Gengæld altid uforskammet uhøflige.

Vi tror, at der skyldes os alle Hensyn. Vi gør os med et glad Hjerte skyldige i Handlinger, der er fuldkommen blottede for den elementære Velopdragenhed, som Du saa ivrigt snakker om.

Jeg finder nu tværtimod, at Herrerne viser os umaadelige mange Hensyn i Forhold til den Maade, hvorpaa vi optræder over for dem. Iøvrigt maa Herrerne være — og er ogsaa — det, som vi har gjort dem til. I et Samfund, hvor alle Kvinder var virkelige, fornemme Damer, vilde alle Herrer være Gentlemen.

Prøv en Gang, se Dig om, og tænk over, hvad Du ser.

To Damer møder hinanden paa Gaden; hvilken Holdning! hvilke nedsættende Øjekast, hvilken Foragt i Blikket! hvilket Hovedkast, fra neden og opefter, for at maale og bedømme hinanden fra Top til Taa! Og hvis Fortovet er smalt, tror Du saa, at den ene vilde vige Pladsen for den anden, vilde bede om Forladelse! Aldrig! Naar to Herrer møder hinanden, hvor der er daarlig Plads, saa hilser de begge og viger samtidig til Side for hinanden, medens vi ganske rolig bliver staaende med Næsen imod hinanden og uforskammet stirrer hinanden ind i Ansigtet.

Et andet Tilfælde: to Damer, der kender hinanden,

mødes paa en Trappe udenfor en Venindes Dør. Den ene af Damerne er i Færd med at gaa sin Vej, den anden kommer for at besøge den samme Veninde. De giver sig straks til at passiare og spærrer hele Trappegangens Bredde. Hvis én eller anden — en Herre eller en Dame — kommer opad Trappen bagved dem, tror Du saa, at de falder paa at flytte sig saa meget som en halv Tomme? Aldrig! Aldrig!

Ifjor Vinter stod jeg og ventede med Uhret i Haanden to og tyve Minutter udenfor en Entrédør. Og bagved mig stod ligesom jeg to Herrer og ventede, uden at det saa ud til, at de var i Færd med at blive rasende. De var forlængst bleven vante til vore ubevidste Uhøfligheder, skal jeg sige Dig.

Forleden Dag, førend jeg tog fra Paris, skulde jeg spise til Middag — det var forresten sammen med din Mand — i en Restaurant i Champs-Élysées for at være i fri Luft. Alle Bordene var optagne. Tjeneren bad os om at vente.

Jeg fik da Øje paa en ældre, elegant klædt Dame, som havde betalt og saa ud til at være lige ved at gaa. Hun saa' mig, maalte mig fra øverst til nederst og rørte sig ikke. Over et Kvarter blev hun siddende uden at røre sig; hun trak sine Handsker paa, saa' sig omkring og stirrede med den største Sindsro paa alle

dem, der ventede ligesom jeg. Ved Bordet ved Siden af sad to unge Herrer, som var ved Slutningen af deres Maaltid; de saa' mig ogsaa, skyndte sig at spise færdigt, kaldte paa Tjeneren for at betale og tilbød mig

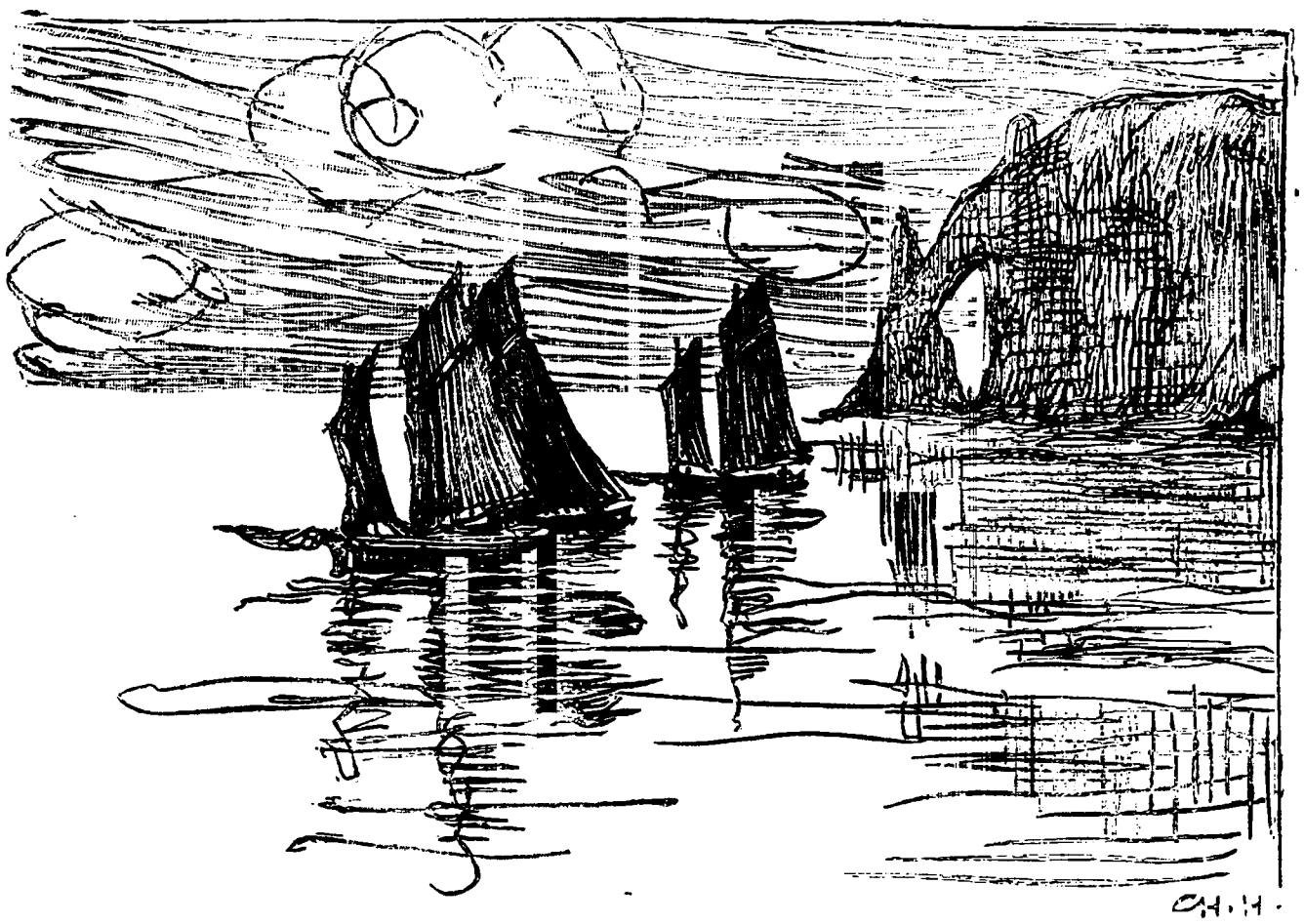

straks deres Plads, medens de blev staaende op for at vente paa at faa Penge tilbage. Og Du maa huske, lille Ven, at jeg ikke længere er ung og smuk som Du, men gammel og hvidhaaret.

Nej Du, det er *os*, som trænger til at undervises i Høflighed, og det vilde være et Arbejde saa anstrængende, at selv en Herkules ikke kunde overkomme det.

Du fortæller mig om Étretat og om *Sladderen* paa

den henrivende Strand. Ak, det er et Sted, som er dødt for mig, men hvor jeg i gamle Dage har moret mig vidunderligt.

Vi var kun nogle faa, men vi hørte alle til Selskabet, det virkelig gode Selskab, og sammen med os var en Del Kunstnere. Den Gang var der ikke noget, som hed Sladder.

Det flove Kasino, hvor man tager sig ud, hvor man stikker Hovederne sammen, hvor man drejer rundt i idiotiske Valse, og hvor man keder sig til Overflod, eksisterede ikke. Vi maatte selv sørge for at tilbringe vore Aftener paa en fornøjelig Maade. Og kan Du gætte, hvad en af vore Ægtemænd fandt paa? Hver Aften at vandre ud til en af Gaardene i Omegnen for at danse.

Vi drog afsted i Flok og i Spidsen havde vi en Lirekasse, som Maleren Le Poittevin, der havde en hvid Nathue paa Hovedet, i Reglen spillede paa. To af Herrerne bar Lygter, og vi andre kom bagefter, snakkende og leende af fuld Hals.

Vi vækkede Gaardmanden, Pigerne og Karlene. Vi lod dem endogsaa lave Løgsuppe (uha, hvor det smagte!) til os, og til Lirekassens Toner dansede vi under Æbletræerne. Hønsene vaagnede op, Hanerne galede inde i Hønsehuset og ude i Stalden rev og sled Hestene i

Bidslet. Den friske Landluft, der duftede af Græs og nyslaaet Hø, kærtegnede vore Kinder.

Ak, hvor er det længe, længe siden! Der er gaaet tredive Aar siden den Tid!

Jeg vil ikke have, Du lille, at Du kommer her den Dag, Jagten aabnes. Hvorfor skulde vore Venners gode Humør ødelægges ved, at tvinges til at møde ceremonielt paaklædt paa en Dag, som er helliget Landlivets ubundne Glæder? Det er paa den Maade, at man skal forkæle Mændene, ser Du.

Mange kærlige Kys fra

Din gamle Tante

Géneviève de Z...

BISSEKRÆMMEREN

BISSEKRÆMMEREN

HVOR mange ubetydelige Minder, smaa Bagateller, Møder, beskedne Dramaer, som vi lige skimter, gætter eller aner, er ikke for vor endnu unge og uvidende Aand som en Slags Traade, der lidt efter lidt fører os til den trøstesløse Sandheds Erkendelse!

Hvert Øjeblik, naar jeg i de lange vagabonderende Drømmerier, der adspreder mig paa de Veje, hvor jeg uden Maal og Med, med Sjælen langt borte, flakker om, vender mig og kaster Blikket tilbage, ser jeg pludselig atter smaa muntre eller sørgelige Begivenheder, der er hændt for lang Tid siden, smutte foran mine Drømme ligesom Fuglene i Buskene smutter foran mine Fødder.

En Gang i Sommer drev jeg ud ad en savoyisk Landevej, som løber langs med Søen ved Bourget; jeg lod mit Blik svæve ud over Vandet, der laa glimtende og blaat, en enestaaende bleg, blaa Farve, som glidende skiftede i Skæret fra den synkende Sol, og mit Sind

fyldtes af den sværmeriske Stemning, som Floder, Søer og Hav altid, lige fra jeg var Barn, fremkalder hos mig. Paa den anden Side af den umaadelige, gennemsigtige Flade, som strækker sig saa langt, at den ene Ende taber sig i Retning af Rhônen og den anden ned imod Bourget, rejste sig som en Hanekam det høje takkede Bjerg lige op til sin yderste Tinde: *Kattetanden.* Paa begge Sider af Vejen slyngede Vinrankerne sig fra Træ til Træ, kvalte under deres Løv Støtternes spinkle Grene og forlængede sig ud gennem Markerne til Guirlander, grønne, gule og røde Guirlander, der hang som en Feston mellem Stammerne, plettet med blaa Drueklaser.

Vejen laa øde, hvid og støvet. Pludselig kom en Mand frem fra den store, høje Trægruppe, der omsluttede Landsbyen Saint-Innocent. Bøjet under en Byrde kom han hen imod mig, støttet til en Stok.

Da han kom nærmere, saa' jeg, at det var en Bissekræmmer, en af den Slags omstrejfende Handlende, der ude paa Landet vandrer fra Dør til Dør og falbyder deres Varer, lutter smaa billige Genstande; og paa én Gang dukkede en meget gammel Erindring op i mig, næsten ingenting, et Møde, jeg en Nat, da jeg var femogtyve Aar, havde haft mellem Argenteuil og Paris.

Mit Livs største Lykke bestod i hint Tidsrum i at ligge og pjaske i en Baad. Hos en Krovært i Argenteuil havde jeg lejet et Værelse, og hver Aften tog jeg med Kontortoget, dette lange, sneglende Tog, der ved hver Station afsætter en Mængde Kontorfolk, som slæber afsted med smaa Pakker, sværmavede, tunge, thi de gaar ikke meget, og med Benklæder, der sidder daarligt, fordi Kontorstolen ødelægger Façonen. Dette Tog, hvori jeg syntes, jeg sporede en Lugt af Kontorlokaler, grønne Mapper og støvede Papirer, bragte

mig ud til Argenteuil. Min Baad laa og ventede, parat til straks at fare hen over Vandet. Mine kraftige Aaretag bragte mig snart ned til Bézons, Chatou, Épinay eller Saint-Ouen, hvor jeg spiste til Middag. Saa

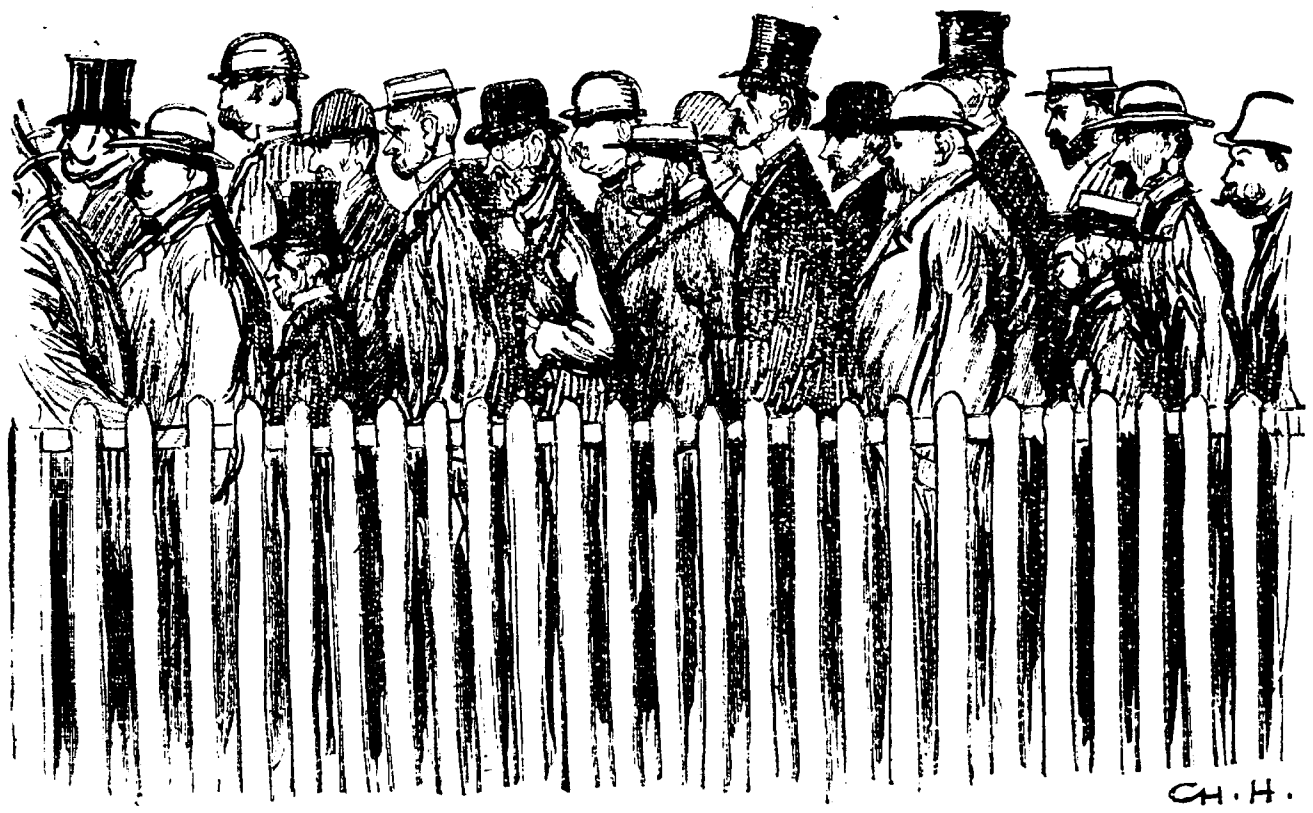

roede jeg tilbage, fortøjede Baaden ved Baadehuset og gik i Maaneskinnet til Fods hjem til Paris.

En Nat fik jeg foran mig paa den hvide Vej Øje paa en Mand, der vandrede afsted ind imod Byen. Næsten hver Gang traf jeg paa saadanne Nattevandrere; Paris' Omegn er fuld af dem, og de er en sand Skræk for skikkelige Borgere, som er for sent ude. Manden foran mig gik meget langsomt, bøjet under en tung Byrde.

Jeg fremskyndede mine Skridt, lod dem runge mod

Vejen og gik lige løs paa ham. Han stansede, vendte sig om, og da jeg stadig kom nærmere, gik han tværs over Vejen, over paa den anden Side.

Da jeg var kommen hen paa Siden af ham, raabte han:

„Nej, Godaften, gode Herre!“

Jeg svarede:

„Godaften, Kammerat!“

Han vedblev:

„Skal De langt?“

„Jeg skal til Paris.“

„Dèr er De snart, De gaar godt til. Jeg har altfor meget at slæbe paa til at kunne komme hurtigt afsted.“

Jeg havde sagtnet mine Skridt.

Hvorfor talte den Mand til mig? Hvad havde han i sin store Byldt? En ubestemmelig Mistanke om noget forbryderisk strejfede mine Tanker og gjorde mig nysgerrig. Aviserne havde hver Morgen saa meget at fortælle om alle Slags uhyggelige Bedrifter, der skulde være gaaede for sig netop paa dette Sted, Halvøen ved Gennevilliers, at nogle af dem maatte være sande. Man kunde ikke saadan, bare for at more Læserne, opfinde hele denne Serie af Arrestationer og forskelligartede

Forbrydelser, der fyldte de Spalter, som er betroet til Reporternes Omsorg.

Ikke desto mindre var Klangen i Mandens Stemme mere forskræmt end fræk, og hans hele Holdning havde lige til nu været mere forsigtig end angribende.

Nu var det mig, der begyndte at udspørge ham:

„De skal maaske ogsaa langt?“

„Ikke længere end til Asnières.“

„Bor De i Asnières?“

„Ja, det gør jeg. Jeg er forresten Bissekræmmer af Profession.“

Han var kommen ud fra Sidealléen, hvor Fodgængerne om Dagen holder sig under Træernes Skygge, og gik nu næsten midt ude paa Vejen. Jeg fulgte hans Eksempel. Vi tilkastede stadig hinanden mistænksomme Blikke og knugede vore Stokke fast i Haanden. Da jeg saa' ham paa saa nært Hold, blev jeg fuldstændig beroliget. Det gik formodentlig ham paa samme Maade, for han spurgte:

„Vilde De have noget imod at gaa lidt langsommere?“

„Hvorfor det?“

„Fordi jeg ikke rigtig holder af denne her Vej om Natten. Jeg har jo Varer paa Ryggen, og det er altid bedre at være to end én. Man betænker sig altid mere paa at angribe to, der følges ad.“

Jeg følte, at han talte Sandhed, og at han var bange. Jeg føjede ham derfor i hans Ønske, og saaledes kom denne Ubekendte og jeg til at vandre Side om Side Klokken et om Natten paa Vejen fra Argenteuil til Asnières.

„Hvorfor gaar De saa sent hjem, da De dog har noget at risikere ved det?“ spurgte jeg.

Han fortalte mig sin Historie.

Det havde ikke været hans Hensigt at vende hjem den Aften, thi han havde samme Morgen taget saa mange Varer med, at han havde beregnet, der skulde være nok til en to, tre Dage.

Men Salget var gaaet godt, saa godt endogsaa, at han saa sig nødsaget til straks at gaa hjem for at hente forskellige Ting, som han havde lovet at levere næste Dag.

Med en vis indre Tilfredsstillelse forklarede han, at han var en udmærket Sælger, han havde en særlig Evne til at snakke for sig, saaledes at han, medens han foreviste de Smaating, han førte med sig, takket være sine Talegaver fik afsat mange andre Ting, som ikke saa let lod sig slæbe rundt med.

Han tilføjede:

„Jeg har nemlig en Butik i Asnières. Den passer min Kone.“

„Saah! De er altsaa gift?“

„Ja, jeg har snart været gift i fem Fjerdingaar. Jeg har fundet en storartet Kone. De kan tro, hun bliver overrasket ved at se mig komme hjem i Nat.“

Han fortalte mig sin Ægteskabshistorie. I over to Aar havde han villet haft Pigebarnet til Kone, men hun havde været længe om at bestemme sig.

Lige fra hun næsten endnu var et Barn, havde hun paa at Gadehjørne haft en lille Butik, hvori hun solgte lidt af alt: Baand, om Sommeren Blomster og især nogle nydelige Skospænder og andre fikse Smaating, som hun alene havde, takket være Fabrikantens Velvilje. Hun var godt kendt i Asnières; Kornblomsten, kaldte de hende, fordi hun ofte gik i blaa Kjoler. Og hun tjente Penge, for hun var meget dygtig til alt, hvad hun foretog sig. For Øjeblikket havde han Indtrykket af, at hun ikke var rigtig rask. Han troede, at hun skulde have et Barn, men han var ikke sikker paa det. Deres Forretning gik godt, og han vandrede især omkring for at vise de smaa Handlende i de omliggende Byer sine Prøver; han var bleven ligesom en Slags Rejsende for forskellige Fabrikanter, og han arbejdede paa samme Tid for dem og for sig selv.

„Og De? Hvad er De?“

Jeg pralede lidt. Jeg fortalte, at jeg i Argenteuil havde en Sejlbaad og to Kaproningsbaade. Hver Eftermiddag tog jeg ud for at trænere mig i Roning, og da jeg holdt af at faa Motion, gik jeg undertiden til Fods tilbage til Paris, hvor jeg havde en Stilling, som jeg lod ham forstaa var meget indbringende.

Han udbrød:

„Død og Pine! Det skulde bare være mig, som havde lidt paa Kistebunden, saa skulde jeg nok lade være med saadan at strejfe om paa Vejene ved Nattetid. For rigtig sikkert er her nu ikke!“

Han skævede fra Siden hen til mig, og jeg spurgte mig selv, om han ikke alligevel var en meget dreven Kæltring, som ikke vilde løbe en Risiko, førend han vidste, om det kunde betale sig.

Men han beroligede mig ved at mumle:

„Aa, De maa ikke gaa saa hurtigt. Byldten er tung.“

De første Huse i Asnières dukkede frem af Mørket.

„Nu er jeg næsten hjemme,“ sagde han, „vi bor ikke inde ved Butiken; vi har en Hund, som passer paa den om Natten, og det en Hund, der er ligesaa meget værd som fire Mænd. Lejlighederne er altfor dyre midt inde i Byen, skal jeg sige Dem. . . . Ved

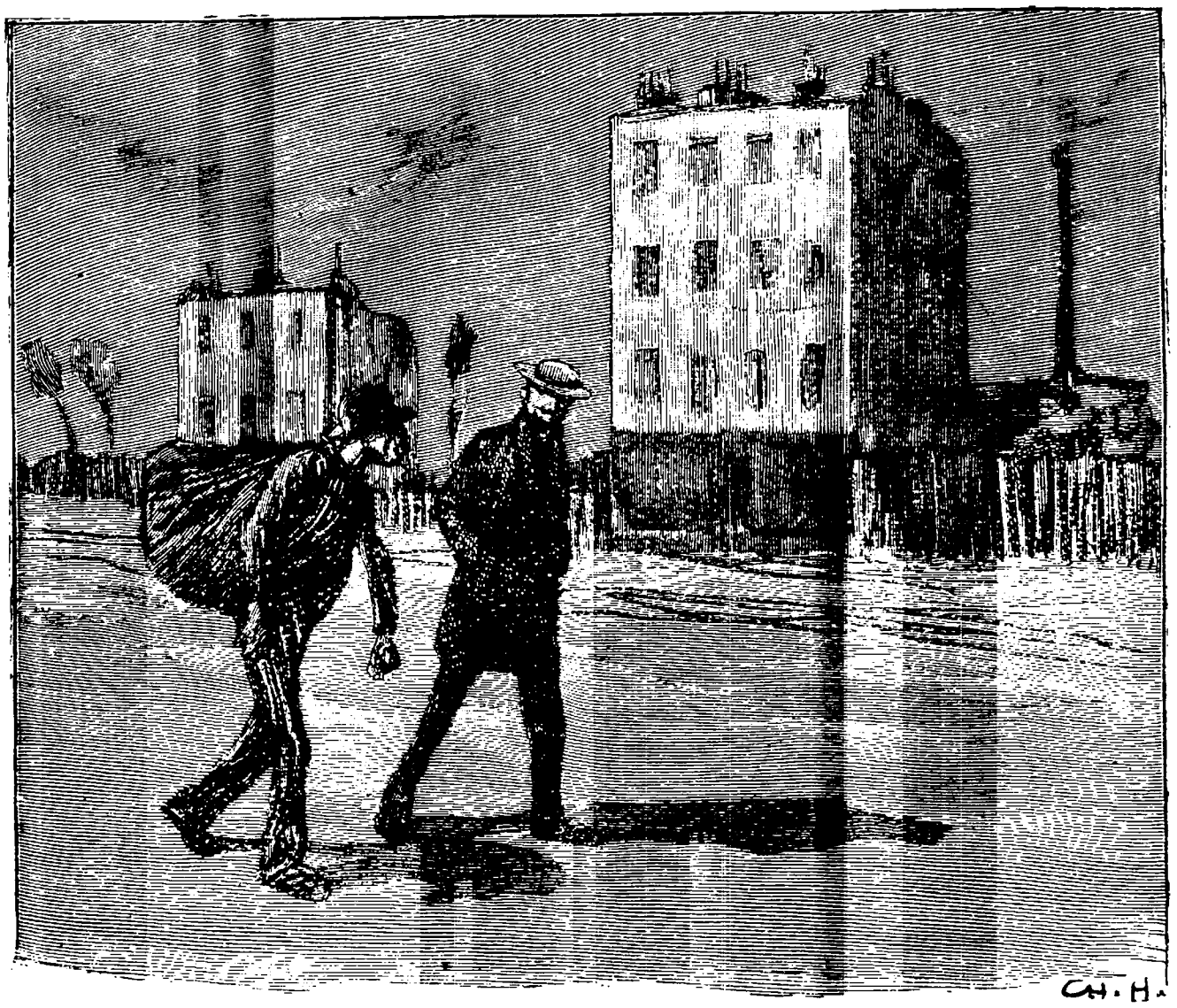

De hvad, gode Herre, De har gjort mig en stor Tjeneste, for sandt at sige er jeg ikke rigtig hyggelig, naar jeg om Natten er ude med min Byldt ... Vil De ikke gaa med op og drikke et Glas Vin med mig og min Kone, hvis hun da vaagner, for hun sover haardt, og hun holder ikke af at blive vækket? Saa skal jeg bagefter følge Dem et Stykke paa Vej med min Stok, for naar jeg ikke længere har Byldten, er jeg ikke bange for noget."

Jeg afslog det, han trængte ind paa mig, og da jeg

holdt fast ved mit Afslag, blev han ved med at plage mig. Der var en saa oprigtig Skuffelse i hans Stemme og en saadan Fortrydelse i hans Ord — thi han udtrykte sig ikke daarligt, med en krænket Mine spurgte han, „om det var, fordi jeg holdt mig for god til at drikke med saadan en som han“, — at jeg endte med at give efter og gaa med ham om ad en øde Sidevej, henimod et af disse høje, forfaldne Huse, som danner Forstædernes Forstæder.

Foran Huset blev jeg lidt betænkelig. Denne høje Murstenskaserne saa ud som et Tilflugtsted for Landstrygere og for Yderkvarterernes Bøller. Men han skubbede Døren, der ikke var laaset, op og lod mig gaa ind i Forvejen. Han tog mig bagfra om Skuldrene og lodsede mig i det dybe Mørke henimod Trappen, som jeg med Hænder og Fødder famlede efter i letforstaaelig Frygt for at falde ned i et Kælderhul.

Da jeg havde faaet Foden paa det første Trin, sagde han:

„Gaa bare op, det er sjette Sal.“

Jeg rodede i mine Lommer og fik fat paa nogle Vokstændstikker, hvormed jeg lyste for os. Han kom lige bag efter mig, pustende og stønnende under sin Byldt.

„Puh ha! Det er højt! Det er højt!“ gentog han.

Da vi var naaet saa højt op, vi kunde komme, ledte han efter Nøglen, der med en Seglgarnsnor var gjort fast inden for hans Frakke, lukkede Døren op og lod mig gaa indenfor.

Det var et Værelse med hvidkalkede Vægge. Midt paa Gulvet stod et Bord med seks Stole omkring og paa den ene Væg et stort Køkkenskab.

„Nu skal jeg kalde paa min Kone," sagde han, „og saa gaar jeg ned i Kælderen efter Vin. Vi har aldrig noget heroppe."

Han gik hen til den ene af Værelsets to Døre og raabte:

„Pauline! lille Kornblomst!"

Kornblomsten svarede ikke. Han raabte endnu højere:

„Pauline! Pauline!"

Stadig intet Svar. Saa dundrede han med sin knyttede Næve løs paa Døren, medens han mumlede:

„Kan Du da ikke vaagne, for Satan!"

Han ventede lidt, lagde sit Øre ned mod Laasen og sagde saa i en rolig Tone:

„Pyt! Vil hun sove, saa lad hende sove! Nu gaar jeg ned efter Vinen, om to Minutter er jeg her igen."

Han gik, og jeg satte mig resigneret.

Hvad havde jeg i Grunden her at bestille? Plud-

selig gav det et Sæt i mig. Jeg havde hørt nogen hviske, og nu skelnede jeg tydelig en sagte Støj, der kom inde fra Konens Værelse.

Det var som Pokker! Skulde jeg havde ladet mig lokke i et Baghold? Hvor kunde det være, at hun ikke var vaagnet, saadan som hendes Mand havde dundret paa Døren? Havde det maaske kun været et Signal for at sige til nogle Medskyldige:

„Der er én gaaet i Fælden. Nu løber jeg ned og passer paa, at der ingen Panser er i Nærheden, saa besørg I Resten.“

Støjen derinde blev stærkere og stærkere; der var nogen, som rørte ved Laasen, og Nøglen blev drejet om. Mit Hjerte bankede. „Det gælder nok om at forsvare sig!“ sagde jeg til mig selv og trak mig tilbage, saa at jeg stod med Ryggen mod Væggen; jeg halede en af Træstolene hen til mig og forberedte mig paa en energisk Kamp.

Døren gled sagte op, en Haand listede sig frem og holdt den paa Klem, saa blev et Hovede, et Mandshovede med en rund Filthat paa, forsigtigt stukket frem i Aabningen mellem Døren og Væggen, og jeg saa to Øjne, der stirrede paa mig. Saa, saa hurtigt, at jeg ikke fik Tid til at gøre en eneste Bevægelse for at forsvare mig, fo'r Manden, den formodede

Tyveknægt, en ung Fyr paa Strømpefødder, med Frakken over Armen og Skoene i Haanden, en flot og køn Knøs, næsten en Herre, tværs over Værelset hen til Udgangsdøren og forsvandt ud paa Trappen.

Jeg satte mig atter, Æventyret begyndte at more mig. Jeg maatte vente længe, det var en farlig Tid, Ægtemanden var om at finde Vinen. Endelig hørte jeg ham komme op ad Trappen, og ved Lyden af hans Skridt fik jeg et af den Slags ensomme Latteranfald, som det er saa vanskeligt at undertrykke.

Han havde to Flasker i Haanden og spurgte:

„Sover min Kone stadig? Har De ikke hørt hende bevæge sig?“

Jeg havde en Anelse om, at et Øre var trykket tæt ind mod Dørens anden Side, og jeg svarede:

„Nej, jeg har ikke hørt det ringeste.“

Han kaldte paany:

„Pauline!“

Hun svarede ikke, rørte sig ikke. Han kom tilbage hen til mig og forklarede:

„Ser De, Sagen er, at hun ikke holder af, at jeg tager en Ven med hjem om Natten for at drikke et Glas med ham.“

„Tror De da, at hun ikke længere sover?“

„Nej, De kan stole paa, at hun er vaagen.“

Han saa meget utilfreds ud.

„Naa, skidt med det! Lad os klinke,“ sagde han.

Det var aabenbart hans Hensigt, at vi i Ro og Mag skulde sidde og tømme de to Flasker, den ene efter den anden.

Men denne Gang lod jeg mig ikke blødgøre. Jeg drak et Glas og saa rejste jeg mig. Han talte ikke længere om at følge mig. Med et haardt, brutalt Udtryk, et Udtryk, som lod ane Raaheden og den slumrende Voldsomhed paa Bunden af hans primitive Natur, sad han og saa' hen paa sin Kones Dør.

„Naar De er gaaet, skal hun sg'u nok faa Lov til at lukke op,“ mumlede han.

Jeg betragtede denne Kujon, der paa én Gang var bleven rasende uden at vide hvorfor, maaske gennem

en dunkel Anelse, et Hanrej-Instinkt, som ikke kan finde sig i lukkede Døre. For lidt siden havde han talt kærligt om hende; nu vilde han sikkert prygle hende.

Han raabte endnu en Gang, medens han ruskede i Laasen:

„Pauline!“

En Stemme, der syntes at vaagne, svarede bagved Væggen:

„Ja, hvad er der?“

„Har Du ikke hørt mig komme hjem?“

„Nej, jeg sov, lad mig være i Fred!“

„Luk Døren op!“

„Ja, naar Du er alene. Du ved godt, at jeg ikke holder af, at Du trækker Mandfolk ind i Huset og svirer med dem midt om Natten.“

Saa gik jeg, famlende mig ned ad Trappen ligesom den anden, hvis Medskyldige jeg havde været. Og medens jeg fortsatte min afbrudte Vej ind til Paris, tænkte jeg, at jeg i denne Fattigkaserne havde set en Scene af det evige Drama, som daglig udspilles under alle Former og i alle Kredse.

EN FORAARSAFTEN

EN FORAARSAFTEN

JEANNE skulde giftes med sin Fætter Jacques. De havde kendt hinanden fra de var Børn og Kærligheden fik ikke mellem dem det ceremonielle Anstrøg, som er almindeligt i det gode Selskab. De var bleven opdragne sammen uden at ane, at de elskede hinanden. Den unge Pige, som var lidt koket, morede sig nok med i al Uskyldighed at flirte lidt med den unge Mand. Forresten syntes hun, at han saa godt ud og var en skikkelig Fyr. Hver Gang hun saa' ham igen, kyssede hun ham hjerteligt, men uden at mærke det fjerneste til den Skælven, der faar hele éns Legeme til at sitre lige fra Fingerspidserne og helt ned i Fodsaalerne.

Han paa sin Side tænkte blot: „Hun er rigtig sød, min lille Kusine", og følte den instinktmæssige Rørelse, der altid sætter en Mands Nerver i Svingning, naar

det gælder en køn Pige. Længere gik hans Betragtninger ikke.

Men en Dag kom Jeanne tilfældigvis til at høre, at hendes Moder sagde til hendes Tante (Tante Alberta, for Tante Lison var jo gammel Jomfru): „Jeg er vis paa, at Børnene vil blive forelskede i hinanden. Det er saamænd tydeligt nok. Det glæder mig, thi Jacques er lige netop den Svigersøn, som jeg havde ønsket mig.“

Og Jeanne havde øjeblikkelig givet sig til at tilbede sin Fætter Jacques. Den næste Gang, hun saa' ham, rødmede hun, og hendes Haand rystede i den unge Mands. Naar hun mødte hans Blik, slog hun Øjnene ned og gjorde Vanskeligheder, da han vilde kysse hende; det var altsammen saa iøjnefaldende, at han ikke kunde undgaa at lægge Mærke til det. Han forstod Grunden og i et Udbrud, hvori der laa ligesaa megen tilfredsstillet Forfængelighed som virkelig Kærlighed, slog han Armene om sin Kusine og hviskede hende ind i Øret: „Jeg elsker Dig, jeg elsker Dig!“

Fra den Dag at regne havde det ikke været andet end Kurren og Sværmen, en stadig Elskovsleg, som deres tidligere Fortrolighed gjorde fuldkommen naturlig. Det faldt dem ikke ind at genere sig, oppe i Dagligstuen kyssede Jacques sin Forlovede, medens de tre

gamle Damer, de tre Søstre, hans egen Moder, Jeannes Moder og Tante Lison saa' paa det. Ganske alene spadserede de hele Dage igennem omkring i Skovene, langs med den lille Flod og over fugtige Enge, hvor Græsset var oversaaet med Blomster. Uden altfor stor Utaalmodighed ventede de paa den Stund, der var fastsat til deres Forening, indlullede i smægtende Fryd og lyksalige ved hvert lille ubetydeligt Kærtegn, ømme Haandtryk og Blikke saa lange og saa lidenskabelige, at deres Sjæle syntes at smelte sammen i dem. Den endnu ubevidste Attraa efter det store Favntag voldte dem en ubestemmelig Kval og paa deres Læber var som en Længsel, der kaldte, spejdede, ventede og lovede.

Af og til, naar de havde tilbragt hele Dagen i denne lidenskabelige Drivhusvarme og med denne Slags platoniske Ømhedsudvekslinger, kunde de om Aftenen føle en underlig Træthed og Ømhed i alle Lemmer, og de udstødte begge dybe Suk uden at vide hvorfor, uden at forstaa, Sukke, svulmende af Forventning.

De to Mødre og deres Søster, Tante Lison, var smilende og rørte Vidner til denne unge Kærlighed. Især Tante Lison syntes helt bevæget ved at se paa dem.

Det var en lille Dame, som talte lidt, altid holdt

sig i Baggrunden, aldrig gjorde Støj og kun viste sig ved Maaltiderne for straks efter atter at gaa op paa sit eget Værelse, hvor hun bestandig lukkede sig inde.

Der var en egen gammelagtig Godmodighed over hende, hendes Blik var mildt og vemodigt, og hun blev næsten ikke regnet for noget i Familien.

Hendes to Søstre, som var Enker, og som havde indtaget fremskudte Stillinger i Selskabslivet, betragtede hende lidt som en ubetydelig Skabning. Hun blev behandlet med en ugenert Fortrolighed, der gemte en lidt foragtende Godhed for den gamle Jomfru. Hun hed Lise, thi hun var født paa det Tidspunkt, da Béranger herskede over Frankrig. Da det viste sig, at hun ikke blev gift, var Lise bleven lavet om til Lison. Nu var hun „Tante Lison“, en beskeden og sirlig gammel Pige, som var forskrækkelig frygtsom, selv overfor sine egne, der holdt af hende med en Følelse, der dels be-

stod af Vane, dels af Medlidenhed og dels af velvillig Ligegyldighed.

Børnene besøgte hende aldrig paa hendes Værelse. Kun Pigen kom ind til hende. Vilde man tale med hende, blev der sendt Bud efter hende. Det var knapt nok, at man vidste, hvor det Værelse var, hvori hun henlevede sin stakkels ensomme Tilværelse. Hun tog ingen Plads op. Naar hun ikke var til Stede, blev der aldrig talt om hende, og ingen tænkte nogensinde paa hende. Hun hørte til den Slags udviskede Væsener, som bliver ved at være ukendte, ligesom uudforskede, selv for deres Nærmeste, og hvis Død hverken efterlader Savn eller Tomhed i et Hus, Væsener, som aldrig forstaar at leve sig ind hos dem, de er omgivne af, hverken i deres Liv, deres Vaner eller deres Kærlighed.

Hun gik altid med smaa, travle og tyste Skridt, gjorde aldrig Støj og stødte aldrig imod noget. Det var, som om hun meddelte de Genstande, hun rørte ved, Evnen til ikke at give nogensomhelst Lyd; hendes Hænder var ligesom beklædte med Vat, saa let og varsomt tog de paa alle Ting.

Naar der blev sagt „Tante Lison“, saa vakte disse to Ord ikke nogensomhelst Tanker hos nogen. Der

kunde ligesaa gerne være bleven sagt: „Kaffekanden“ eller „Sukkerdaasen“.

Der kunde ikke være Tvivl om, at Hunden „Loute“ var i Besiddelse af en langt mere udpræget Personlighed. Der blev hele Tiden kælet for den, den blev kaldt: „Søde Loute, dejlige Loute, lille, rare Loute“. Den vilde blive langt mere savnet og begrædt.

Brylluppet skulde staa i Slutningen af Maj Maaned. De to unge Mennesker tilbragte deres Tid med at se ind i hinandens Øjne, trykke hinandens Hænder, tænke med hinandens Tanker og lytte til hinandens Hjerter.

Foraaret var længe om at komme det Aar, det betænkte sig, skælvende af Kulde i Nætternes klare Frost og Morgenens friske Taage. Men lige paa èn Gang foldede det sig ud. Nogle varme, lidt slørede Dage havde sat alle Jordens Safter i Bevægelse, som ved et Mirakel aabnet Bladene og spredt den slappende Duft af bristende Knopper og udspringende Blomster.

Og endelig en Eftermiddag brød Solskinnet sejrende igennem, tørrede de svævende Dampe bort og bredte sig straalende ud over Markerne. Og Solens lyse Fryd fyldte hele Naturen og trængte ind allevegne, ind i Planterne, i Dyrene og i Menneskene. Fuglene flagrede omkring, baskede elskovsfyldt med Vinger og kaldte ad hinanden.

Jeanne og Jacques, som var lige ved at kvæles af salig Lykke, men som var mere frygtsomme overfor hinanden end ellers, ængstelige over den nye Skælven, som Skovenes vaagnende Liv fremkaldte hos dem, var hele Dagen bleven siddende paa en Bænk foran Slotstrappen uden at turde vove sig ud paa Tomandshaand. Med adspredte Blikke havde de iagttaget Svanerne, der nede i Dammen forfulgte hinanden.

Henimod Aften havde de følt sig roligere og mere afdæmpede, og efter Middagen stillede de sig hen ved det aabne Dagligstuevindue og talte sagte sammen, medens deres Mødre sad og spillede Piquet i den runde Lyskreds, som fra Lampeskærmen faldt ud over Bordet, og Tante Lison strikkede Strømper til Egnens Fattige.

Langt borte paa den anden Side af Dammen laa Skoven, og mellem de høje Træers endnu tynde Løv, var Maanen paa én Gang dukket frem. Lidt efter lidt var den steget op bagved Grenene, der tegnede sig mod dens Skive, og da den var kravlet helt op paa Himlen og havde naaet sin Plads mellem Stjernerne, hvis Glans den fordunklede, gød den ud over Jorden det vemodige Skær, som synes fyldt med hvide Toner og Drømme, og som alle Sværmere, Digtere og Forelskede har saa kært.

De to unge Mennesker havde først set paa det, saa var de, gennemtrængte af Nattens blide Stilhed, af det disede Lys over Græs og Buske, langsomt gaaet udenfor og spadserede nu frem og tilbage paa den store, hvide Plæne helt ned til den blinkende Dam.

Da de to Mødre var bleven færdige med de fire Partier Piquet, som de hver Aften plejede at spille, begyndte de snart at blive søvnige og længtes efter at komme til Ro.

„Skal vi ikke kalde paa Børnene?“ sagde den ene.

Den anden kastede et Blik ud mod den blege Ho-

risont og de to Skygger, der langsomt vandrede om derude.

„Nej, lad dem blive," svarede hun, „der er saa smukt ude! Lison venter nok paa dem, ikke sandt, Lison?"

Den gamle Jomfru saa' op med sine ængstelige Øjne og sagde med sin frygtsomme Stemme:

„Ja, naturligvis. Jeg skal nok vente paa dem."

Og de to Søstre trak sig tilbage til deres Soveværelser.

Tante Lison rejste sig, lod det paabegyndte Arbejde, Garnet og de lange Pinde blive liggende paa Armen af Lænestolen, gik hen til Vinduet og saa' ud i den daarende Nat.

De to Forelskede blev ved at gaa frem og tilbage over Plænen, fra Dammen op til Stentrappen og fra Trappen ned til Dammen. De trykkede hinandens Hænder og talte ikke mere. Det var, som om de var udenfor dem selv, som om deres Væsen var bleven indsuget og blandet med den Poesi, hele Naturen udaandede.

Pludselig fik Jeanne oppe i Vinduet Øje paa den gamle Pige, hvis Silhouet tegnede sig skarpt i Lampelyset.

„Se," sagde hun, „Tante Lison staar og ser paa os."

Jacques saa' op.

„Ja," svarede han, „Tante Lison ser paa os."

Og de blev ved at drømme, at gaa frem og tilbage og elske hinanden.

Men Duggen lagde sig over Græsset. Et lille Kuldegys fo'r igennem dem.

„Lad os gaa ind," sagde hun.

Og de gik op mod Huset.

Da de kom ind i Dagligstuen, havde Tante Lison atter sat sig til at strikke. Hun sad helt bøjet over sit Arbejde og hendes smaa tynde Fingre rystede lidt, som om de var meget trætte.

Jeanne gik hen til hende:

„Saa, Tante, nu skal vi i Seng."

Den gamle Pige vendte Øjnene bort. De var røde, som om hun havde grædt. Jacques og hans Forlovede lagde ikke Mærke til det. Men den unge Mand kom

til at se paa Jeannes Sko, der var helt gennemtrukne af Fugtighed. Han blev greben af Uro og spurgte ømt:

„Fryser Du ikke om dine kære smaa Fødder?“

Og paa én Gang begyndte Tantens Fingre at skælve saa stærkt, at Arbejdet faldt ud af hendes Hænder, og Garnnøglet rullede hen ad Tæppet; men uden at ænse det, skjulte den gamle Jomfru Ansigtet i sine Hænder og brød ud i en krampagtig Graad.

De to Unge styrtede hen til hende. Jeanne kastede sig paa Knæ foran hende og forsøgte ude af sig selv at skubbe hendes Hænder til Side, medens hun gentog:

„Hvad er der, Tante Lison? Hvad er der, Tante Lison? . . .“

Med Stemmen bævende af Taarer og Legemet sammenkrympet af Sorg, svarede den stakkels Gamle:

„Det var . . . det var . . . da han sagde til Dig . . . „Fryser Du ikke . . . om . . . dine kære smaa Fødder?“ . . . Der er aldrig . . . aldrig nogen . . . som . . . som har sagt saadan noget til mig! . . . aldrig . . . aldrig!“ *)

*) Se „*Et Liv*“.

FA'R MILON

FA'R MILON

En hel Maaned har Solen øst sine Flammer ud over Markerne, og straalende udfolder Livet sig under denne Ildbyge. Saa langt Øjet kan naa, er Jorden grøn, og Himlen er blaa helt ud til Horisontens Grænse. De normanniske Gaarde, som er saaet ud over Sletten, ser paa Afstand ud som smaa Skove, gemt inde bag et Bælte af ranke Bøge. Paa nært Hold, naar man aabner det ormædte Led, tror man at se en kæmpemæssig Have, thi alle de gamle Æbletræer, der er ligesaa knortede som Bønderne selv, staar i Blomst. De gamle, mørke, forvredne og krogede Stammer, der staar i lige Rækker, breder deres blændende, hvide og rosenrøde Kupler ud under Himlen. Den blide Duft fra deres Blomsterflor blander sig med den fede Lugt fra de aabne Stalde og Dampen fra Møddingen, der gærer under Hønsenes Vrimmel.

Klokken er tolv. Familien sidder og spiser til Middag i Skyggen af Pæretræet, som er plantet foran Døren. Der er Faderen, Moderen, de fire Børn, de to Piger og de tre Karle. Der bliver ikke snakket noget videre. Først bliver Suppen spist, saa bliver Laaget taget af Fadet, der er fyldt med Flæsk og Kartofler.

Af og til rejser én af Pigerne sig og gaar ned i Kælderen for at fylde Kanden med Æblemost.

Manden, en kraftig bygget Bonde paa en fyrretyve Aar, betragter en Vinstok henne ved Muren. Den er endnu nøgen og løber som en Slange op ad Huset og hen under Skodderne.

Endelig siger han:

„Fa'rs Stok spirer tidligt i Aar. Kanske'sens, at den gi'er noget."

Konen vender sig om og ser paa den uden at sige et Ord.

Denne Vinstok er plantet lige paa det Sted, hvor Faderen blev skudt.

* * *

Det var under Krigen i 1870. Prøjserne havde besat hele Egnen. General Faidherbe holdt dem Stangen med Nordarméen.

Den prøjsiske Generalstab var bleven indkvarteret paa denne samme Gaard. Den gamle Bonde, som ejede den, Fa'r Milon, havde taget imod Officererne og installeret dem paa bedste Maade.

I en hel Maaned havde den tyske Avantgarde ligget paa Observation i Landsbyen. I ti Miles Afstand derfra stod Franskmændene, som forholdt sig aldeles ubevægelige. Men hver Nat forsvandt nogle Uhlaner.

Alle de Spejdere, som enkeltvis blev sendte ud, og alle Smaapatrouillerne paa kun to eller tre, vendte aldrig levende tilbage.

Om Morgenen blev de samlede døde op midt paa en Mark, op imod et Gærde eller i en Grøft. Selv deres Heste laa døde paa Vejene, dræbte ved et Sabelhug.

Alle disse Mord saa' ud til at være begaaede af de samme Mænd, som det var umuligt at opdage.

Der blev indført et sandt Rædselsregimente i Landsbyen. Paa en simpel Angivelse blev Mændene skudte og Konerne puttede i Fængsel; gennem Frygt søgte Prøjserne at faa Børnene til at komme med Afsløringer. Der blev intet opdaget.

Men en Morgen blev Fa'r Milon fundet liggende i Stalden med en Skramme over Ansigtet.

Tre Kilometer fra Gaarden laa to Uhlaner med oprevet Underliv. Den ene af dem havde endnu sit blodige Vaaben i Haanden. Han havde kæmpet og forsvaret sig.

En Krigsret blev øjeblikkelig nedsat under aaben Himmel foran Gaarden, og den Gamle blev ført frem.

Han var otte og treds, lille, mager, lidt skæv og med et Par store Hænder, som lignede Krabbeklør. Hans Haar var glansløst, sparsomt og let som Dunene paa en ung And, saa at Issen overalt skinnede igennem. Under Halsens brune og rynkede Hud laa tykke Aarer, der forsvandt ind under Kæbebenet for atter at

træde frem oppe ved Tindingerne. Han gik paa Egnen for at være gerrig og vanskelig at have at gøre med, naar det drejede sig om Forretninger.

Han blev stillet op mellem fire Soldater foran Køk-

kenbordet, som var bleven trukket udenfor. Fem Officerer og Obersten satte sig lige overfor ham.

Obersten tog Ordet paa fransk:

„Fa'r Milon, i den Tid, vi har været her, har vi kun haft Grund til at være tilfreds med Dem. De har altid været villig og endogsaa opmærksom overfor os. Men i Dag tynger en forfærdelig Anklage paa Dem, og det er nødvendigt, at der skaffes Lys i Sagen. Hvorfra har De faaet den Skramme, De har i Ansigtet?"

Bonden svarede ikke.

Obersten fortsatte:

„Deres Tavshed dømmer Dem, Fa'r Milon. Men jeg vil have, at De giver mig et Svar, forstaar De? Ved De, hvem der har dræbt de to Uhlaner, som i Morges blev fundne tæt ved Korshøjen?"

Den Gamle svarede klart og tydeligt:

„Ja, det har jeg."

Obersten blev overrasket og tav et Sekund, medens han stirrede stift paa Fangen. Fa'r Milon stod ubevægelig med sit sædvanlige sløve Udtryk i Ansigtet og med nedslagne Øjne, som om det var Præsten, han havde talt til. En eneste Ting syntes at tyde paa indre Forvirring: Gang paa Gang sank han med kendelig Anstrængelse sit Spyt, som om hans Hals var fuldstændig snøret sammen.

Bondens Familie, hans Søn Jean, hans Svigerdatter og hans to Børnebørn stod i en halv Snes Skridts Afstand og saa' forvildede og bestyrtede ud.

Obersten tog atter Ordet:

„Ved De ogsaa, hvem der har dræbt alle de af vore Spejdere, som i den sidste Maaned er bleven fundne rundt omkring?"

Den Gamle svarede med den samme sløve Ubevægelighed:

„Ja, det har jeg."

„Er det Dem, som har dræbt dem allesammen?"

„Dem allesammen, javel, det er mig."

„De alene?"

„Ja, jeg mutters alene."

„Fortæl mig, hvorledes De bar Dem ad med det."

Denne Gang lod Bonden til at blive bevæget; Nødvendigheden af at skulle sige en hel Masse gjorde ham aabenbart meget forlegen. Han stammede:

„Ja, hvad ved jeg? Det var vel saadan, som det kunde falde sig."

Obersten sagde:

„Jeg vil lade Dem vide, at De bliver nødt til at fortælle mig det hele; De slipper ikke. De kan derfor ligesaa godt bestemme Dem til det med det samme. Hvorledes begyndte De?"

Manden kastede et ængsteligt Blik om paa sin Familie, der stod spændt lyttende bagved ham. Endnu et Øjeblik betænkte han sig, men bestemte sig saa pludselig til det:

„Det var om Aftenen, Dagen efter, at I var kommen her, og jeg var paa Vejen hjem til Gaarden. Jeg saa', at Soldaterne havde taget for over halvtredsindstyve Daler Foder og en Ko og to Faar, og jeg sagde til mig selv: ligesaa mange Gange, som de tager tyve Daler, ligesaa mange Gange skal de faa det betalt! Og saa havde jeg jo ogsaa en hel Masse andet paa Hjertet, som jeg nok skal sige Dem altsammen. Saa var det, at jeg fik Øje paa én af Jeres Kavallerer, som stod ved Ledet bagved Laden og røg sin Pibe. Forsigtigt listede jeg

mig ind og fik fat paa min Le og listede mig ud igen, hen bagved ham, og han hørte aldrig en Snus. Og saa kappede jeg Hovedet af ham i et eneste Tag, ligesom det kunde have været et Aks, og han sagde ikke en Gang saa meget som: „Uf!“ De kan bare lade fiske efter i Kæret, dèr ligger han nede paa Bunden i en Kulsæk med en Sten fra Gærdet.

„Men se, jeg havde jo saadan mine egne Tanker, og jeg tog alle hans Sager, lige fra Støvlerne til Huen og gemte dem i Stenbruddet.“

Den Gamle tav. Officererne saa forbløffede paa hverandre. Forhøret fortsattes og lidt efter lidt fik Retten følgende trukket ud af ham.

* * *

Lige fra det Øjeblik han havde begaaet det første Mord, havde den Gamle levet med den Tanke: „Det gælder bare om at slaa Prøjserne ihjel!“ Han hadede dem med en paa samme Tid nærig og fædrelandskærlig Bondes lumske og uforsonlige Had. Han havde sine egne Tanker, som han sagde. Han ventede nogle Dage.

Han havde sin Frihed til at komme og gaa, som det behagede ham, en Følge af, at han overfor Sejrherrerne havde vist sig saa ydmyg, lydig og villig.

Han lagde Mærke til, at der hver Aften blev sendt Kurerer ud; og en Nat, da han havde hørt Navnet paa den Landsby, hvor Rytterne skulde hen, listede han

sig ud af Gaarden og sneg sig gennem Skoven hen til Stenbruddet, hvor han dybt inde i en lang Gang havde gemt den Dræbtes Klæder. Dem tog han paa. De tyske Ord, han behøvede, havde han lært i Omgangen med Soldaterne.

Saa gav han sig til at luske om paa Markerne,

dukkende sig bag Hegnene og krybende langs Skraaningerne for at dække sig. Ved den mindste Lyd fo'r han sammen, ligesaa ængstelig som en Krybskytte.

Da han troede, at Tiden var inde, søgte han hen til Landevejen og skjulte sig i et Krat. Han ventede endnu længe. Endelig henimod Midnat gav en Hests Galopperen Genlyd mod den haarde Jord. Bonden lagde Øret til Vejen for at forvisse sig om, at det kun var én Rytter, som nærmede sig. Saa holdt han sig parat.

Uhlanen kom ridende i skarpt Trav med sine Depescher. Han spejdede ind i Mørket foran sig og lyttede spændt. Da der kun var en halv Snes Skridt imellem dem, slæbte Fa'r Milon sig klynkende ud paa Vejen. „Hilfe! Hilfe! Hjælp! Hjælp!" stønnede han. Rytteren stansede og saa', at det var en Tysker uden Hest. I den Tro, at det var en saaret Kammerat, han havde for sig, svang han sig af Hesten og gik, uden at nære nogen Mistanke, hen til den Ubekendte; i samme Øjeblik han bukkede sig over ham, fik han den lange, bøjede Sabelklinge lige i Maven. Han styrtede om og var uden Dødskamp færdig med det samme, kun et Par sidste Trækninger fo'r gennem hans Legeme.

Straalende af Bondens tavse Fryd rettede den Gamle sig op og skar for sin Fornøjelses Skyld Struben over

paa Liget. Derpaa slæbte han det hen til Grøften og kastede det ned i den.

Hesten var rolig bleven staaende for at vente paa sin Herre. Fa'r Milon satte sig op paa den og red i Galop afsted over Markerne.

Efter en Times Forløb fik han Øje paa to Uhlaner, der Side om Side var paa Vej hjem til Hovedkvarteret. Han red lige hen imod dem, atter raabende: „Hilfe! Hilfe!“ Prøjserne genkendte Uniformen og lod ham uden Mistillid komme ganske nær. Som en Kanonkugle fo'r den Gamle ind mellem dem og dræbte dem begge med sin Sabel og en Revolver.

Saa skar han Halsen over paa Hestene, det var jo tyske Heste! Derpaa red han ganske langsomt tilbage til Stenbruddet og skjulte sin Hest inderst inde i det mørke Galleri. Dèr gemte han ogsaa Uniformen, tog atter sine usle Pjalter paa og listede sig hjem til sin Seng, hvor han sov lige til den lyse Morgen.

I fire Dage holdt han sig hjemme for at vente paa, at Forhørene om de tre Mord skulde afsluttes. Den femte Dag vovede han sig igen ud og dræbte ved Hjælp af det samme Krigspuds atter to Prøjsere. Fra nu af kunde han ikke mere stanse. Hver Nat red han omkring, flakkede om uden noget bestemt Maal og dræbte de Prøjsere, Tilfældet førte paa hans Vej. Han var

snart her og snart dèr, som en vildfarende Uhlan galloperede Menneskedræberen over de øde Marker. Saasnart hans Gerning var fuldbyrdet, lod han Ligene blive liggende efter sig rundt paa Vejene og red tilbage til Stenbruddet for at skjule sin Hest og sin Uniform.

Ved Middagstid bragte han med den roligste Mine af Verden Havre og Vand til Hesten i det underjordiske Galleri. Den fik alt det, den kunde æde, thi det var et strængt Arbejde, han fordrede af den.

Men den foregaaende Nat havde en af de Uhlaner, han angreb, været paa sin Post, og havde med sin Sabel tilføjet ham et Saar tværs over Ansigtet.

Ikke desto mindre havde han dræbt dem begge to. Derefter var han, som sædvanlig, redet tilbage og havde skjult Hesten og taget sine gamle Klæder paa; men paa Hjemvejen havde han faaet et Anfald af Svaghed, det havde været ham umuligt at naa op til Huset, og han havde slæbt sig hen til Stalden.

Dèr var han bleven fundet, blødende i Halmen . . .

* * * .

Da han var færdig med sin Fortælling, løftede han pludselig Hovedet og kastede et stolt Blik paa de prøjsiske Officerer.

Obersten, der sad og halede i sit Overskæg, spurgte:

„Har De ikke mere at sige?“

„Nej, jeg har inte. Regnskabet stemmer: jeg har dræbt seksten, ikke én mere og ikke én mindre.“

„Véd De, at dette betyder Døden?“

„Jeg har ikke bedt om Naade.“

„Har De været Soldat?“

„Ja, jeg har selv været med i Krigen i sin Tid ... Og desuden er det ogsaa Jer, som har dræbt min Fa'r, der var Soldat under Førstekejseren. Og I har ogsaa skudt min yngste Søn, François, forgangen Maaned ved Évreux. Jeg var Jeres Skyldner og jeg har betalt. Vi er kvit.“

Officererne saa' paa hverandre.

Den Gamle fortsatte:

„Otte for min Fa'r og otte for Drengen, vi er kvit! Jeg har inte yppet Strid med Jer, næ, gu' har jeg ej. Jeg kender inte Jer! Jeg véd ikke engang, hvor I kommer fra. I er her i min Gaard og I kommanderer, som om I var hjemme. Jeg har hævnet mig paa de andre, og jeg fortryder ikke noget.“

Den Gamle rettede sin knortede Krop og krydsede Armene over Brystet i en beskeden Heltestilling.

Prøjserne talte længe sagte sammen. En Kaptejn, der ogsaa havde mistet sin Søn, tog Bonden i Forsvar.

Endelig rejste Obersten sig, gik tæt hen til Fa'r Milon og sagde med dæmpet Stemme:

„Hør en Gang, Gamle, der var maaske én Maade, De kunde redde Livet paa, og det var ved at . . .“

Men Bonden hørte ikke, hvad Obersten sagde. Han stirrede stift paa Overmagtens Officer, medens Vinden viftede de tynde Haartjavser paa hans Isse frem og tilbage, gjorde en skrækkelig Grimace, der rynkede hans magre Ansigt, som var gennemskaaret af Skrammen, helt sammen, trak Vejret dybt og spyttede af al sin Magt lige ind i Ansigtet paa Prøjseren.

Ude af sig selv løftede Obersten Haanden, men for anden Gang spyttede Manden ham i Ansigtet.

Alle Officererne var faret op og skreg paa samme Tid deres Befalinger.

I mindre end et Minut var Bonden stillet op mod Muren og bleven skudt, medens han smilte over til Jean, den ældste Søn, til Svigerdatteren og til de smaa, der rædselslagne stod og stirrede paa ham.

GAMLE SAGER

GAMLE SAGER

Kære Colette!

JEG ved ikke, om Du husker en Linie af Sainte-Beuve, som vi har læst sammen, og som er bleven siddende fast i min Hjerne, fordi netop den Linie siger mig saa meget, og saa ofte, især i den senere Tid, har beroliget mit Hjærte. Her er den:

Ak — fødes, leve og dø i det samme Hus!

Jeg er nu ganske alene i dette Hus, hvor jeg er bleven født, hvor jeg har levet, og hvor jeg haaber at faa Lov til at dø. Det er ikke altid lige lysteligt, men her er alligevel godt at være, fordi jeg her er omgivet af alle mine Minder.

Min Søn, Henry, er Advokat, to Maaneder om Aaret besøger han mig. Jeanne bor med sin Mand i den anden Ende af Frankrig, og hvert Efteraar er det mig, der tager til hende. Jeg er altsaa alene her, ganske

alene, men omgivet af lutter fortrolige Genstande, der taler til mig om mine Kære, baade de, som er døde, og de, som lever langt borte.

Jeg læser ikke meget, jeg er gammel; men jeg tænker bestandig, eller rettere jeg drømmer. Ak, jeg drømmer ikke længere paa samme Maade, som jeg tidligere drømte. Kan Du huske vore taabelige Fantasterier, alle de Æventyr, som vi opdigtede med vore tyveaars Hjerner, og alle de Lykkeperspektiver, vi i Aanden saa' aabne sig for os!

Intet af alt det blev til Virkelighed, eller rettere det var noget helt andet, der skete, noget mindre bedaarende og mindre poetisk, men alligevel godt nok for den, der har Mod til at tage sit Parti her i Livet.

Véd Du, hvorfor vi Kvinder saa ofte er ulykkelige? Det er, fordi vi i vor Ungdom lærer at tro altfor meget paa Lykken. Vi bliver aldrig opdragne med den Tanke, at vi skal stride, kæmpe og lide. Ved det første Stød knuses vort Hjerte, thi vor Sjæl tørster efter en Kaskade af lykkelige Begivenheder. De, der indtræffer, er kun halvvejs gode, og straks giver vi os til at hulke.

Lykken, den sande Lykke, som vi drømte om, har jeg dog alligevel lært at kende. Den bestaar ikke i den store Lyksalighed, thi store Lyksaligheder er baade meget sjældne og meget kortvarige, den bestaar simpelthen i den endeløse Venten efter en Række Glæder, som aldrig kommer. Lykken er Forventningen om Lykke, Forhaabningernes vide Krans, en endeløs Illusion. Ja, kære Du, det eneste gode her i Livet er Illusionerne, og saa gammel som jeg er, laver jeg mig hver Dag nye, kun har de forandret Genstand, fordi mine Ønsker ikke længere er de samme.

Jeg sagde, at jeg tilbringer den største Del af min Tid med at drømme. Hvad skulde jeg gøre andet?

Jeg gør det paa to Maader, som jeg vil give Dig Anvisning paa; de kan maaske komme Dig til Nytte.

Den første er ganske uhyre simpel. Den bestaar i, at jeg sætter mig foran Kaminilden i en lav Lænestol, der falder bekvemt for mit gamle Legeme, og lader mine Tanker vandre tilbage til svundne Tider.

Hvor er et Liv dog kort! Især de Liv, der gennemleves paa det samme Sted:

Ak — fødes, leve og dø i det samme Hus!

Minderne trænger paa og hober sig sammen, og naar man er gammel, synes man undertiden, at det knapt er en halv Snes Dage siden, at man var ung. Ja, alt er gledet forbi, som om det drejede sig om en eneste Dag: Morgenen, Middagen, Aftenen — og Natten kommer, en Nat uden Morgenrøde.

Naar jeg saaledes Time efter Time sidder og stirrer ind i Ilden, dukker Fortiden frem, som om alt, hvad der hørte den til, var sket i Gaar. Man véd ikke længere, hvor man er, Drømmen river én med sig, man gennemvandrer hele sin Tilværelse.

Ofte drømmer jeg mig ind i den Tro, at jeg endnu er en ung Pige, saa levende føler jeg disse Pust fra gamle Dage; mit Hjerte banker, og Blodet strømmer igennem mine Aarer med samme Fart, som da jeg

var atten Aar; og ligesaa tydeligt, som om det var nye Oplevelser, drager de glemte Ting atter forbi mit Blik.

Bestandig er det Minderne fra mine Smaa-Rejser som ung Pige, der kommer igen! Du, i Lænestolen, foran Kaminilden, genoplevede jeg forleden Aften en Solnedgang over Mont Saint-Michel og lige straks efter en Parforcejagt i Uvilleskoven med Duften af det fugtige Sand og de dugvaade Blade, med Heden fra det store Himmellegeme, der sank ned i Vandet, og den friske Varme fra Solens første Straaler, medens jeg galloppe-rede gennem Krattet. Og alt, hvad jeg den Gang tænkte,

min poetiske Begejstring foran Havets uendelige Vidder, den lykkeberuste Nydelse ved Grenenes Strejfen, hver eneste lille Tanke, hver Stump Drøm, hvert Ønske, hver Stemning, alt, alt stod for mig, som om jeg endnu var der, som om der ikke siden da var svundet halvtredsindstyve Aar, der havde kølnet mit Blod og stækket mine Forventninger.

Men den anden Maade, paa hvilken jeg genoplever de svundne Dage, er dog langt den bedste.

Du véd, eller Du véd maaske ikke, kære Colette, at der i mit Hus aldrig kastes noget bort. Vi har helt oppe under Taget et stort Pulterkammer, som kaldes „Skrammelstuen“. Alt, hvad der ikke længere kan bruges, bliver gemt dèr. Jeg gaar ofte derop og ser mig omkring og genfinder en Mængde Bagateller, som jeg ikke mere tænkte paa, og som minder mig om en Masse Ting. Det er ikke disse store, gamle Møbler, som er vore Venner, som vi har kendt fra vor Barndom, og til hvilke der knytter sig Minder om forskellige Begivenheder, om Glæder og Sorger, om bestemte Dage i vor Historie, Møbler, som fordi de er saa sammenblandede med vort Liv, har antaget en Slags Personlighed, et Fysiognomi, Møbler, som har været vore trofaste Ledsagere baade i vore lyse og mørke Timer, de eneste Ledsagere, ak, som vi er sikre paa

ikke at miste, de eneste, der ikke dør som de andre, alle dem, hvis Træk, hvis kærlige Øjne, Læber og Stemme er forsvundet for bestandig. Det, jeg finder oppe mellem det meget Skrammel, er Resterne af de

smaa, ubetydelige Genstande, som i fyrretyve Aar har staaet omkring én, uden at man nogensinde har lagt Mærke til dem, men som nu, da man pludselig ser dem igen, faar gamle Vidners vigtige Betydning. De gør paa mig det samme Indtryk som Folk, man længe har kendt, uden at de nogensinde har lukket sig op for én, og som paa én Gang, en Aften, giver sig til

at snakke løs og om deres inderste Liv fortælle Ting, som man ikke havde den mindste Anelse om.

Jeg gaar fra den ene lille Ting til den anden, og for hver af dem, giver det et Sæt i mit Hjerte. Jeg siger til mig selv: „Ja, det er rigtigt, den dér kom jeg til at slaa itu den Dag, Paul rejste til Lyon“, eller: „Herregud, det er den lille Lygte, som Mo'r brugte, naar hun om Vinteren gik til Aftensang.“

Der er endogsaa Ting imellem, som slet ikke siger noget, Ting, der stammer fra mine Bedsteforældre, Ting, som ingen af os, der nu lever, har kendt, hvis Historie ingen véd Besked om, hvis Ejermænd ikke en Gang længere huskes. Ingen har set de Hænder, som har rørt ved dem, eller de Øjne, som har set paa dem. De Ting faar én til at drømme længe, længe! De er for mig som forladte Grave, hvis sidste Venner er døde.

Du, kære Colette, forstaar vist ikke rigtig noget af alt dette, og Du vil smile ad mine Taabeligheder, mine barnagtige og sentimentale Idéer. Du er Pariserinde, og I Parisere kender ikke til et saadant indadvendt Liv; det vilde aldrig falde Jer ind at grave op i eders Hjerter. I lever udadtil og lader alle eders Tanker flagre med Vinden. Jeg, som lever ganske alene, kan kun fortælle Dig om mig selv. Naar Du svarer mig, saa tal ogsaa

Du lidt om Dig selv, saa at jeg kan sætte mig i dit Sted, saaledes som Du i Morgen kan sætte Dig i mit.

Men Du vil aldrig fuldt ud komme til at forstaa Sainte-Beuves Ord:

> Ak — fødes, leve og dø i det samme Hus!

Tusinde Kys, Du kære, gamle Veninde.

Din

Adelaïde.*)

---

*) Se „*Et Liv*“.

KVINDELIST

KVINDELIST

„Kvinderne?“

„Ja, hvad vilde De sige om Kvinderne?“

„Hvad jeg vilde sige? At de er de mest djævleblændte Heksemestre til at faa os til at løbe med Limstangen; de benytter enhver Lejlighed til at holde os for Nar, mange Gange har de end ikke den fjerneste Grund til det, de gør det bare for at have den Fornøjelse at snyde os. De snyder os med den mest utrolige Ligefremhed, den mest forbløffende Dristighed og den ufatteligste Durkdrevenhed. Fra Morgen til Aften snyder de os, selv de hæderligste, de mest retsindige, de fornuftigste iblandt dem.

„Jeg maa dog indrømme, at de sommetider bliver lidt tvungne til det. Mændene har altid Anfald baade af Dumstædighed og Despot-Lyster. En Ægtemand føler hvert Øjeblik Trang til i sit Hjem at sætte sin Vilje igennem paa de latterligste Omraader. Han er fuld af

fikse Idéer, som hans Kone kæler for, samtidig med, at hun spiller ham paa Næsen. Hun lader ham tro, at en Ting koster saa og saa meget, fordi han vilde skrige op, hvis han fik at vide, at den var dyrere. Og hun forstaar altid at redde sig ud af det ved saa lette og saa udspekulerede Midler, at vi føler os ganske lammede, naar vi tilfældigvis opdager dem. Aldeles maalløse siger vi til os selv: „Hvorledes er det muligt, at vi ikke før har opdaget det?“ “

* * *

Den Herre, der talte, var Grev de L..., som havde været Minister under Kejserdømmet. Der sagdes om ham, at han var en klog og overlegen Aand.

En Gruppe unge Mennesker lyttede til ham.

Han fortsatte:

„Jeg er selv paa den mest komiske og mest grundige Maade bleven ført bag Lyset af en almindelig lille Bourgeoisifrue. Jeg skal fortælle Dem Historien, De kan lære en hel Del af den.

Jeg var den Gang Udenrigsminister og plejede hver Morgen at gaa mig en lang Tur i Champs-Élysées. Det var i Maj Maaned, jeg gik temmelig hurtigt og indaandede graadigt den friske Duft fra de første Blade.

Jeg lagde snart Mærke til, at jeg hver Morgen mødte en henrivende lille Kvinde, en af den Slags forbavsende yndefulde Skabninger, der bærer Stemplet: *Paris*. Var hun smuk? Ja og nej. Velskabt? Nej, bedre end det. Hendes Liv var for kort, hendes Skuldre for lige, hendes Bryst for svulmende, det var uimodsigeligt, men jeg foretrækker nu en Gang en saadan lille levende og buttet Dukke for en Venus fra Milo med sin grove Skønhed.

Og saa har de en aldeles bedaarende Maade at gaa paa; alene den lille Vuggen i Hofterne kan faa éns Blod til at flamme af Attraa. Det saa ud, som om hun kiggede paa mig, naar hun gik forbi. Men den Slags Kvinder ser altid ud til alt muligt, og alligevel ved man aldrig . . .

En Morgen saa' jeg hende sidde paa en Bænk med en opslaaet Bog i Haanden. Jeg skyndte mig at sætte mig ved Siden af hende. Fem Minutter efter var vi bleven Venner. Fra den Dag af hed det hver Morgen

efter den smilende Hilsen: „Goddag, lille Frue!“ . . . „Goddag, min Herre!“ — og saa passiarede vi. Hun fortalte mig, at hun var gift med en Embedsmand, at hendes Liv var trist, Fornøjelserne sjældne, men Bryderierne saa mange des flere, og tusinde andre Ting.

Jeg kom ved et Tilfælde og maaske ogsaa af lidt Forfængelighed til at sige hende, hvem jeg var. Hun lagde en fortræffelig fremhyklet Forbavselse for Dagen.

Den næste Morgen besøgte hun mig i Ministeriet, og hun kom saa ofte igen, at Tjenerne snart kendte hende og sagte hviskede til hverandre, saasnart de fik Øje paa hende: „Der er Fru Léon!“ Det var det Navn, de havde givet hende. Jeg hedder Léon til Fornavn.

I tre Maaneder traf jeg hende hver eneste Morgen uden et Sekund at føle mig træt af hende, til den Grad forstod hun at variere sin Kærlighed og gøre den pikant. Men en Dag opdagede jeg, at hendes Øjne var blanke af tilbagetrængte Taarer, og at det faldt hende vanskeligt at tale. Hun var øjensynlig pint af en hemmelig Bekymring.

Jeg bad hende, jeg bønfaldt hende om at sige mig, hvad der tyngede paa hendes Hjerte, og hun endte med skælvende at fremstamme:

„Jeg er . . . jeg er frugtsommelig.“

Og hun gav sig til at hulke.

Jeg skar naturligvis en frygtelig Grimace og blegnede,

som man altid gør, naar man faar den Slags Nyheder. De kan ikke tænke Dem, hvad Meddelelsen om saadanne uventede Paternitetsudsigter giver én for et Stød i Brystet. Men det lærer De nok at kende før eller senere.

Ogsaa jeg stammede, da jeg sagde:

„Men ... men ... Du er jo gift, ikke sandt?“

Hun svarede:

„Ja, men min Mand har været i Italien i to Maaneder, og det varer længe, inden han kommer hjem igen.“

Lige meget hvad det skulde gælde, jeg maatte sørge for at slippe fra Ansvaret, og jeg sagde:

„Saa maa Du straks rejse ned til ham.“

Hun blev rød lige op i Tindingerne og slog Øjnene ned:

„Ja ... men ...“

Hun turde ikke eller vilde ikke tale ud.

Men jeg havde forstaaet hende, og diskret overrakte jeg hende en Konvolut med Penge til Rejsen.

* * *

Otte Dage senere fik jeg et Brev fra hende, dateret Genua. Den følgende Uge fik jeg et fra Florents og derpaa fra Livorno, fra Rom og fra Neapel.

Hun skrev:

„Jeg har det godt, min egen Elskede, men jeg ser skrækkelig ud. Jeg vil ikke have, at Du skal se mig, førend det er overstaaet, ellers vilde Du ikke længere kunne holde af mig. Min Mand aner ikke det fjerneste.

Hans Embedspligter tvinger ham til at blive endnu længere hernede, og jeg kommer derfor først hjem til Frankrig efter min Nedkomst."

Da der var gaaet omtrent otte Maaneder, fik jeg fra Venedig blot disse tre Ord: „Det er en Dreng".

Nogen Tid efter kom hun pludselig en Morgen ind paa mit Kontor, friskere og smukkere end nogensinde før, og kastede sig i mine Arme.

Og vort gamle Forhold begyndte forfra. Jeg traadte ud af Ministeriet, og hun besøgte mig i min Bolig i Rue de Grenelle. Hun talte ofte til mig om Barnet, men jeg brød mig ikke om at høre det, det kom ikke mig ved. Jeg gav hende dog af og til en temmelig rund Sum og sagde til hende:

„Sæt det fast til ham."

Atter to Aar svandt hen, og hun blev ivrigere og ivrigere efter at fortælle mig om Drengen, „om Léon". Sommetider gav hun sig til at græde:

„Du holder slet ikke af ham, Du bryder Dig ikke en Gang om at se ham, hvis Du vidste, hvad det er mig for en Sorg!"

Kort sagt, hun plagede mig saa forfærdelig, at jeg til sidst en Dag lovede hende, at jeg Dagen efter vilde gaa hen i Champs-Élysées paa den Tid, da hun plejede at spadsere med ham.

Men i det Øjeblik jeg stod og skulde gaa, var der en vis Frygt, som holdt mig tilbage. Vi Mænd er baade svage og dumme; hvem ved, hvad der vilde gaa for sig i mit Hjerte! Hvis jeg nu gav mig til at elske dette lille Væsen, som var Kød af mit Kød og Blod af mit Blod, min Søn!

Jeg havde allerede Hatten paa Hovedet og Handskerne i Haanden, men jeg kastede Hanskerne hen paa mit Skrivebord og lagde Hatten paa en Stol, idet jeg sagde til mig selv:

„Nej, jeg gaar alligevel ikke, det er det fornuftigste.“

I det samme gik Døren op og min Broder kom ind. Han rakte mig et anonymt Brev, som han havde faaet om Morgenen. Der stod:

„Underret Deres Broder, Grev de L... om, at den lille Dame fra Rue Cassette holder ham grundigt for Nar. Han behøver bare at søge nærmere Oplysninger.“

Jeg havde aldrig talt til nogen om dette gamle Forhold. Jeg blev derfor ganske forbløffet og fortalte min Broder Historien lige fra først til sidst. Jeg tilføjede:

„Jeg vil helst ikke selv tage mig af det, men vil Du ikke gøre mig den Tjeneste at skaffe disse nærmere Oplysninger.“

Min Broder gik, og jeg sagde til mig selv:
„Hvorledes kan hun holde mig for Nar? Har hun

andre Elskere? Herregud, hvad kan det gøre mig? Hun er ung, frisk og indtagende, mere forlanger jeg ikke af hende. Tilsyneladende elsker hun mig, og hun koster mig egentlig ikke særlig meget. Oprigtig talt, jeg forstaar ikke, hvad der kan være Meningen.“

Min Broder kom snart igen. Hos Politiet havde han faaet fortræffelige Oplysninger om Manden:

„Ansat i Indenrigsministeriet, korrekt, velanskrevet og rettænkende, men gift med en meget smuk Kvinde, hvis Udgifter synes at være lidt overdrevne i Forhold til hendes beskedne Stilling.“

Det var det hele.

Min Broder var derpaa gaaet hen til hendes Bopæl, og da hun netop var gaaet ud, havde han ved Hjælp af et Guldstykke faaet Portnerkonen til at for tælle:

„Fru D... er saadan en mageløs rar Dame og hendes Mand er saadan en mageløs rar Mand. De er ikke Spor af indbildske; de har ikke meget, men de er meget gavmilde.“

For at sige noget spurgte min Broder:

„Hvor gammel er hendes lille Dreng nu?“

„Hun har ingen lille Dreng.“

„Hvad har hun ikke? Den lille Léon?“

„Nej, De maa tage fejl, Herre.“

„Vist ikke nej, hun fik ham jo, da hun for et Par Aar siden var i Italien.“

„Hun har aldrig været i Italien; i de fem Aar, de har boet her, har hun aldrig været borte fra Huset.“

Min Broder blev naturligvis overrasket, han spurgte

videre og underkastede Portnerkonen et Forhør efter alle Kunstens Regler. Intet Barn, ingen Rejse.

Jeg var ganske umaadelig forbavset, men uden rigtig at kunne forstaa, hvad der egentlig laa til Grund for hele denne Komedie.

„Jeg vil have den Sag klaret," sagde jeg. „Jeg vil skrive til hende og bede hende om at komme herhen i Morgen. Du skal tage imod hende i mit Sted, og hvis hun virkelig har gjort Nar ad mig, maa Du give hende disse ti tusinde Francs og betyde hende, at jeg ikke ønsker at se hende mere. Forresten begyndte jeg ogsaa at faa nok af hende."

* * *

Skulde man tro det muligt! Dagen forud havde jeg været fortvivlet over at have et Barn med denne Kvinde, og nu var jeg ærgerlig, flov og krænket over ikke mere at have det. Jeg var fri, løst fra enhver Forpligtelse og ude over al Ængstelse — og jeg var rasende!

Den næste Dag ventede min Broder efter Aftale paa hende i mit Arbejdsværelse. Som sædvanlig kom hun farende ind og løb hen imod ham med aabne Arme, men stansede pludseligt, da hun saa', at det ikke var mig.

Han hilste og undskyldte sig:

„Jeg maa bede Dem tilgive, Frue, at De træffer mig her i Stedet for min Broder; men han har overdraget mig det Hverv at faa nogle Forklaringer af Dem, som det vilde være ham pinligt selv at fordre.“

Efter denne Indledning saa' han hende stift lige ind i Øjnene og sagde:

„Vi ved, at De ikke har noget Barn med ham.“

Efter det første Øjebliks Bestyrtelse fik hun hurtig sin Selvbeherskelse tilbage, satte sig, saa' smilende paa sin Dommer og sagde roligt:

„Nej, jeg har slet ikke noget Barn.“

„Vi ved ogsaa, at De aldrig har været i Italien.“

Denne Gang lo hun hjerteligt:

„Nej, jeg har aldrig været i Italien.“

Min Broder, der blev mere og mere forbløffet, fortsatte:

„Jeg har faaet Besked paa at give Dem disse Penge og sige Dem fra min Broder, at alt var forbi.“

Hun blev atter alvorlig, stak rolig Pengene til sig og spurgte troskyldigt:

„Saa ... saa ser jeg altsaa ikke Greven mere?“

„Nej, Frue.“

Hun lod til at blive ked af det og tilføjede, stadig lige rolig:

„Det gør mig ondt; jeg kunde godt lide ham.“

Da min Broder saa', at hun saa let tog sit Parti, smilte ogsaa han og spurgte:

„Hør en Gang, vil De ikke sige mig, hvorfor De opdigtede hele den lange, indviklede Historie om Rejsen og Barnet?“

Hun stirrede forfjamsket paa ham, som om han havde stillet hende et ganske meningsløst Spørgsmaal, og svarede:

„Herregud, det er da ikke saa mærkeligt! Tror De, at en ganske almindelig lille Kone som jeg i tre Aar kunde have holdt fast paa Grev de L..., en fornem Herre, Minister, rig, elegant og feteret, hvis hun ikke havde givet ham lidt at tænke paa? Nu er det forbi. Det er kedeligt, men det kunde jo ikke vare evindeligt. Det lykkedes mig dog i tre Aar ... Vil De hilse ham mange Gange fra mig?“

Hun rejste sig. Min Broder spurgte:

„Men nu ... Barnet? De havde altsaa èt, De kunde vise ham?“

„Ja, naturligvis, min Søsters Barn. Hun laante mig det. Jeg tør vædde paa, at det er hende, som har sagt Dem Besked?“

„Og saa alle Brevene fra Italien?“

Hun maatte atter sætte sig for at kunne le ud:

„Ak, ja, Brevene, det er en hel Roman. Greven var vel ikke Udenrigsminister for ingenting.“

„Ja, men alligevel forstaar jeg ikke . . .“

„Det behøves heller ikke, det bliver min Hemmelighed. Jeg vil ikke bringe nogen i Forlegenhed.“

Hun hilste med et lidt spottende Smil og gik sin Vej uden at vise det mindste Tegn paa Sindsbevægelse, som en Skuespillerinde, der er færdig med sin Rolle.“

* * *

Og som en Slags Moral tilføjede Grev de L . . .:
„Ja, det kommer der ud af at tro paa Kvinderne!“

VED DØDSSENGEN

VED DØDSSENGEN

HUN var død uden Dødskamp, stille og roligt som en Kvinde, hvis Liv har været uden Dadel. Nu hvilede hun i sin Seng, hendes Øjne var lukkede, hendes

Ansigt roligt og hendes lange hvide Haar omhyggelig ordnet, som om hun ti Minutter før sin Død havde glattet paa det. Hendes blege Træk vidnede om en saadan Andagt, en saadan Hvile og en saadan Resig-

nation, at man maatte sige til sig selv, at der i dette Legeme havde boet en skøn Sjæl, at denne ærværdige Alderdom var fulgt efter et Liv uden Storme, og at denne Død havde været uden Angst og uden Samvittighedsnag.

Paa Knæ ved Siden af Sengen laa hendes Søn, en Øvrighedsperson med ubøjelige Grundsætninger, og hendes Datter, Marguerite, hvis Navn som Nonne var Søster Eulalie, og græd, ude af sig selv af Fortvivlelse. Fra de var Børn havde hun indpodet dem en ufravigelig Moral, en Kristendom uden Svaghed, en Pligtfølelse uden mindste Afslag. Han, Sønnen, var bleven Dommer, og med Loven i sin Haand slog han uden Medlidenhed ned paa de svage og de syndefulde, og hun, Datteren, som havde indsuget al den Dyd, der udstraalede fra denne pligtstærke, strænge Familie, havde i sin Afsky for Menneskene viet sig til Gud.

De havde ikke kendt noget videre til deres Fader; de troede kun, at han havde gjort deres Moder ulykkelig, uden at vide nærmere Besked.

Nonnen kyssede som en Vanvittig den Dødes nedhængende Haand, en Elfenbenshaand i den samme blege Tone, som den store Kristusfigur paa Krucifikset, der var lagt paa Sengen. Paa den anden Side af det

lige udstrakte Legeme syntes den anden Haand endnu at sammenkrølle Lagenet i den yderste, famlende Bevægelse, og Linnedet var endnu som kruset af smaa Bølger, et Minde om de sidste Gestus, der gaar forud for den evige Ubevægelighed.

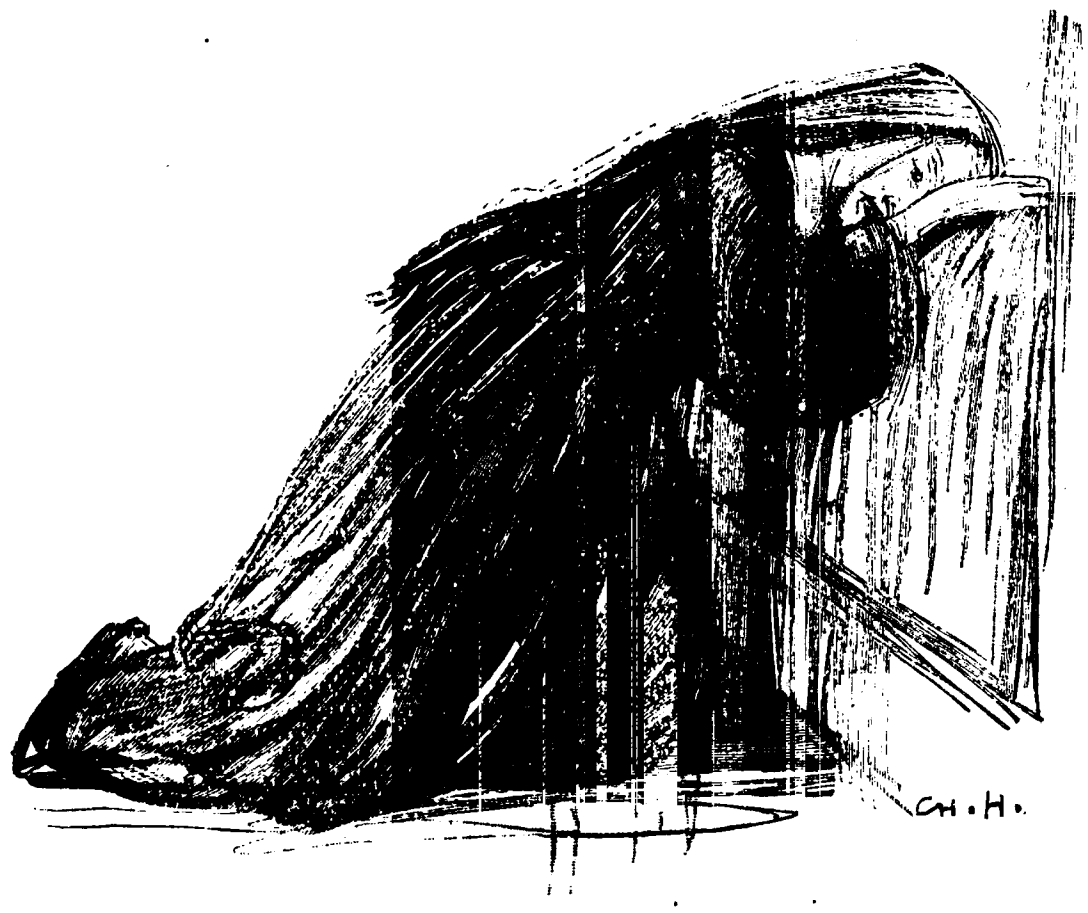

Det bankede let paa Døren, de to hulkende Hoveder løftede sig, og Præsten, der havde været ude for at spise til Middag, kom ind igen. Han var rød, og den paabegyndte Fordøjelsesproces gjorde ham kortaandet. Han havde nemlig blandet Kaffen rigeligt med Cognac for at kæmpe imod Trætheden fra de foregaaende Nætter og forberede sig til den forestaaende Dødsvagt.

Hans Ansigt var sørgmodigt, denne falske Sørgmodighed, som er egen for alle Gejstlige, for hvem Døden er en Indtægtskilde. Han gjorde Korsets Tegn og gik med en professionel Bevægelse hen imod de Sørgende:

„Ja, kære Børn, jeg kommer for at hjælpe Eder over disse tunge Timer.“

Men Søster Eulalie rejste sig:

„Tak, Hr. Pastor, men min Broder og jeg ønsker helst at være alene hos hende. Det er de sidste Øjeblikke, vi kan være sammen med hende, og vi vil gerne kun være os tre, ligesom den Gang ... for længe, længe siden ... da vi ... da vi var smaa og vor stak ... stakkels Moder ...“

Hun kunde ikke tale ud for Taarerne, der trængte sig paa, til den Grad overvældede Smerten hende.

Men Præsten bøjede sig straks; hans Ansigt var klaret op, han tænkte paa sin Seng:

„Ja, ja da, som I vil, Børn.“

Han knælede, gjorde Korsets Tegn, bad en Bøn, rejste sig og listede sagte ud, idet han mumlede;

„Hun var en Helgeninde!“

Den Døde og hendes Børn var alene tilbage. Et Uhr, som ikke kunde ses, sendte sin regelmæssige Dikken ud i Mørket, og gennem det aabne Vindue

trængte den bløde Høduft og det sværmeriske Maaneskin ind i Værelset. Ingen Lyd udefra brød Stilheden, kun nu og da kvækkede en Frø og et Insekt svirrede summende ind imod Muren. En uendelig Fred, et guddommeligt Vemod, en tavs Højtid omgav denne Døde, syntes at udstraale fra hende, at svæve ud over Landskabet og forplante sig til hele Naturen.

Sønnen, som stadig laa paa Knæ med Hovedet begravet i Sengens Lagener, raabte med en Stemme, der klang fjern og sønderrivende:

„Mo'r, Mo'r, Mo'r!"

Og Søsteren slog sin fanatiske Pande mod Gulvets haarde Træ, vred sig og krympede sig som i et epileptisk Anfald og stønnede:

„Jesus, Jesus, Jesus!"

Og begge rallede og snappede efter Vejret i dette stormende Smertensudbrud.

Lidt efter lidt blev de dog roligere, Krisen var ovre, og deres Taarer flød tavse og tyste som det regnfulde Vindstille, der efter Stormen græder over det oprørte Hav.

Langt om længe rejste de sig og gav sig til at betragte den kære Døde. Og Minderne, de fjerne Minder, som i Gaar var saa blide og i Dag saa kvalfulde, skød op i deres Tanker sammen med alle de smaa

forglemte og alle de smaa kendte og fortrolige Enkeltheder, der atter gør den Bortgangne levende; de huskede Ord, Smil og Klangen af den Stemme, der aldrig mere skulde tale til dem. De saa' hende paany lykkelig og rolig, huskede hele Sætninger, som hun havde sagt, og en lille Haandbevægelse, som hun undertiden havde som for at slaa Takt, naar hun sagde noget, der skulde huskes.

De elskede hende, som de aldrig før havde elsket hende. Og ved at maale deres egen Fortvivlelse forstod de først rigtig, hvor forladte og ensomme de nu vilde blive.

Det var deres Støtte, deres Leder, hele deres Ungdom, hele den glade Del af deres Tilværelse, som forsvandt, det var Baandet, der knyttede dem sammen med Livet, Moderen, det skabende Legeme, Leddet, der føjede dem til deres Forfædre, som var bristet. De vilde nu komme til at staa alene og isolerede, de kunde ikke længere se tilbage paa dem, der var gaaet forud for dem selv.

Nonnen sagde til sin Broder:

„Kan Du huske, hvor Mo'r altid holdt af at læse sine gamle Breve? De er allesammen dèr i Skuffen. Hvad om vi nu læste dem, om vi denne sidste Nat, vi har hende, gennemlevede hele hendes Liv sammen

med hende? Det vilde være som en Korsvej, som om ogsaa vi gjorde Bekendtskab med hendes Moder, med

vore Bedsteforældre, hvis Breve vi har dèr, og som hun saa ofte, saa ofte talte om, ikke sandt?“

* * *

Og de tog i Skuffen en halv Snes smaa Pakker gulnede Papirer, der omhyggeligt var bundet ind og

ordnede efter Rækkefølge. De kastede disse Relikvier hen paa Sengen, tog en af Pakkerne, hvorpaa der var skrevet „Fa'r“, og lukkede den op og læste.

Det var gamle Breve af den Slags, man kun finder i ærværdige Familiesekretærer, Breve, der synes at udaande et svundent Aarhundredes Duft. Det første begyndte med: „Min egen lille Skat“; et andet: „Min egen lille Pige“; andre: „Mit kære Barn“; og atter andre: „Kære Datter“.

Og pludselig gav Nonnen sig til at læse højt som for at læse for den Døde hele hendes Historie, alle hendes kæreste Minder. Med den ene Albue støttet paa Sengen og med Blikket hvilende paa Moderens Træk lyttede Dommeren opmærksomt. Og den ubevægelige Døde syntes at være lykkelig.

Paa en Gang afbrød Søster Eulalie sig selv og sagde:

„Vi maa give hende dem allesammen med i Graven, dække hende med dem som med et Liglagen, begrave hende i dem.“

Hun tog en anden Pakke, hvorpaa der intet var skrevet, og med høj Røst begyndte hun:

„Min Tilbedte, jeg elsker Dig, saa at jeg er lige ved at blive vanvittig. Lige siden i Gaar har Længslen

efter Dig faaet mig til at lide alle Helvedes Kvaler. Jeg føler dine Læber paa mine Læber, dine Øjne i mine Øjne, dit Legeme imod mit Legeme. Jeg elsker Dig, jeg elsker Dig! Du har gjort mig forrykt. Jeg strækker Armene ud og jeg stønner af Attraa efter endnu en Gang at besidde Dig. Hele mit Legeme kalder paa Dig, jeg vil eje Dig. Paa min Mund mærker jeg endnu Smagen af dine Kys . . .“

Dommeren havde rejst sig og Nonnen holdt op at læse. Han rev Brevet ud af hendes Hænder og ledte efter Underskriften. Der stod: „Den, som elsker Dig“, og derunder kun et Fornavn: „Henry!“ Deres Fader havde heddet René. Det var altsaa ikke ham.

Sønnen gennemrodede febrilsk Brevpakken, tog et andet Brev frem og læste: „Jeg kan ikke længere leve uden dine Kærtegn . . .“ Og staaende oprejst, stræng, som naar han dømte i Retten, saa han ned paa den Døde. Nonnen stod stiv som en Statue, endnu med et Par Taarer i Øjenkrogene, betragtede sin Broder og ventede. Han gik langsomt tværs over Gulvet hen til Vinduet og stirrede grublende ud i Natten.

Da han vendte sig om, stod Søster Eulalie stadig med bøjet Hoved ved Siden af Sengen, men nu var hendes Øjne tørre.

Han gik hen til Sengen, samlede hastigt alle Brevene og kastede dem hulter til bulter tilbage

i Skuffen. Saa trak han Gardinerne sammen om Sengen.

Da Dagslyset fik Skæret fra Lysene, der stod og

brændte paa Bordet, til at blegne, rejste Sønnen sig langsomt fra Lænestolen, og uden at kaste et eneste sidste Blik paa den Moder, som han havde dømt og skilt bort fra dem, sagde han med fast Stemme:

„Saa, Søster, nu kan vi gaa herfra.“ *)

---

*) Se „*Et Liv*“.

YVELINE SAMORIS

YVELINE SAMORIS *)

„Det er Grevinde Samoris.“

„Den sortklædte Dame derovre?“

„Ja, vist saa, det er hende selv. Hun er i Sorg for sin Datter, som hun har dræbt.“

„Aa, Snak da! Véd De, hvad det er, De fortæller?“

„Ja, jeg véd, det er en ganske almindelig Historie uden Rabalder og uden Voldsomhed.“

*) Se „*Yvette*“, hvortil „Yveline Samoris“ er Skitsen

„Men hvorledes da?“

„Aa, det er næsten ingenting. Mange Kurtisaner er egentlig fødte til at være hæderlige Kvinder, siger man jo, og mange af de saakaldte hæderlige Kvinder til at være Kurtisaner, ikke sandt? Det er det hele.“

„Jeg forstaar ikke rigtig, hvad De mener.“

„Ikke? Saa skal jeg forklare mig nærmere.

Grevinde Samoris er en af disse prangende Udlændinge, hvoraf der hvert Aar regner i Hundredvis ned over Paris. Hun er Grevinde og kommer fra Ungarn, fra Vallakiet eller fra et andet Sted; hun dukkede op ifjor Vinter i en Lejlighed i Champs-Élysées, et Kvarter, som alle Eventyrere søger hen til, og aabnede sit Hus for alle og enhver.

Jeg kom hos hende. Hvorfor, spørger De? Det véd jeg ærlig talt ikke. Jeg kom der, saaledes som vi alle kommer der, fordi der spilles, fordi Kvinderne ikke er altfor strænge og Mændene ikke altfor hæderlige. De kender denne Strugglerkreds med sine brogede Ordner, hvor alle er adelige, alle betitlede og alle ukendte af deres respektive Gesandtskaber med Undtagelse af de iblandt dem, der er Spioner. Alle er de parate til at slaa om sig med deres Ære, opremse deres Forfædre og fortælle om deres Liv. De er alle durkdrevne, udspekulerede, farlige, løgnagtige som deres Visitkort

og uvederhæftige som deres Navn, kort sagt, det er Tugthuskandidaternes Aristokrati.

Jeg sætter umaadelig megen Pris paa de Mennesker. De er interessante at trænge til Bunds i, interessante at kende, morsomme at høre paa, ofte aandfulde og aldrig banale saaledes som Embedsstandens skikkelige Repræsentanter. Deres Kvinder er altid smukke med deres lille, pikante Tilsætning af fremmedartet Uregelmæssighed og det Mysterium, der hviler over deres forbigangne Liv, hvoraf maaske Halvdelen er tilbragt i et eller andet Forbedringshus. De har i Almindelighed pragtfulde Øjne og en fantastisk Haarfylde. Dem sætter jeg ogsaa særdeles megen Pris paa.

Fru Samoris er Typen paa disse Æventyrersker; hun er elegant, moden og endnu smuk, indtagende og kælent indsmigrende, man føler, at hun er lastefuld lige til Bunden. Vi morede os godt hos hende, vi spillede, dansede, souperede ... kort sagt, gjorde alt det, der tilsammen udgør det mondæne Livs Tillokkelser.

Hun havde en Datter, et stort, pragtfuldt Pigebarn, der altid var glad, altid parat til at more sig, altid leende af fuld Hals og dansende af Hjertens Lyst — en ægte Datter af en Æventyrerske. Men hun var uskyldig, uvidende og naiv; hun saa' intet, vidste intet,

forstod intet og gættede intet af alt det, der gik for sig i det mødrene Hjem.

„Hvor véd De det fra?“

„Hvor jeg véd det fra? Ja, det er endnu pudsigere end alt det andet. En Morgen ringede det paa min Dør, og min Kammertjener kom ind og sagde til mig, at Hr. Joseph Bonenthal ønskede at tale med mig. Jeg spurgte straks:

„Hvem er den Herre?“

Tjeneren svarede:

„Det véd jeg ikke rigtig, det er vist en Tjener.“

Det var rigtig nok, det var virkelig en Tjener, som vilde have Plads hos mig.

„Hvor har De tjent sidst?“

„Hos Grevinde Samoris.“

„Se, se, men mit Hus ligner paa ingen Maade hendes.“

„Det véd jeg, og det er netop derfor, at jeg gerne vil tjene hos Herren. Jeg har faaet nok af den Slags Mennesker; man tager Tjeneste hos dem, men man bliver dèr ikke.“

Jeg havde netop Brug for en Mand, og jeg antog ham.

En Maaned senere døde Frøken Yveline Samoris paa en meget mystisk Maade, og nu skal De høre alle

Enkelthederne ved dette Dødsfald. Jeg har dem fra Joseph, som igen havde dem fra sin Kæreste, der er Grevindens Kammerjomfru.

En Aften, da der var Bal hos Grevinden, stod to Nyankomne og passiarede sammen bag en Dør. Yveline, der lige havde danset, lænede sig til den modsatte Side af Døren for at trække lidt frisk Luft. De saa' hende ikke, kom nærmere, og hun hørte deres Samtale. De sagde:

„Men hvem er da den unge Dames Fader?“

„En Russer, hedder det sig, en Grev Ruvaloff. Han omgaaes ikke længere Moderen.“

„Og hvem er for Øjeblikket den regerende Fyrste?“

„Den engelske Prins, som staar der henne ved Vinduet; Fru Samoris tilbeder ham. Men forresten varer hendes Forelskelser aldrig mere end en Maaned eller en seks Uger. De kan nok se, at Vennekredsen er talrig; alle bliver kaldede ... og næsten alle bliver udvalgte. Det er lidt dyrt, men hvad ... Herregud!“

„Hvor har hun faaet Navnet Samoris fra?“

„Fra den eneste Mand, som hun maaske har elsket, en jødisk Berliner-Bankier, som kaldte sig Samuel Morris.“

„Godt. Tak skal De have, nu da jeg ved Besked, er der ikke længere noget at tage fejl af, saa gaar jeg lige løs paa Maalet.“

Hvilken Orkan brød løs i denne unge Pigehjerne, som var udrustet med alle en hæderlig Kvindes Instinkter? Hvilken Fortvivlelse rasede i hendes troskyldige Sjæl? Hvilke Kvaler tilintetgjorde hendes uskyldige Livsglæde, hendes frejdige Latter, hendes Fryd over Tilværelsen? Hvilken Kamp udkæmpedes i dette unge Hjerte, indtil det Øjeblik, da den sidste Gæst trak sig tilbage? Alt dette kunde Joseph ikke sige mig noget om. Men samme Aften kom Yveline stormende ind i sin Moders Soveværelse, hvor Moderen var i Færd med at klæde sig af, sendte Pigen — der blev staaende

udenfor Døren for at lytte — bort og sagde, bleg og med unaturligt store Øjne:

„Mo'r, véd Du, hvad jeg i Aften hørte inde i Dagligstuen?“

Og Ord for Ord fortalte hun den Samtale, jeg gengav for Dem.

Grevinden blev bestyrtet og vidste i første Øjeblik ikke, hvad hun skulde svare. Saa benægtede hun kraftigt alt, svor paa sin Uskyldighed og tog Vorherre selv til Vidne.

Den unge Pige trak sig forvildet, men paa ingen Maade overbevist tilbage. Og hun begyndte at udspionere sin Moder.

Jeg husker tydeligt den underlige Forandring, der var foregaaet med hende. Hun var bestandig alvorlig og bedrøvet, og hun saa' stirrende paa os med sine store forskende Øjne, som om hun vilde læse lige til Bunden af vore Sjæle. Vi vidste ikke, hvad vi skulde tænke, og der blev paastaaet, at hun søgte en Mand, enten en blivende eller en forbigaaende.

En Aften kunde hun ikke længere tvivle: hun overraskede sin Moder.

Koldt og roligt som en Forretningsmand, der fremsætter sine Betingelser til en Kontrakt, sagde hun:

„Nu skal jeg sige Dig, hvad jeg har besluttet, Mo'r.

Vi skal begge to trække os tilbage til en lille By eller til et Sted ude paa Landet; dèr kan vi føre en beskeden Tilværelse, efter hvad vi faar Raad til. Alene dine Juveler er jo en Formue. Hvis Du finder en eller anden hæderlig Mand, som vil gifte sig med Dig, saa saa meget des bedre og endnu bedre vilde det være, hvis det ogsaa kunde hænde mig. Gaar Du ikke ind paa det, saa tager jeg Livet af mig."

Denne Gang sendte Grevinden sin Datter i Seng og forbød hende nogensinde oftere at komme med den Slags Udtalelser, der i hendes Mund var i højeste Grad upassende.

Yveline svarede:

„Jeg giver Dig en Maaned til at overveje det i. Hvis vi ikke inden den Tid har forandret vor Maade at leve paa, saa dræber jeg mig selv, thi der findes ingen anden hæderlig Afslutning paa min Tilværelse."

Og hun gik ind til sig selv.

Maaneden gik, og der blev stadig danset og souperet hos Fru Samoris.

Saa foregav Yveline, at hun havde Tandpine og lod nogle Kloroformdraaber købe paa et Apothek i Nærheden. Dagen efter gentog hun den lille Komedie og købte formodentlig ogsaa selv, hver Gang hun gik

ud, nogle smaa Portioner af dette bedøvende Middel, indtil hun fik en Flaske fyldt.

En Morgen blev hun fundet i sin Seng, allerede kold, med en Vatmaske over Ansigtet.

Hendes Kiste blev bedækket med Blomster og Kirken betrukket med hvidt. Der var et meget stort Følge ved Begravelsen.

Ak, Herregud, ja, havde jeg bare vidst det — men man véd jo aldrig saadan noget — saa havde jeg maaske giftet mig med Pigebarnet. Hun var Pokkers nydelig."

„Og Moderen, hvad er der blevet af hende?"

„Aa, hun græd umaadelig meget. Det er først i de sidste otte Dage, at hun igen er begyndt at modtage sine mere fortrolige Venner."

„Hvad blev der sagt for at dække over dette Dødsfald?"

„Der blev talt om en Kakkelovn, hvis Mekanisme var kommet i Uorden, og om Kulosforgiftning. Den Slags Ulykkestilfælde var jo en Overgang saa almindelige, at der ikke var nogetsomhelst usandsynligt ved denne Forklaring."

ET ALARMSKRIG

ÉT ALARMSKRIG

JEG har modtaget følgende Brev. Da jeg tror, at det for mange Læsere vil være ret lærerigt, skynder jeg mig at gengive det.

Paris, den 15. November 1886.

Højstærede Herre!

De behandler ofte, snart i deres Fortællinger og snart i Deres Kroniker, Ämner, der kommer ind under, hvad jeg vil kalde: „den gængse Moral“. Jeg tillader mig at gøre Dem bekendt med nogle Betragtninger, som jeg har anstillet, og som — forekommer det mig — kunde tjene Dem til Grundlag for en Artikel.

Jeg er ikke gift, jeg er Ungkarl og en lille Smule naiv, lader det til. Men jeg indbilder mig, at mange Mænd, ja, at Størsteparten af Mændene er naive paa samme Maade som jeg. Da jeg altid eller næsten altid selv er i god Tro, forstaar jeg daarligt at gennemskue mine

Medmenneskers medfødte Snedighed, og jeg vandrer frem med aabne Øjne uden at se nok ind bag ved Tingene, ind under den ydre Fernis.

Vi er næsten alle vænnede til i Almindelighed at tage Skinnet for Virkelighed og at anse Menneskene for det, de giver sig ud for; kun meget faa iblandt os besidder det Instinkt, som faar enkelte Mænd til at gætte deres Omgivelsers sande og skjulte Natur. Følgen heraf, af denne almene og vedtægtsmæssige Livsanskuelse, er, at vi gaar som Muldvarpe gennem Tilværelsens Begivenheder, at vi aldrig tror paa det, som er, men paa det, som synes at være, at vi raaber paa Usandsynlighed, saasnart Virkeligheden vises os under Sløret, og at vi betragter alt, hvad der kommer paatværs af vor idealistiske Moral, som en Undtagelse, uden at vi gør os det klart, at den samlede Sum af disse Undtagelser næsten udgør Helheden. En yderligere Følge er, at alle de godtroende, saaledes som jeg, bliver holdt for Nar af alle de andre og i Særdeleshed af Kvinderne, der grundigt forstaar sig paa denne Kunst.

Jeg er begyndt i al Almindelighed for at ende med det særlige Tilfælde, der interesserer mig.

Jeg har en Elskerinde, en gift Kone. Ligesom saa mange andre bildte jeg mig naturligvis ind, at jeg var

truffet paa en Undtagelse, paa en ulykkelig lille Kvinde, der for første Gang bedrog sin Mand. Jeg havde længe, eller rettede jeg troede, at jeg længe havde maattet gøre Kur til hende, at jeg først ved min utrættelige Omsorg og Tilbedelse havde besejret hende, og at jeg alene ved min Udholdenhed havde naaet mit Maal. Jeg havde maattet udfolde tusinde Forsigtighedsregler, bruge tusinde Overtalelser og anvende tusinde snedige Lokkemidler for endelig at erobre hende.

Nu skal De høre, hvad jeg oplevede i sidste Uge.

Hendes Mand var rejst bort i nogle Dage, og hun bad mig, om hun maatte spise til Middag hos mig, en lille Middag paa Tomandshaand, hvor jeg selv skulde varte op for at undgaa en Tjeners Nærværelse. Hun havde en fiks Idé, som hun havde kælet for i de sidste fire, fem Maaneder, hun vilde drikke sig fuld, drikke sig rigtig for Alvor fuld, uden at behøve at være bange for noget, uden at behøve at tage hjem, at tale med sin Kammerpige, at vise sig for andre. Hun havde ofte været, hvad hun kaldte „i Stemning“, men det var aldrig bleven til mere, og hun fandt det yndigt. Derfor havde hun lovet sig selv, at hun en Gang, blot en eneste Gang, vilde drikke sig rigtig fuld. Hun fortalte hjemme, at hun tog ud til nogle Venner

i Nærheden af Paris og blev der Natten over, og ved Middagstid ringede hun paa hos mig.

En Dame kan selvfølgelig kun drikke sig fuld i Champagne. Hun drak straks til at begynde med, inden Østerserne, et stort Glas og begyndte hurtigt at smaavrøvle. Al Maden var kold og stod parat paa et Bord bagved mig. Jeg behøvede blot at strække Haanden ud for at tage Fadene og Tallerkenerne, og saa godt jeg kunde, serverede jeg for hende, medens jeg hørte paa hendes Passiar.

Hun drak Glas paa Glas, forfulgt af sin fikse Idé. Hun begyndte paa en Række smægtende og endeløse Fortroligheder om sine Følelser, da hun var ung Pige. Hun snakkede og snakkede, hendes Øjne havde en lidt flakkende Glans og hendes Tungebaand var fuldstændig løsnet; hendes fuglelette Tanker rullede sig bestandig længere og længere op, ligesom de smaa Strimler Telegrafpapir, der ganske alene glider ud fra Apparatet og knirkes længere og længere af den elektriske Mekanisme, som bedækker dem med ukendte Ord.

Af og til afbrød hun sig selv og spurgte:

„Er jeg nu fuld?“

„Nej, ikke endnu.“

Og hun drak atter.

Det varede ikke længe, inden hun virkelig var det.

Hun var ikke saa beruset, at hun ikke vidste, hvad hun gjorde, men hun var kommet til det Punkt, at hun sagde Sandheden, det tror jeg i det mindste.

Efter at hun havde betroet mig sit Følelsesliv som ung Pige, gav hun sig nu til at fortælle mig om Samlivet med hendes Mand. Hun fortalte mig alt muligt; selv de mest intime Ting, som det var i høj Grad generende for mig at faa at vide, plumpede hun ud med med den hundrede Gange gentagne Undskyldning: „Jeg kan jo godt sige alt til Dig ... Hvem skulde jeg kunne fortælle alting, hvis jeg ikke kunde fortælle det til Dig?“ Jeg fik altsaa Besked om alle hendes Mands Vaner, om alle hans Fejl, om alle hans Paafund og om hans allerhemmeligste Lyster.

Og for at faa min samstemmende Bekræftelse spurgte hun:

„Er han ikke utaalelig? ... Synes Du ikke, at han er utaalelig? ... Kan Du tænke Dig, hvor han har kedet mig? ... Hvad? ... Derfor sagde jeg ogsaa til mig selv første Gang, jeg saa' Dig: „Ham synes jeg om, ham vil jeg have til Elsker.“ Saa var det, at Du gjorde Kur til mig.“

Jeg maa have sat et løjerligt Ansigt op, for hun lagde Mærke til det midt i sin Rus og gav sig til at le af fuld Hals.

„Ak ja! ... dit store Fjols!“ sagde hun, „Gud, hvor Du var forsigtig ... Du kan da begribe, din dumme Dreng; at naar nogen faar Lov til at gøre Kur til os ... saa er det, fordi vi gerne vil have det ... og saa gælder det om at gaa hurtigt til Værks ... og ikke lade os vente ... Herregud, hvor I maa være stokblinde for ikke at forstaa, bare af den Maade, hvorpaa vi ser paa Jer, at vi siger: „Ja!“ Næ, hvor jeg maatte vente paa Dig, din Idiot! Jeg vidste virkelig ikke, hvorledes jeg skulde faa Dig til at begribe, at jeg længtes efter, at det skulde blive til noget ... Ja vist, ... Blomster ... og Vers ... og Komplimenter ... og saa atter Blomster ... det fik jeg nok af ... men mere blev det heller ikke til ... Jeg var lige ved at opgive Dig, min Gode, saa længe var Du om at bestemme Dig ... Og at tænke sig, at Halvdelen af Mændene er ligesom Du, medens den anden Halvdel derimod ... ha! ... ha! ... ha! ...“

Hendes Latter fik det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa mig. Jeg stammede:

„Den anden Halvdel? ... Hvad den? ...“

Hun drak stadig og stirrede ned i den perlende Vin, medens hun gav efter for den bydende Trang til at sige Sandheden, der undertiden kan komme over berusede Mennesker.

Hun fortsatte:

„Ja, den anden Halvdel, den betænker sig ikke ... det gaar hurtigt ... altfor hurtigt ... men de har allige-vel Ret ... Der er Dage, hvor det ikke lykkes dem,

men der er ogsaa Dage, hvor de har Held med sig, trods alt.

„Aa, Kære, hvis Du vidste ... hvor det er grin-agtigt ... der er to Slags Mænd ... Ser Du, de æng-stelige, de er saadan som Du ... de kan aldrig lære at begribe, hvorledes de andre er ... og hvad de gør ... lige straks ... naar de er alene med os ... de sætter alt paa ét Kort ... de faar Lussinger ... det er sandt nok ... men hvad bryder de sig om det? ...

de ved godt, at det aldrig kunde falde os ind at snakke om det. De kender os til Bunds, skal jeg sige Dig . . .“

Jeg saa' paa hende med et Par inkvisitoriske Øjne; jeg havde en vanvittig Lyst til at faa hende til at tale, til at faa alt at vide. Hvor mange Gange havde jeg ikke stillet mig selv dette Spørgsmaal:

„Hvorledes bærer andre Mænd sig ad overfor Kvinderne, overfor vore Kvinder?“ Jeg følte godt, blot ved i et Selskab at se to Herrer tale til den samme Dame, at disse to, hvis de blev alene med hende, hver vilde opføre sig paa en helt forskellig Maade, skønt de nøjagtigt kendte hende ligemeget. Ved første Øjekast gætter man, at visse Mænd, som af Naturen er bedre udrustede til at forføre, eller som blot er smidigere, dristigere end os andre, i én Times Samtale med en Kvinde, de synes om, naar en langt videre Grad af Fortrolighed, end vi andre i Løbet af et helt Aar. Er den Slags Mænd, disse Forførere, disse Erobrere virkelig, naar Lejligheden frembyder sig, saa paagaaende, at deres Læber og Hænder tillader sig Frækheder, som forekommer os andre, der er forlegne og beskedne, at være en afskyelig Krænkelse, men som Kvinderne maaske betragter som en tilgivelig Uforskammethed, en lidt næsvis Hyldest til deres uimodstaaelige Ynde?

Jeg spurgte hende altsaa:

„Der er enkelte iblandt den Art Mænd, som opfører sig meget upassende, ikke sandt?“

Hun kastede sig tilbage i Stolen for rigtig at le ud, men hendes Latter var nervøs og ophidset som den Latter, der ender i et Nerveanfald. Da hun var bleven lidt roligere, svarede hun:

„Ha! ha! Kære, upassende? ... De vover simpelthen alt ... lige straks ... alt, forstaar Du ... og mere til ...“

Jeg følte mig saa oprørt, som om hun havde afsløret mig noget naturstridigt:

„Og det ... det tillader I Damer?“

„Nej ... nej, vi tillader det ikke ... vi giver Lussinger ... men det morer os alligevel ... De er meget morsommere end I andre! ... Og saa, forstaar Du, saa er man altid bange for dem, man er aldrig rolig ... og det er dejligt at være bange ... især for det. Man maa passe paa dem hele Tiden, det er, ligesom om man duellerede ... Man læser i deres Øjne, hvad de tænker paa, og hvad deres Hænder vil foretage sig. Det er Labaner, om Du vil, men de forstaar sig meget bedre paa Kærlighed, end I gør! ...“

En underlig, overraskende Følelse dukkede op i mig. Skønt jeg er ugift og har til Hensigt at blive

ved med at være Ungkarl, var det, som om jeg pludselig ved denne ublufærdige Fortrolighed havde faaet en Ægtemands Sjæl. Jeg følte mig som en Ven, en Allieret, en Broder overfor alle de mange tillidsfulde Mænd, der bliver om ikke bestjaalne saa i det mindste besvegne af disse Kjolelivs-Gramsere.

Det er den samme Følelse, der i dette Øjeblik faar mig til at skrive til Dem, min Herre, for at bede Dem paa mine Vegne udslynge et Alarmskrig mod den store Hær af rolige Ægtemænd.

Jeg havde dog endnu mine Tvivl, min Elskerinde var beruset og kunde derfor lyve.

Jeg spurgte derfor videre:

„Hvor kan det være, at I aldrig fortæller den Slags Æventyr til andre?“

Hun saa' paa mig med en saa dyb og saa oprigtig Forbavselse, at jeg et Minut troede, at Forbavselsen havde gjort hende ædru:

„Vi? ... Gud, hvor Du er dum, Kære! Tror Du virkelig, at man nogensinde taler om saadan noget ... Ha! ha! ha! Fortæller din Tjener Dig om alle de smaa Fordele, han skaffer sig, om hvor meget han tjener paa Kurven og alt det andet? Herregud, det er nu vor Maade at tjene paa Kurven paa. Ægtemanden behøver ikke at beklage sig, saa længe vi ikke gaar

videre. Men hvor er Du dog dum! ... Hvad ondt skulde det forresten gøre, naar man bare ikke giver efter?“

Jeg spurgte atter, meget forvirret:

„Saa er der altsaa ofte nogen, der har kysset Dig?“

Hun svarede med et Udtryk af den dybeste Foragt for den Mand, der kunde tvivle om det:

„Ja, selvfølgelig! ... Alle Kvinder bliver tidt kyssede ... Forsøg blot med ligegyldig hvem, saa skal Du bare se, Du store Dumrian! Lad mig se, prøv for Eksempel paa at kysse Fru de X..., hun er ganske ung og fuldkommen anstændig ... Kys hende, min Ven ... og gør Tilnærmelser ... saa skal Du bare se ... saa skal Du bare se ... Ha! ha! ha! ...“

— — — — — — — — — — — — — — —

Paa en Gang kastede hun sit Glas, som jeg lige havde skænket fuldt, op i Lysekronen. Champagnen faldt ned som en Regn, slukkede tre Lys, stænkede over paa Portièrerne og svømmede ud over Bordet, medens Krystalstumperne spredtes over Stuen. Hun greb efter Flasken for at gøre det samme med den, men jeg hindrede hende i det, hun gav sig til at hvine ... og hun fik et Nerveanfald ... saaledes som jeg havde forudset det ...

— — — — — — — — — — — — — — —

Nogle Dage senere, da jeg allerede ikke længere tænkte paa denne Tilstaaelse, der var undsluppet en beruset Kvinde, kom jeg tilfældigvis i et Selskab sammen med den Fru de X..., som min Elskerinde havde raadet mig til at kysse. Da jeg boede i det samme Kvarter som hun, tilbød jeg at følge hende hjem, thi hun var netop alene. Hun tog imod mit Tilbud.

Saasnart vi var kommet op i Vognen, sagde jeg til mig selv: „Saa, nu forsøger jeg“, men jeg turde ikke. Jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulde begynde, hvorledes jeg skulde indlede Angrebet.

Omsider tog jeg med Fortvivlelsens Mod en rask Beslutning og sagde:

„Hvor De var smuk i Aften.“

Hun svarede leende:

„I Aften var altsaa en Undtagelse, siden De for første Gang har lagt Mærke til det?“

Jeg manglede allerede Svar. Jeg egnede mig aabenbart aldeles ikke for Galanteriets Krig. Endelig efter en lille Betænkning fandt jeg dette:

„Nej, men jeg har aldrig før vovet at sige Dem det.“

Hun blev forbavset:

„Hvorfor ikke?“

„Fordi det ... fordi det er lidt vanskeligt.“

„Er det vanskeligt at sige til en Dame, at hun er

smuk? Hvor har De dog det fra? Man skal netop altid sige det ... selv om man kun halvvejs tænker det ... fordi det altid glæder os at høre det.“

Jeg følte mig pludselig besjælet af en fantastisk Dristighed, og jeg tog hende om Livet og søgte med min Mund efter hendes Læber.

Alligevel har jeg sikkert skælvet og ikke forekommet hende forfærdelig nok. Jeg havde vist ogsaa daarlig beregnet og udført min Bevægelse, thi hun gjorde ikke andet end at dreje Hovedet for at undgaa mit Forsøg, idet hun sagde:

„Nej, nej ... De gaar for vidt ... De gaar for vidt ... det er altfor hurtigt ... pas paa min Frisure ... man kysser ikke en Dame paa den Maade, naar hun er friseret! ...“

Jeg havde sat mig tilbage paa min Plads, flov og ulykkelig over mit Nederlag. Vognen stansede foran hendes Dør. Hun steg ud, rakte mig Haanden og sagde med sin elskværdigste Stemme:

„Tak, fordi De kørte mig hjem og glem ikke mit Raad.“

Tre Dage efter traf jeg hende atter. Hun havde glemt det hele.

Men jeg, jeg tænker stadig paa de andre ... de

andre ... som forstaar at regne med Frisurerne og gribe enhver Lejlighed ...“

— — — — — — — — — — — — — — —

Uden at tilføje noget overlader jeg dette Brev til mine Læserinder og Læsere, hvad enten de er gifte eller ej.

DEN BLINDE

DEN BLINDE

HVORFRA kommer den Fryd, som følger med det første Solskin? Hvorfor fylder dette Lys, der falder ud over Jorden, os med en saadan Livsglæde? Himlen er ganske blaa, Markerne helt grønne og Husene ganske hvide, og vore henrykte Øjne inddrikker disse kraftige Farver, vor Sjæl beruses af Lykke. Vi faar Lyst til at danse, Lyst til at løbe, Lyst til at synge, vore Tanker bliver forunderlig lette, vort Hjerte svulmer af Kærlighed, vi ønsker, at vi kunde favne Solen.

Men ubevægelige i deres evige Mørke staar de Blinde op ad Murene, rolige som altid midt i denne vaagnende Fryd; de forstaar intet af den og hvert Minut skænder de paa deres Hund, som har faaet springske Lyster.

Naar Dagen er endt, og de gaar hjem ved en lille Broders eller en lille Søsters Arm, og Barnet siger: „Det

har dog været et dejligt Vejr", svarer den anden: „Ja, jeg kunde nok mærke, at det var Solskin, Hektor vilde ikke være rolig."

Jeg har kendt en af disse Blinde, en Mand, hvis Liv var det forfærdeligste Martyrium, som man kan forestille sig.

Det var en Bonde, en Søn af en normannisk Gaardejer. Saa længe Faderen og Moderen levede, blev der nogenlunde sørget for ham, og han led kun under sin medfødte Ulykke, men da de gamle var borte, begyndte den skrækkelige Tilværelse. Søsteren, der fik Gaarden, lod ham blive boende, men fra det Øjeblik blev han af dem allesammen behandlet som en Stodder, der lever paa andres Bekostning. Ved hvert Maaltid blev han overvældet med Bebrejdelser, fordi han spiste for meget, han blev kaldt Dagdriver, Snyltedyr, og skønt Svogeren havde tilranet sig hans Del af Arven, var det kun modvilligt, at han øste lidt Suppe op til ham, lige akkurat nok, til at han ikke døde af Sult.

Hans Ansigt var ganske blegt og hans Øjne store og ganske hvide som et Par Oblater. Han forholdt sig fuldstændig ubevægelig under alle Krænkelserne, han var til den Grad indelukket, at man ikke vidste, om han overhovedet følte dem. Han havde iøvrigt aldrig kendt til Kærlighed, hans Moder havde aldrig

brudt sig videre om ham, men overfuset ham, naar han kom hende i Vejen, thi ude paa Landet bliver enhver, der ikke kan arbejde, betragtet som et Skadedyr, og hvis Bønderne turde, vilde de gøre ligesom Hønsene, der dræber deres Vantrivninger.

Saasnart han havde sunket Maden, satte han sig om Sommeren udenfor Husdøren, om Vinteren i Kakkelovnskrogen og rørte sig ikke, førend han skulde til Ro. Han gjorde ikke en Gestus, ikke en Bevægelse, kun hans Øjenlaag faldt af og til med en nervøs, lidende Trækning ned over de hvide Øjepletter. Havde han en Hjerne, en Tanke, en klar Bevidsthed om sit Liv? Ingen spurgte sig selv om det.

I nogle Aar blev Tingene ved at gaa paa samme Maade. Men hans Afmagt til at udrette noget i Forbindelse med hans Ubevægelighed endte med at ophidse hans Slægtninge, saa at han blev en Syndebuk, en Slags Martyr-Bajads, paa hvem hans Omgivelser tilfredsstillede deres medfødte Hang til Grusomhed, deres barbariske Munterhed.

Der blev gjort alle de Løjer, som hans Blindhed kunde give Anledning til. Og for at faa en Slags Betaling for den Mad, han spiste, blev hans Maaltider gjort til en Forlystelse for Naboerne og en Kval for Staklen selv.

Bønderne fra de omliggende Gaarde indfandt sig for at faa sig en Fornøjelse; der blev fortalt om det fra Dør til Dør, og hver Dag var Gaardens Køkken fuldt.

Snart blev der op paa Bordet foran ham ved Siden af Skaalen, som han var begyndt at spise af, stillet en Kat eller en Hund. Dyret, der med sit Instinkt gætte sig til Mandens Afmagt, listede sig forsigtigt hen og labbede lydløst Suppen i sig, og hvis den travle Tunge kom til at gøre en lille Støj, der vakte den stakkels Blindes Opmærksomhed, trak Dyret sig hastigt til Side for at undgaa de Slag, som han med Skeen slog blindt i Luften.

Tilskuerne, der klumpede sig sammen langs Væggene, trampede i Gulvet, skubbede hverandre i Siden og vred sig af Latter. Men uden nogensinde at sige et Ord gav han sig atter til at spise med den højre Haand, medens han med den venstre søgte at dække og forsvare Skaalen.

Til andre Tider gav man ham Propper, Brændestumper eller Møgklumper, og var lige ved at kvæles af Latter, naar han uden at vide, hvad det var, tog det i Munden og tyggede paa det.

Omsider blev de dog kede af disse Løjer, og Svogeren, der var rasende over bestandig at maatte ernære ham, gav sig til hvert Øjeblik at stikke ham en Lussing ud, og lo af fuld Hals over at se den andens fortvivlede Forsøg paa at afbøde Slagene eller give dem igen. Det blev snart til en helt ny Leg. Karlene, Røgteren, Pigerne smældede ham regelmæssig, hver Gang de kom i Nærheden af ham, en forsvarlig Ørefigen. Hans Øjenlaag blinkede til sidst uophørligt, han vidste ikke, hvor han skulde skjule sig, og han holdt altid Armene frem for sig for at søge at holde de andre paa Afstand.

Til sidst tvang de ham til at tigge. Paa Torvedagene blev han stillet ud paa Landevejen, og saa-

snart han hørte Skridt eller en Vogns Rullen, rakte han Hatten frem og stammede:

„Aa, vær barmhjertig og gi' en Skilling."

Men Bønderne er ikke meget gavmilde, og der gik hele Uger, uden at han fik en Hvid. Og Raseriet imod ham forvandledes til et vanvittigt, skaanselsløst Had.

En Vinter laa Sneen tykt over Markerne og det frøs ganske forfærdeligt. En Morgen ledte Svogeren ham langt bort og stillede ham op paa en Vej, hvor

han skulde bede om Almisse. Han lod ham blive staaende hele Dagen, og da Mørket faldt paa, erklærede han, medens hans Folk hørte paa det, at han havde været ude efter ham, men at han ikke havde kunnet finde ham. Og han tilføjede:

„Skidt, det er ikke værd at bryde sig om. Han frøs vel, og saa er der nogen, som har taget ham med sig hjem. Hvad Fanden — han er s'gu ikke kommet noget til. Han kommer nok i Morgen, naar han skal ha' Mad."

Men den næste Dag kom han ikke tilbage.

Efter at have ventet i lange Timer havde den Blinde, som rystede af Kulde og følte sig Døden nær, givet sig til at gaa. Men da han ikke kunde finde Vejen under det høje Lag Sne, var han straks gaaet vild, han stødte imod Træer, faldt i Grøfter, men rejste sig atter op og stavrede videre i Haab om at finde et Hus.

Men Sneens sløvende Virkning fik lidt efter lidt Magt over ham, og da hans svage Ben ikke kunde bære ham længere, satte han sig for at hvile lige midt paa en Mark. Han rejste sig ikke mere.

De hvide Flokke, der stadig faldt ned fra Himlen, begravede ham. Hans stivnede Legeme forsvandt under deres endeløst voksende Dynger, og intet Spor angav den Plads, hvor Liget laa.

Hans Slægtninge spurgte efter ham og lod, som om de anstillede Efterforskninger. De græd endogsaa.

Vinteren var barsk, og det varede længe, inden det begyndte at tø. Men en Søndag, da Bønderne gik til Messe, lagde de Mærke til en stor Flok Ravne, der kredsede over en af Markerne og pludselig alle sammen som en sort Regn lod sig falde ned paa det samme Sted for lidt efter atter at flyve op og igen komme tilbage.

Den følgende Søndag var de sorte Fugle der paa

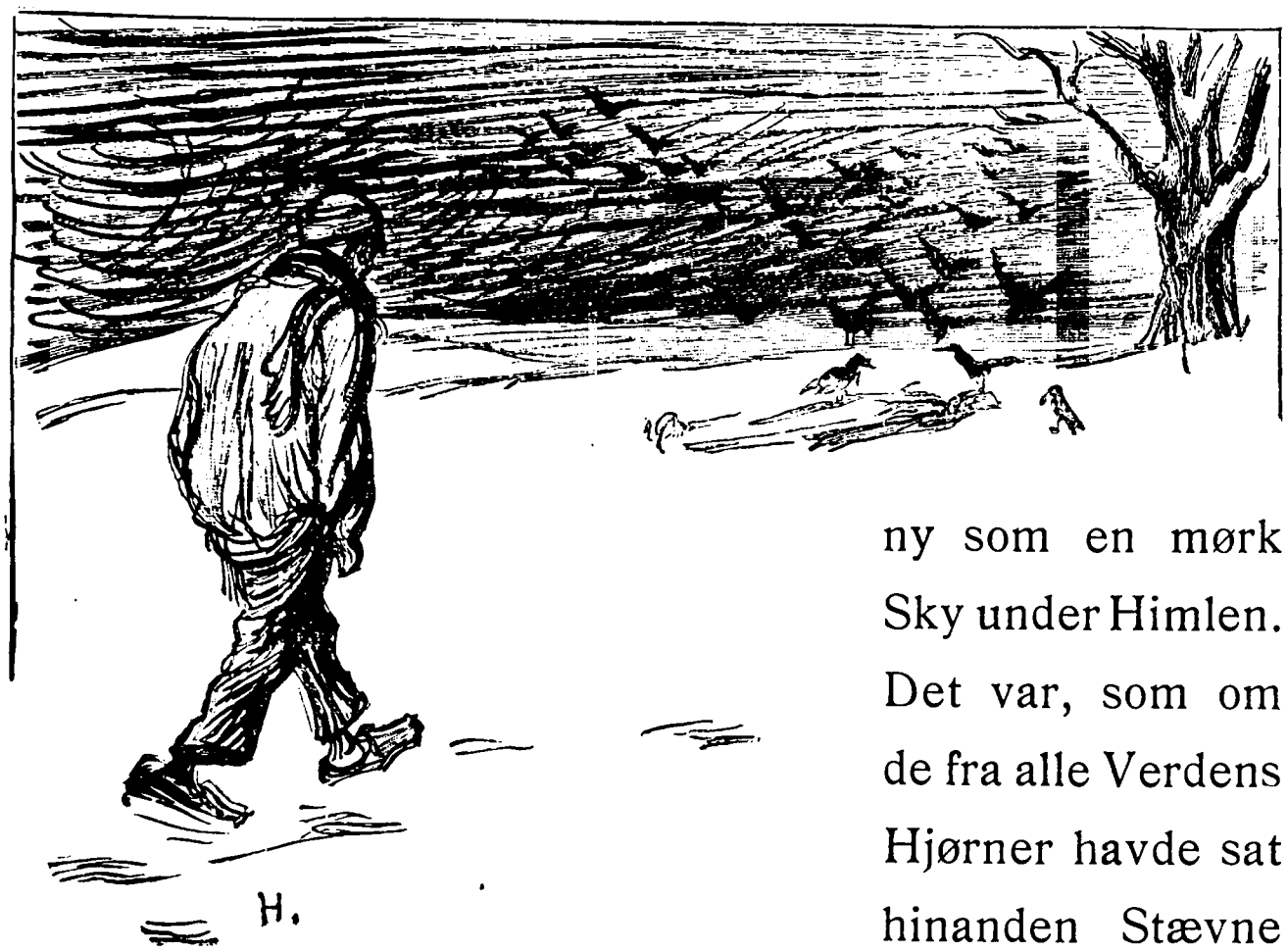

H.

ny som en mørk Sky under Himlen. Det var, som om de fra alle Verdens Hjørner havde sat hinanden Stævne paa dette Sted. Og med høje Skrig lod de sig falde ned i den blændende hvide Sne, som de oversaaede med sorte Pletter, og rodede op i den med deres Næb.

En af de unge Knøse gik over for at se, hvad de bestilte, og opdagede den Blindes Lig, der allerede var halvt opspist og sønderhakket. Hans blege Øjne var forsvundne, stukket ud af de forslugne Dyr.

— — — — — — — — — — — — — — —

Jeg har aldrig siden kunnet føle Solskinsdagenes jublende Fryd, uden at dette triste Minde er dukket op i mig og en vemodig Tanke har søgt tilbage til den Stakkel, som til den Grad var Livets Stedbarn, at hans skrækkelige Død var en Lettelse for alle dem, der havde kendt ham.

HYRDEKLØFTEN

HYRDEKLØFTEN

FRA Dieppe og til Havre bestaar Kløften af en uafbrudt Række Klinter, der er omtrent hundrede Meter høje og saa lige som en Mur. Hist og her sænker denne lange Linie af hvide Klipper sig pludseligt, og en lille snæver Dal med stejle Skraaninger, der er dækkede af jævnt og kort Søgræs, stiger fra den opdyrkede Højdeslette ned til Rullestensstranden, hvor den munder ud i en Kløft som en Bjærgstrøms Leje. Naturen har selv dannet disse Dale, men voldsomme Regnbyger har ført dem videre ned i Kløfter, der er skaarne ned i Klinterne, som Vandet har hulet ud lige ned til Stranden og derved givet Plads for Menneskene.

Enkelte Steder forputter en Landsby sig i disse Dale, hvor Vinden staar ind ude fra Havet.

Jeg har tilbragt Sommeren i en af disse af Kystens Udskæringer. Jeg boede hos en Bonde, hvis Hus vendte ud imod Havet, og fra mit Vindue kunde jeg se en

stor Trekant af blaat Vand, indrammet af Dalens grønne Skraaninger og af og til plettet af hvide Sejl, der i det fjerne gled forbi i Solskinnet.

Vejen, der førte ned til Havet, gik i Bunden af Kløften, borede sig pludselig ind mellem to Mergelvægge og blev et Slags dybt Hjulspor, inden den endte foran et stort Stykke flad Strand, hvis Sten af Bølgernes aarhundredlange Kærtegn var rullede, afrundede og blankt polerede.

Den smalle Passage mellem Mergelen kaldtes for „Hyrdekløften".

Den har faaet sit Navn efter følgende Drama:

* * *

Der fortælles, at Landsbyen i tidligere Dage blev regeret af en ung, nidkær og hæftig Præst. Fuld af Had imod dem, som levede efter Naturens Love og ikke efter hans Guds, var han udgaaet fra Seminariet. Mod sig selv var han ubøjelig stræng og mod andre udviste han en ubarmhjertig Intolerance. Der var især én Ting, som opvakte hans Vrede og hans Afsky: Kærligheden. Hvis han havde levet i en stor By, midt imellem raffinerede og forfinede Dødelige, der bag smægtende Følelsers yndefulde Slør dølger den brutale Hand-

ling, som Naturen kræver, hvis han i store Kirke-skibes elegante Dunkelhed havde taget imod Skrifte-maal fra parfumeduftende Synderinder, hvis Brøde mildnes af Faldets Gratie og den ideelle Skønhed, der omgiver det materielle Favntag, saa vilde han maaske ikke have følt den flammende Forargelse, det ubændige Raseri, der skød op i ham, naar han paa Bunden af en Grøft eller paa Halmen i en Lade fandt et snavset og pjaltet sammenslynget Par.

Han sammenlignede dem med Kvæget, disse Mennesker, som intet kendte til Kærligheden, men kun parrede sig paa samme Maade som Dyrene; og han hadede dem for deres Sjæles Plumphed, for det uskønne og nedværdigende i deres Drifter og for den frastødende Munterhed, hvormed de Gamle endnu talte om disse hæslige Glæder.

Maaske var han ogsaa ubevidst pint af Angsten for sit utilfredsstillede Begær og af Kampen mod sit eget Legeme, der gjorde Oprør imod hans kyske og despotiske Aand.

Nok er det, at alt, hvad der vedrørte Kødets Lyst, gjorde ham rasende, bragte ham ud af sig selv. Hans voldsomme Prædikener, der var fulde af Trusler og heftige Hentydninger, fik Pigerne og Karlene til at fnise haanligt, medens de i Smug skævede til hverandre tværs

over Kirken, og naar Bønderne i deres blaa Bluser og Konerne i deres sorte Kaaber gik fra Messe, kastede de et Blik tilbage til Præstegaarden, fra hvis Skorsten en tynd Røgstribe steg op imod Himlen, og sagde:

„Præsten er lige godt ikke til at spøge med i det Kapitel!“

En Gang blev han endogsaa saa hidsig, at han var lige ved at miste Forstanden, og det endda for slet ingenting. Han var gaaet hen for at se til en Syg, og da han kom ind i Gaarden, fik han Øje paa en Klynge Børn, baade Gaardens egne og Nabobørnene, der trængte sig sammen om Hundehuset. De var ivrigt optagne af

et eller andet, som øjensynlig krævede en spændt og stum Opmærksomhed. Præsten gik hen til dem. Det var Hunden, som var i Færd med at faa Hvalpe. Fem Smaakryb kravlede allerede rundt om Moderen, der slikkede dem ømt, og i samme Øjeblik, som Præsten bøjede sig frem, strakte den sin forpinte Krop, og en sjette lille levende Skabning kom tilsyne. Alle Børnene gav sig henrykte af Fryd til at klappe i Hænderne og raabe: „Der er én til, der er én til!“ Det var for dem som en Leg, en naturlig Leg, hvori der ikke var nogetsomhelst urent. De iagttog denne Fødsel paa samme Maade, som det morede dem at se Æblerne falde ned fra Træerne.

Men Manden i den sorte Kjole blev ude af sig selv af Forargelse; i et Anfald af uimodstaaelig Hidsighed løftede han sin Paraply og gav sig til at slaa løs paa Børnene, der skrigende flygtede til alle Sider. Da han stod alene tilbage ligeoverfor det fødende Dyr, pryglede han videre paa det. Da det var lænket, kunde det ikke løbe bort, og da det hylede og vred sig under Slagene, sprang han op paa det og trampede paa det med begge Fødder. Hunden satte med sine sidste Kræfter en syvende Hvalp i Verden, før den opgav Aanden under et Spark fra Præstens Hæl. Saa lod han den døde Krop

blive liggende midt imellem de smaa, pibende, blinde og fortumlede Nyfødte, der allerede ledte efter Moderbrystet.

* * *

Han gik lange ensomme Ture. Hans Ansigt var barskt og han skridtede stærkt ud. En Aften i Maj Maaned, da han paa Hjemvejen fra en saadan Tur gik langs med Klinten for at komme tilbage til Landsbyen, blev han overfaldet af en voldsom Hagelbyge. Der var intet Hus i Sigte, overalt kun den nøgne Kyst, som Bygen gennempiskede med sine Vandpile.

Det oprørte Hav var oversaaet med fraadende Skumtoppe, og ude fra Horisonten kom tykke, mørke Skyer, svangre med endnu mere Regn, ilende ind imod Land. Blæsten susede hvinende hen over det unge Korn, der i Angst bøjede sig paa dens Vej, ruskede i den gennemvaade Præst, svøbte den drivende Præstekjole ind om hans Ben, fyldte hans Øren med Larm og hans ophidsede Sind med sit Brus.

Han tog Hatten af, bød sin Pande frem mod Uvejret og kæmpede sig langsomt frem imod Nedstigningen til Landsbyen. Men Stormen tog til, Himmel og Jord stod i ét, og det var ham umuligt at komme

videre. Pludselig fik han ved Siden af en indhegnet Græsgang Øje paa en Vogterhytte.

Det var et Tilflugtssted, og han løb hen til den.

Hundene, der var skræmte af Uvejret, rørte sig

ikke, og han kom helt hen til den lille Træhytte, et Slags stort Hundehus paa Hjul af den Slags, som Hyrderne om Sommeren trækker fra Græsgang til Græsgang.

Et løst Trin førte op til den lave Dør, der stod aaben, saa at man kunde se Halmen paa Bunden af Hytten.

Præsten skulde lige til at gaa ind, da han i Halvmørket fik Øje paa et forelsket Par i en øm Omfavnelse. Han traadte tilbage, smækkede med en hastig

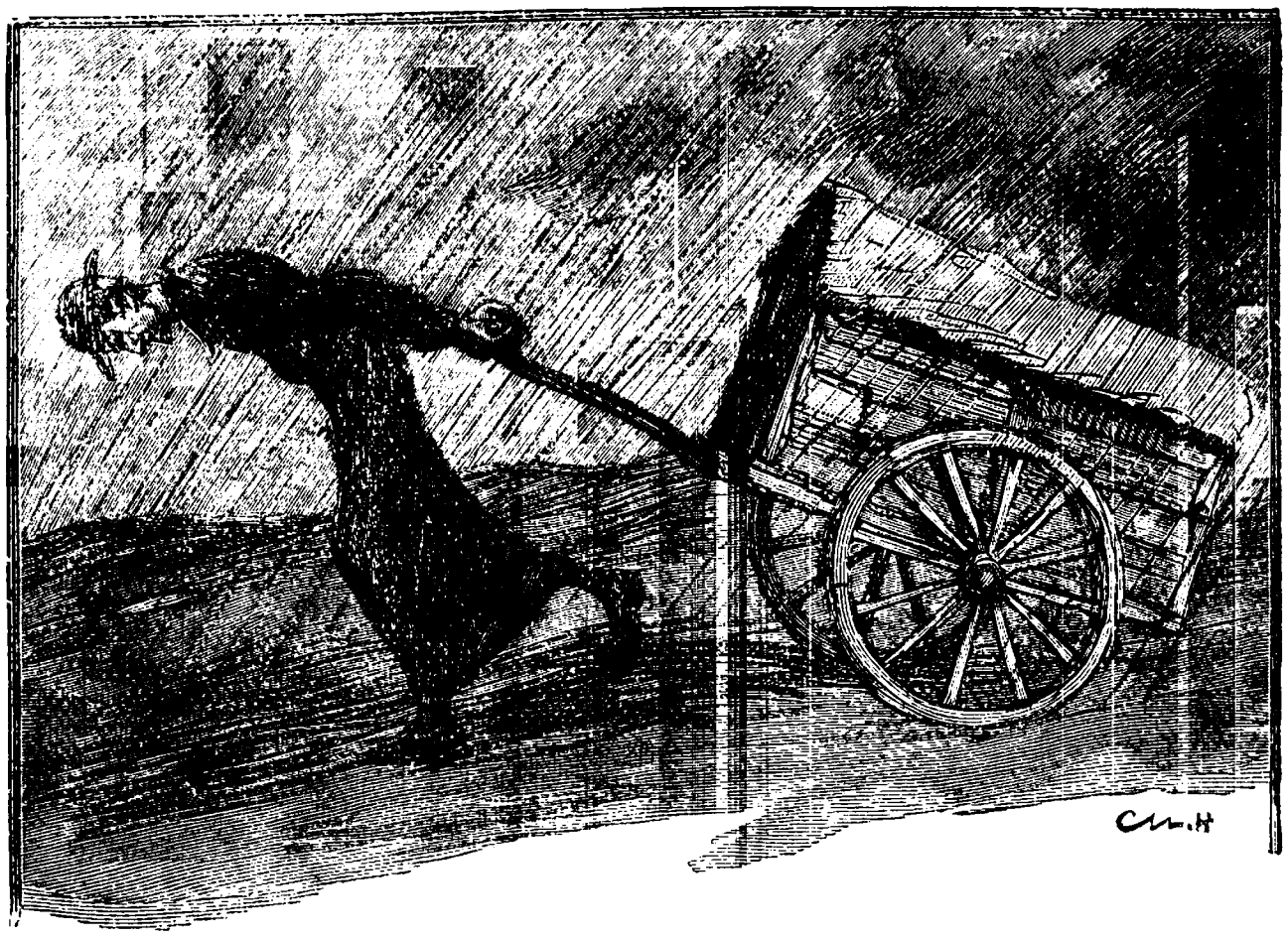

Bevægelse Døren til og satte Slaaen for. Saa spændte han sig selv for mellem Stængerne, bøjede sin magre Skikkelse, anspændte sig som en Hest og trak, stønnende i sin drivvaade Kjortel, Hytten henimod den stejle, den dødbringende Skrænt, medens de to overraskede Forelskede, der formodentlig troede, at det var en Forbigaaende, som vilde drive Løjer med dem, hamrede løs paa Bræddevæggen.

Da han var naaet helt hen til Skrænten, gav han Slip, og det lette Skur rullede alene ned ad den stejle Skraaning.

Det paaskyndede sin Fart, fo'r afsted med vanvittig

Hast, hurtigere og hurtigere, hoppede og snublede som et levende Dyr og slog imod Jorden med sine Stænger.

En gammel Tigger, der havde søgt Ly i en Grøft, saa Hytten fare som et Lyn forbi sig og hørte de skrækkelige Skrig, der blev udstødte inde bag Brædderne.

Pludselig gik ved et haardt Stød det ene Hjul af, og Hytten faldt om paa Siden og rullede videre som en Kugle, som et Hus, der er bleven rykket op med Rode og skubbet ud fra Toppen af et Bjerg. Endelig naaede den Kanten af den sidste Kløft, gjorde et vældigt Hop, beskrev en Bue i Luften og faldt ned mod Bunden, hvor den knustes som et Æg.

De to Forelskede blev samlede op, de var sønderslaaede, knuste, alle deres Lemmer var brudte, men de favnede endnu hinanden, tæt omslyngede i Rædslen som i Glæden.

Præsten nægtede sin Tilladelse til at lade Ligene komme ind i Kirken og vægrede sig ved at udtale en Velsignelse over deres Kister.

Den paafølgende Søndag holdt han en tordnende Prædiken om det sjette Bud, truede med hemmelighedsfuldt hævnende Haand ad alle Forelskede og fremhævede som et skrækkeligt Eksempel de to Ulykkelige, som var bleven dræbte midt i deres Brøde.

Da han kom ud fra Kirken, blev han arresteret af to Gendarmer.

En Toldbetjent, som havde ligget skjult bag et Gærde, havde set det hele. Præsten blev dømt til livsvarigt Tugthus.

* * *

Og Bonden, som fortalte Historien, tilføjede alvorligt:

„Jeg har selv kendt ham, maa De vide. Han var paa Bunden en storartet Mand, men han holdt ikke af Narrestreger.“ *)

---

*) Se „*Et Liv*“.

EN GOD VEN

EN GOD VEN

HELE Vinteren havde de i Paris plejet et fortroligt Venskab. Som altid havde de to Venner, efter at de var kommet ud fra Kollegiet, tabt hinanden af Syne, men en Aften havde de i et Selskab genfundet hinanden. De var allerede begge gamle og hvidhaarede, den ene var gift, den anden Ungkarl.

Hr. de Méroul boede de seks Maaneder af Aaret i Paris og de andre seks paa sit Gods i Tourbeville. Han havde ægtet en Datter af en af Godsejerne i Nærheden og havde ført en stille, rolig og fredelig Tilværelse og plejet sin Magelighed som alle Mænd, der intet har at bestille. Hans Temperament var roligt, hans Sind ligevægtigt og hans Aand kendte hverken til dristige Tanker eller uafhængige Oprørsflammer. Han tilbragte sin Tid med sagtmodigt at længes tilbage til Fortiden, beklage sig over Nutidens Sæder og Institutioner og hvert Øjeblik gentage for sin Kone, der som Tegn paa kraf-

tigt Bifald løftede Øjnene og sommetider ogsaa Hænderne imod Himlen:

„Min Gud! Hvad er det dog for en Regering, vi lever under!“

Fru de Méroul lignede i aandelig Henseende sin Ægtemand, som om de kunde være Broder og Søster. Hun vidste, gennem sin Slægts Traditioner, at man skal respektere Paven og Kongen!

Og af sit inderste Hjerte elskede og respekterede hun dem, uden at kende dem, med nedarvet Hengivenhed og med den Tillid, der sømmer sig for en Dame af god Familie. Hun var god lige ned til Bunden af sin Sjæl. Hun havde ingen Børn, og det var hendes stadige Sorg.

Da Hr. de Méroul paa et Bal traf sin gamle Skolekammerat, Joseph Mouradour, følte han en inderlig og troskyldig Glæde, thi de havde i deres Ungdom holdt meget af hinanden.

Efter de første Udbrud af Forbauselse over den Forandring, som Alderen havde frembragt i deres Ansigter og i deres Legemer, havde de gensidig spurgt hinanden ud om deres Liv.

Joseph Mouradour, der var fra det sydlige Frankrig, var bleven Amtsraadsmedlem i sin Egn. Hans Optræden var frejdig, og han talte livligt og uden Forbehold;

langt fra at gøre en Røverkule af sit Hjerte sagde han alting lige ud, uden at tage det mindste Hensyn til andres Følelser. Han var Republikaner, en Type paa de Republikanere, som er grundskikkelige, men som gør Ugenertheden til en Lov og mener at hævde deres Uafhængighed ved at sige Ting, der nærmer sig det brutale.

Han blev bedt hjem til sin Ven og gjorde sig, til Trods for sine fremskredne Meninger, straks afholdt ved sin uskrømtede Hjertelighed.

Fru de Méroul udbrød:

„Hvor det er Synd! En saa elskværdig Mand!“

Hr. de Méroul sagde i en alvorsfuld og fortrolig Tone til sin Ven:

„Du aner ikke hvor megen Skade, Du gør vort Fædreland!“

Alligevel holdt han af ham, thi intet er saa stærkt som de Baand, der, efter at have bundet sammen i Barndommen, atter knyttes i en modnere Alder.

Joseph Mouradour gjorde saa smaat Nar af sine Venner, som han kaldte: „mine kære Skilpadder!“ og lod sig endogsaa af og til henrive til rungende deklamatoriske Udfald mod de Folk, der ikke følger med Tiden, og mod de bestaaende Fordomme og Traditioner.

Naar han saaledes gav sin demokratiske Veltalenhed frit Løb, følte Ægteparret sig ilde til Mode, men var for velopdragne til at svare igen; de tav og Manden søgte at dreje Samtalen hen paa andre Æmner for at undgaa gensidige Krænkelser. Joseph Mauradour kom kun i al Fortrolighed, naar de var alene.

Det blev Sommer. Mérouls glædede sig til at se deres Venner hos sig paa deres Gods i Tourbeville. Det var en sund og oprigtig Glæde, der kun kendes af brave og gæstfrie Landboere.

De hentede selv Gæsterne fra Stationen, der laa en halv Times Køretur fra Godset, for paa Hjemrejsen at fryde sig over alle de smigrende Bemærkninger, der kunde falde om Egnens Skønhed, om Kornets Vækst, om den fortræffelige Stand, hvori Sognet holdt sine Landeveje, om Bøndergaardenes Properhed, om Størrelsen af Kvæget, som man saa' paa Markerne, og om alt, hvad de ellers lagde Mærke til under Vejs.

De henledte den Fremmedes Opmærksomhed paa, at Hesten travede forbavsende flinkt i Betragtning af,

at den Halvdelen af Aaret blev brugt ude i Marken, og de ventede spændt paa at høre den Nyankomnes Mening om Godset. Selv det mindste rosende Ord gjorde et dybt Indtryk paa dem, og hver lille Anerkendelse fyldte dem med Taknemlighed.

Joseph Mouradour blev indbudt og anmeldte sin Ankomst.

Godsejeren og Fruen kørte begge til Stationen, henrykte over at kunne vise deres Ejendom frem.

Saasnart Joseph Mouradour fik Øje paa dem, sprang han ud af Kupéen med en Ivrighed, der forhøjede deres Tilfredshed. Han trykkede deres Hænder, overøste dem med Komplimenter og gjorde dem øre med sine Lovtaler.

Hele Vejen hjem var han Elskværdigheden selv; han faldt i Forundring over Træernes Højde, over Kornets Størrelse og over Hestens Hurtighed.

Da Vognen svingede op foran Stentrappeu sagde Hr. de Méroul med en vis højtidelig Hjertelighed:

„Fra nu af maa Du føle Dig som om Du var hjemme.“

Joseph Mouradour svarede:

„Tak, min Ven, det har jeg ogsaa gjort Regning paa. Jeg generer mig iøvrigt aldrig overfor mine Ven-

ner. Det er den Maade, hvorpaa jeg opfatter Gæstfriheden."

Han gik op paa sit Værelse, for at „klæde sig om til Bordet," sagde han, og lidt efter kom han ned i en blaa Lærredsdragt, brune Støvler, og paa Hovedet en rund Straahat, kort sagt i den skødesløse Paaklædning enhver skikkelig Pariser anser det for en Pligt at iføre sig, naar han er paa Landet. Det var ogsaa som han var bleven simplere, gemytligere og mere fortrolig, som om han sammen med den landlige Dragt havde anlagt en Tvangløshed, som han syntes passede til Forholdene. Dette nye Væsen stødte en lille Smule Hr. og Fru de Méroul, der altid selv ude paa deres Gods bevarede en alvorlig og værdig ydre Optræden, som om det lille „de", der var foran deres Navn, tvang dem til en vis Stivhed selv i det daglige Liv.

Da Frokosten var overstaaet, gik de med deres Gæst en Tur rundt til de forskellige Forpagtergaarde, hvor Pariserens kammeratlige Tone overfor sine Værter i høj Grad forbløffede de respektfulde Bønder.

Til Middagen kom Præsten, en gammel tyk Præst, som plejede at spise hos dem hver Søndag, og som den Dag undtagelsesvis var bleven indbudt til Ære for den Nyankomne.

Da Joseph fik Øje paa ham, skar han en Grimace

og stirrede forbavset paa ham som et sjældent Væsen af en fremmed Race, han aldrig før havde set saa nær ved.

Under Maaltidet kom han med en Mængde dristige

Anekdoter, som til Nød kunde tillades i en fortrolig Kreds, men som forekom Mérouls lidt malplacerede, naar der var en Gejstlig til Stede. Han sagde heller ikke „Hr. Pastor“, men simpelthen „Hr.“, og han satte Præsten i Forlegenhed med sine dybsindige Be-

tragtninger om den forskellige Overtro, der havde vundet Indpas paa Jordens Overflade.

Han sagde:

„Deres Gud hører til dem, der maa respekteres, men ogsaa til dem, der maa diskuteres. Min Gud er nu den sunde Fornuft, og den har altid været en Modstander af Deres . . . .“

Mérouls var fortvivlede og gjorde alt for at give Samtalen en anden Vending. Præsten tog meget tidlig bort.

Da han var gaaet, sagde Hr. de Meroul sagtmodigt:

„Tror Du ikke, at Du gik lidt for vidt i Præstens Nærværelse?“

Joseph brast øjeblikkelig ud:

„Næ, nu har jeg aldrig i mit Liv hørt saa galt! Det manglede bare, at jeg skulde genere mig for saadan et Skørtemandfolk! Jeg maa forresten bede Dig være saa venlig ikke oftere at servere mig den Herre til Maden. Gudbevares, mor jer med ham ligesaa meget I vil, baade om Søndagen og om Hverdagen, men lad jeres Venner være fri, for den er min Salighed for drøj at gaa paa.“

„Ja, men Kære, hans ophøjede Gerning . . . .“

Joseph Mouradour afbrød ham:

„Ja, jeg ved det nok, der skal tages paa dem med Fløjelshandsker. Den kender jeg! Men for mit Vedkommende maa det vente til de Mennesker lærer at respektere min Overbevisning, saa skal jeg ogsaa nok respektere deres!“

Det var alt — den Dag.

Da Fru de Méroul næste Morgen kom ind i sin Dagligstue, saa' hun rundt paa Bordet tre Aviser, der fik hende til at vige et Skridt tilbage; det var „*Voltaire*“, „*La République française*“ og „*La Justice.*“

I det samme kom Joseph Mouradour, stadig i den blaa Lærredsdragt, ind fra Haven, ivrigt læsende i „*L'Intransigeant*“.

Han udbrød:

„Her er en storartet Artikel af Rochefort. Han er s'gu storartet!“

Han gav sig til at læse den højt, omhyggelig understregende alle Angrebene og til den Grad begejstret, at han slet ikke lagde Mærke til, at hans Ven kom ind.

Hr. de Méroul havde i Haanden „*Le Gaulois*“, som han holdt for sin egen Skyld, og „*Le Clairon*“, som han abonnerede paa til sin Kone.

Den glødende Prosa, hvori den iltre Skribent gjorde det af med Kejserdømmet, rungede, deklameret med Josephs voldsomme, sydlige Tonefald, ud i den frede-

lige Stue, ruskede i de gamle Gardiners stive Folder, og syntes at oversprøjte Væggene og de gamle ærværdige Lænestole, der i et Aarhundrede havde staaet paa det samme Sted, med en Hagel af springende, frække, svinske og respektstridige Ord.

Værten og Værtinden, den ene staaende, den anden siddende, lyttede forfærdede til denne Læsning; de var saa forargede, at de ikke formaaede at gøre en eneste Bevægelse.

Mouradour udslyngede den sidste Tirade som man affyrer et Fyrværkeri, og erklærede derpaa i en triumferende Tone:

„Naa, hvad siger I? Det var en ordentlig Salve, ikke?“

Men pludselig fik han Øje paa de to Aviser, som hans Ven havde i Haanden, og blev selv ligesom lamslaaet af Forbavselse. Saa gik han med lange Skridt hen til ham og spurgte rasende:

„Hvad vil Du med de to Blade?“

Hr. de Méroul svarede tøvende:

„De to Blade — — — det — — — det er mine Aviser.“

„Dine Aviser! — — — Næ, hør nu, vil Du gøre Grin med mig! Du er nok saa god for Fremtiden at læse mine, det kan maaske hjælpe lidt paa Dine An-

skuelser. — — — Dine Aviser! — — se, saadan gør jeg med Dine Aviser!“

Og førend hans forbløffede Vært kunde gøre Indsigelser, havde han taget de to Blade fra ham og kastet dem ud igennem Vinduet. Derpaa stak han højtidelig „*La Justice*“ i Haanden paa Fru de Méroul, rakte hendes Mand „*Voltaire*“, og satte sig selv til Rette i en Lænestol for at læse „*L'Intransigeant*“ færdig.

Af Høflighed lod Vært og Værtinde som om de læste lidt, og gav ham derpaa de republikanske Aviser, som de holdt mellem Fingerspidserne, tilbage med en Hast som om de var forgiftede.

Han slog sin sædvanlige Latter op og erklærede:

„Naar I blot i otte Dage har faaet den Føde, skal det være mig en smal Sag at omvende Jer til mine Anskuelser.“

Da de otte Dage var gaaet, regerede han ganske rigtig hele Huset. Han havde lukket Døren for Præsten, som Fru de Méroul i Hemmelighed gik og besøgte, og han havde forbudt baade „*Le Gaulois*“ og „*Le Clairon*“, som en Tjener i Smug hentede paa Posthuset, og som, naar han kom, skyndsomt blev gemt under Sofapuderne. Han lavede om paa alt efter sit eget Forgodtbefindende, men han var lige elskværdig, lige godmodig og lige gemytlig i sit almægtige Tyranni.

Andre Venner, religiøse og royalistisk sindede Venner, skulde komme paa Besøg. Mérouls indsaa, at et saadant Samvær var umuligt, og da de ikke vidste, hvad de skulde gøre, meddelte de en Aften Joseph Mouradour, at de var nødte til at rejse bort et Par Dage, for at ordne en lille Forretning, men at de ikke haabede, at han havde noget imod at være alene saalænge.

Det lod aldeles ikke til at røre ham, han svarede:

„Meget vel, det er mig ganske ligegyldigt; jeg skal nok vente paa Jer, lige saalænge I vil. Jeg har jo allerede sagt Jer, at mellem Venner behøver man ikke at genere sig. Selvfølgelig skal I passe Jeres Forretninger, det manglede bare! Det kunde da aldrig falde mig ind at tage det ilde op, tværtimod, det viser bare,

at I ikke betragter mig som en Fremmed. Tag I bare afsted, jeg skal nok vente paa Jer.“

Den næste Dag rejste Hr. og Fru de Méroul.

Han venter paa dem.

MOD AFTEN

MOD AFTEN

„Saa lille Børn," sagde Grevinden, „nu skal I i Seng."

De tre Børn, to Piger og en Dreng, rejste sig og gik hen og kyssede deres Bedstemoder.

Derpaa sagde de Godnat til Præsten, som havde spist til Middag paa Slottet, saaledes som han gjorde hver Torsdag.

Pastor Mauduit tog to af Børnene op paa sit Skød, lagde sine lange, sortklædte Arme om deres Hals, trak med en faderlig Bevægelse deres Hoveder ind til sig og gav hver af dem et langt og kærligt Kys paa Panden.

Saa satte han dem atter ned paa Gulvet, og de tre smaa Væsener trippede bort, Drengen forrest og Pigerne bagefter.

„De holder meget af Børn, Hr. Pastor," sagde Grevinden.

„Ja, meget, Fru Grevinde.“

Den gamle Dame saa' med sine klare Øjne over paa Præsten.

„Og Deres — — — Deres Ensomhed har aldrig tynget Dem?“

„Jo, sommetider.“

Han tav og betænkte sig lidt, saa tilføjede han:

„Men jeg var ikke skabt til at leve som andre Mennesker.“

„Hvad ved De om det?“

„Aah, det ved jeg altfor godt. Jeg blev skabt til at være Præst, og jeg har fulgt mit Kald.“

Grevinden saa' stadig paa ham.

„Hør en Gang, Hr. Pastor, fortæl mig lidt om Dem selv, sig mig, hvorledes det gik til, at De bestemte Dem til at give Afkald paa alt det, som faar os andre til at elske Livet, alt det, som trøster os og holder os oppe. Hvad var det, der drev Dem, der fik Dem til at vige ud fra den store naturlige Vej, Ægteskabets og Familiens? De er jo hverken overspændt, fanatisk, indesluttet eller melankolsk. Saa det er en eller anden Begivenhed, en eller anden Sorg, der affødte Deres Beslutning om at aflægge Præsteløftet?“

Pastor Mauduit rejste sig, gik hen til Kaminen

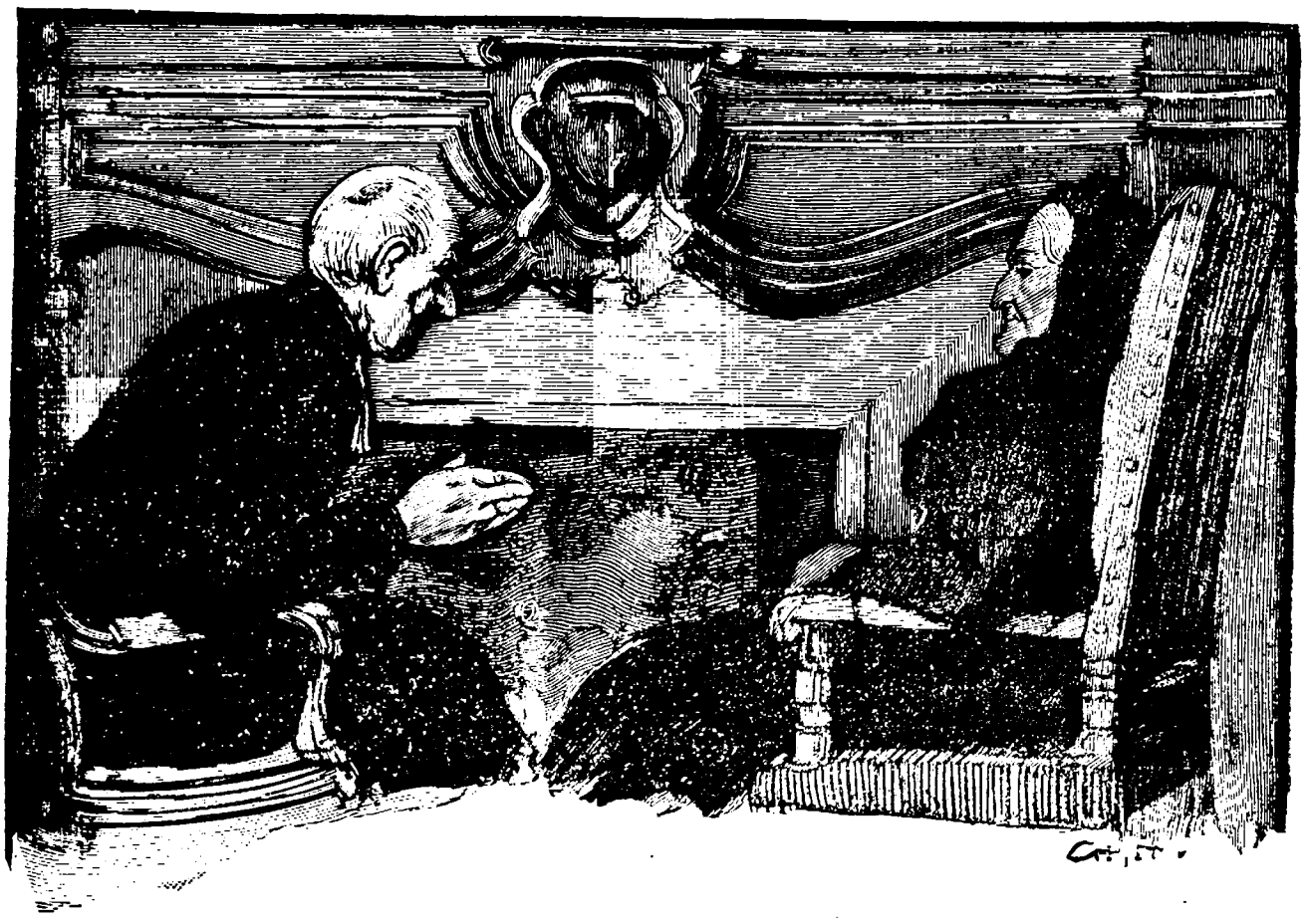

og strakte sine store, plumpe Sko ind imod Ilden. Han syntes stadig at betænke sig paa at svare.

Han var høj og kraftig under sine hvide Haar. I tyve Aar havde han været Præst i Saint-Antoine-du-Rochers Kommune, og Bønderne sagde om ham:

„Det er en storartet Mand!“

Han var virkelig ogsaa en storartet Mand, venlig, ligefrem, sagtmodig og fremfor alt gavmild. Ligesom Sankt Martin kunde han have skaaret sin Kappe i to Stykker. Han laa gerne og græd, ogsaa for slet ingen Ting, ligesom en Kvinde, hvad der nedsatte ham en lille Smule i de haardhudede Landboeres Omdømme.

Den gamle Grevinde de Saville, der paa sit Slot ved Rocher førte et tilbagetrukket Liv, for efter sin Søns og sin Svigerdatters Død, der var fulgt temmelig nær ovenpaa hinanden, at opdrage sine Børnebørn, holdt meget af sin Sognepræst og sagde ofte om ham:

„Han har Hjerte."

Hver Torsdag tilbragte han Aftenen hos Grevinden, og de to gamle Mennesker følte sig knyttede til hinanden ved et godt og ærligt Venskab. De forstod hinanden næsten uden Ord, thi de var begge lige troskyldige, ligefremme og velmenende.

Hun trængte ind paa ham:

„Naa, Hr. Pastor, lad det nu en Gang være Dem, der skrifter."

Han gentog:

„Jeg var ikke skabt til det Liv, som andre Mennesker lever. Heldigvis opdagede jeg det i Tide, og jeg har ofte senere haft Lejlighed til at forstaa, at jeg ikke havde taget fejl.

Mine Forældre, der var ret velhavende — min Fader var Manufakturhandler i Verdiers, var paa mine Vegne meget ærgærrige. Jeg var temmelig ung, da jeg blev sat i en Kostskole. Ingen ved, hvor meget et Barn kan lide paa saadan et Kollegium alene ved Adskillelsen og Afsondretheden. Dette ensformige Liv,

uden Kærlighed, langt borte fra alle dem, der holder af én, er godt for nogen, men i højeste Grad skadelig for alle. Saadanne smaa Væsener har ofte et meget mere modtageligt Hjerte, end man skulde tro, og ved saaledes altfor tidlig at stænge dem inde blandt lutter Fremmede, kan man til Overmaal udvikle en Følsomhed, der saa ender med at blive overspændt, sygelig og farlig.

Jeg brød mig ikke synderligt om at lege: jeg havde ingen Kammerater og tilbragte al min Fritid med at længes efter mit Hjem. Om Natten græd jeg i min Seng, og jeg pinte min Hjerne med at huske alle mulige smaa Minder, Erindringer og ubetydelige Iagttagelser hjemmefra. Jeg tænkte bestandig paa alt, hvad jeg havde forladt. Ganske umærkeligt blev jeg saa overspændt, at selv den allerletteste Modgang voldte mig den forfærdeligste Sorg.

Jeg blev tavs, indesluttet, talte aldrig med andre og havde ingen Fortrolige. Langsomt, men sikkert fortsattes dette aandelige Ophidselsesarbejde. Børns Nerver bliver hurtigt overanstrængte, de Voksne burde vaage omhyggeligt over, at de, indtil de næsten er helt udviklede, fik Lov til at at leve i dyb Fred. Men hvem mon der tænker paa, at et uretfærdigt Straffepensum for enkelte Skoledrenge kan være Aarsag til

en lige saa heftig Sorg som senere hen i Livet en Vens Død? Hvem gør sig det ganske klart, at der er visse unge Sjæle, som for ingenting gennemgaar de skrækkeligste Sindsbevægelser, og som derfor i Løbet af kort Tid bliver syge, uhelbredeligt syge?

Saaledes gik det med mig. Min Hjemve, min Længsel og mit Savn voksede til den Grad i mig, at hele min Tilværelse blev et Martyrium.

Jeg sagde det ikke til nogen. Jeg sagde overhovedet slet ingenting, men jeg blev lidt efter lidt saa følsom eller rettere saa pirrelig, at min Sjæl var som et blødende Saar. Alt, hvad der berørte den, fremkaldte de smerteligste Sammentræk, en forpint Sitren og bag efter sande Lidelser. Hvor de Mennesker er lykkelige, som Naturen har skænket et Panser af Ligegyldighed og væbnet med en uovervindelig Stoicisme.

Jeg havde naaet mit sekstende Aar. En overdreven Frygtsomhed var bleven den naturlige Følge af denne sygelige Modtagelighed for alle Lidelser. Jeg følte, at jeg stod blottet overfor alle Skæbnens eller Tilfældets Angreb, og jeg ængstedes for enhver Berøring, enhver Tilnærmelse, enhver Begivenhed. Jeg var bestandig paa Vagt, som om jeg levede under en stadig Trudsel, en ukendt, men altid ventet Fare. Jeg

kunde hverken tale eller handle, naar jeg var ude blandt andre. Jeg havde i det hele taget en Fornemmelse af, at Livet er en Strid, en skrækkelig Kamp, hvori der tilføjes én de forfærdeligste Slag, de mest smertefulde, dødbringende Saar. I Stedet for som alle andre Mennesker forhaabningsfuldt at se Fremtiden i Møde, nærede jeg kun en forvirret og ubestemmelig Angest for den og følte, uden at vide hvorfor, en uovervindelig Længsel efter at skjule mig for at undgaa den Kamp, hvori jeg vilde blive besejret og dræbt.

Da mine første Studier var tilendebragte, fik jeg et halvt Aars Ferie til at hvile mig ud, overveje og vælge mig en Løbebane. En ganske dagligdags Hændelse fik mig pludselig til at se klart i mig selv, viste mig min egen sygelige Sjælstilstand, fik mig til at forstaa Faren og bestemte mig til at undfly den.

Verdiers er en lille By, der er omgivet af Marker og Skove. Mine Forældres Hus laa i Hovedgaden. Jeg tilbragte nu min meste Tid udenfor det Hjem, som jeg saa højt havde baade savnet og længtes efter. Nye Drømme var vaagnede i mig, og jeg gik ganske alene lange Ture ud i Markerne for at lade dem flagre ud og flyve bort.

Min Fader og Moder, der kun tænkte paa deres Forretning og min Fremtid, talte kun til mig om deres

Omsætning og om mine mulige Planer. De holdt af mig, saaledes som et Par praktiske Folk holder af deres Barn, mere med deres Fornuft end med deres Hjerte; og jeg levede videre, muret inde i mine egne Tanker og sitrende af evig Uro.

En Aften, da jeg efter en af disse lange Ture skyndte mig hjemad for ikke at komme for sent, kom en Hund løbende hen imod mig. Det var en Slags rød Støver, som var meget mager og havde lange krøllede Øren.

Da den var en halv Snes Skridt fra mig, stansede den, og jeg gjorde det samme. Saa gav den sig til at logre med Halen og krøb forsigtigt, med smaa bange Ryk i Kroppen, nærmere, medens den langsomt virrede med Hovedet som for at indsmigre sig hos mig. Jeg kaldte ad den. Den fulgte min Kalden og krøb endnu nærmere paa en saa ydmyg, sørgmodig og bønfaldende Maade, at jeg følte Taarerne stige op i mine Øjne. Jeg gik hen imod den, den løb forskrækket et Stykke bort, men kom straks efter tilbage. Jeg satte det ene Knæ mod Jorden og lokkede ad den med alle mulige Kælenavne. Endelig vovede den sig helt hen til mig; jeg strakte Haanden frem og strøg langsomt og forsigtigt kærtegnende ned ad Ryggen paa den.

Dette Kærtegn gjorde den endnu dristigere; den

rejste sig paa Bagbenene, lagde Forpoterne paa mine Skuldre og gav sig til at slikke mig i Ansigtet. Den fulgte med mig hjem.

Denne Hund var det første Væsen for hvem jeg nærede en virkelig Lidenskab, Kærlighed, fordi den gengældte mine Følelser. Jeg ved godt, at min Kærlighed til dette Dyr var baade overdreven og latterlig. Jeg havde en taaget Følelse af, at vi var to Brødre, der var hjemløse her paa Jorden, lige forladte og lige forsvarsløse begge to.

Hunden veg ikke mere fra mig, den sov ved Fodenden af min Seng, fik til Trods for mine Forældres Misfornøjelse sin Mad med ved Bordet og fulgte mig paa mine ensomme Ture.

Ofte stansede jeg ved en Grøftekant og satte mig i Græsset. Sam kom straks løbende hen til mig og lagde sig ved Siden af mig eller paa mine Knæ og stak sin Snude ind i min Haand, for at blive kærtegnet.

En Dag i Slutningen af Juni gik vi ud ad Landevejen til Saint-Pierre-de-Chavrol, da Diligencen fra Ravereau kom raslende imod os. De fire Heste galopperede i fuld Fart, den gule Maling lyste i Solskinnet og Kusken knaldede med Pisken. En Støvsky rejste sig under de tunge Hjul og fordelte sig først

langsomt som en tæt Røg bag efter Vognen. Da den næsten var kommet paa Siden fo'r Sam, der maaske var bleven bange ved Støjen og vilde søge Tilflugt hos mig, pludselig frem imod den. Et Spark af en af Hestene væltede den omkuld, og jeg saa' den dreje rundt, rejse sig og atter falde og tumle videre mellem alle Hestebenene, indtil hele Vognen pludselig gjorde to Sæt, der fulgte lige efter hinanden, og bagved dem i Støvet saa's noget ligge og bevæge sig paa Landevejen.

Hunden var næsten skaaret i to Stykker, hele dens Underliv var revet op, og Indvoldene væltede ud, røde af dampende Blod. Den prøvede paa at rejse sig og gaa, men den kunde kun bevæge Forpoterne, der kradsede Jorden op som for at lave et Hul; Bagpoterne var allerede døde. Den hylede forfærdeligt, den var vanvittig af Smerte.

Den døde i Løbet af nogle Minutter. Jeg kan ikke udtrykke, hvad jeg følte og hvor meget jeg led. En hel Maaned maatte jeg blive i mit Værelse.

En Aften udbrød min Fader, der ærgrede sig over at se mig i en saa nedtrykt Sindstilstand for saa lidt:

„Hvad skal det blive til, naar Du en Gang faar rigtige Sorger, hvis Du mister din Kone eller dine

Børn! Man har ikke Lov til at bære sig saa fjollet ad!“

Fra det Øjeblik vilde de Ord ikke mere ud af mit Hoved:

„Hvad skal det blive til, naar Du faar rigtige Sorger, hvis Du mister din Kone eller dine Børn?“

Og jeg begyndte at se klart i mig selv. Jeg forstod, hvorfor alle Døgnlivets smaa Fortrædeligheder i mine Øjne fik samme Vigtighed som en Katastrofe. Jeg forstod, at jeg var indrettet til at lide for ingenting, at min sygelige Følsomhed ubevidst samlede paa alle smertelige Indtryk, og jeg blev grebet af en forfærdelig Angest for Livet. Jeg havde ingen Lidenskaber, ingen Ærgærrighed, og jeg besluttede mig derfor til at ofre alle sandsynlige Glæder for at undgaa alle de sikre Sorger. Tilværelsen er kort, jeg vilde tilbringe den med at hjælpe andre, jeg vilde lette dem deres Sorger og fryde mig over deres Glæder, sagde jeg til mig selv. Naar jeg ikke selv for mit eget Vedkommende kendte noget hverken til Sorg eller Glæde, vilde mine Sindsbevægelser aldrig blive saa heftige.

Og hvis De alligevel vidste, hvor den Elendighed, jeg ser om mig, gaar mig nær til Hjertet! Men hvad der for mig vilde have været en uudholdelig Lidelse er bleven til Deltagelse, til Medlidenhed.

De Sorger, som jeg hvert Øjeblik staar overfor, vilde jeg ikke' have kunnet taalt, hvis de havde ramt mit eget Hjerte. Jeg vilde ikke have kunnet se mine Børn dø uden ogsaa selv at dø.

Men til Trods for alt stikker der mig endnu i Kroppen en saadan hemmelig Angest for, hvad der kan hænde, at Synet af Postbudet, naar han kommer ude paa Vejen, hver Dag faar det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa mig, og det skønt jeg nu ikke længere har noget at frygte."

Pastor Mauduit tav. Han stirrede ind i Ilden, der flammede i den store Kamin, som om han dèr i et mystisk Syn saa' for sig hele det ukendte Liv, som han havde kunnet leve, hvis han havde haft mere Mod til at møde dets Lidelser.

Med dæmpet Stemme tilføjede han:

„Ja, jeg havde Ret. Jeg var ikke skabt til at leve i denne Verden."

Grevinden sagde intet; endelig efter en kort Stilhed sagde hun:

„Hvis jeg ikke havde haft mine Børnebørn, tror jeg ikke, at jeg havde haft Mod til at leve længere."

Og uden at sige et Ord mere rejste Præsten sig.

Da Tjenestefolkene var faldet i Søvn i Køkkenet,

fulgte hun ham selv ud til Havedøren og saa' hans høje, langsomme Skygge, der belystes af Lampeskæret, forsvinde ind i Mørket.

Saa gik hun tilbage til Dagligstuen, satte sig foran Ilden og tænkte paa mange Ting, som man aldrig tænker paa, naar man er ung.

INDHOLDSFORTEGNELSE

	Side
En Kvindes Skriftemaal	7
Drømme	21
Kagen	33
Plejesønnen	45
En Nytaarsgave	63
En Kærlighedshistorie	77
Magnetisme	97
En korsikansk Bandit	109
Maaneskin	121
To Breve	133
Bissekræmmeren	147
En Foraarsaften	165
Fa'r Milon	179
Gamle Sager	197
Kvindelist	209
Ved Dødssengen	224
Yveline Samoris	239
Et Alarmskrig	251
Den Blinde	267
Hyrdekløften	279
En god Ven	291
Mod Aften	305

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
á 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. **Telef. 3282.**

Tlf. 17053.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.

Nørrevoldgade 78.
(lige ved Frederiksborggade).

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Husk, at i Nr. 11 paa Købmagergade, der bor

Mesenborg

Nordisk Parti Lager

Alle Sorter **Manufakturvarer** indkøbte i Partier og af Fallitboer. — **Altid billigst.** —

Mesenborg

Købmagergade 11, ligefor Silkegade.

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H 223. **Værksted Telf. 29536 x.**

LARSEN & NIELSEN,

• • • 12, Pilestræde 12 • • •

(tidligere Kronprinsensgade 6)

Landets bedste og billigste

Væveri- & Manufacturhus.

Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BAGH)

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

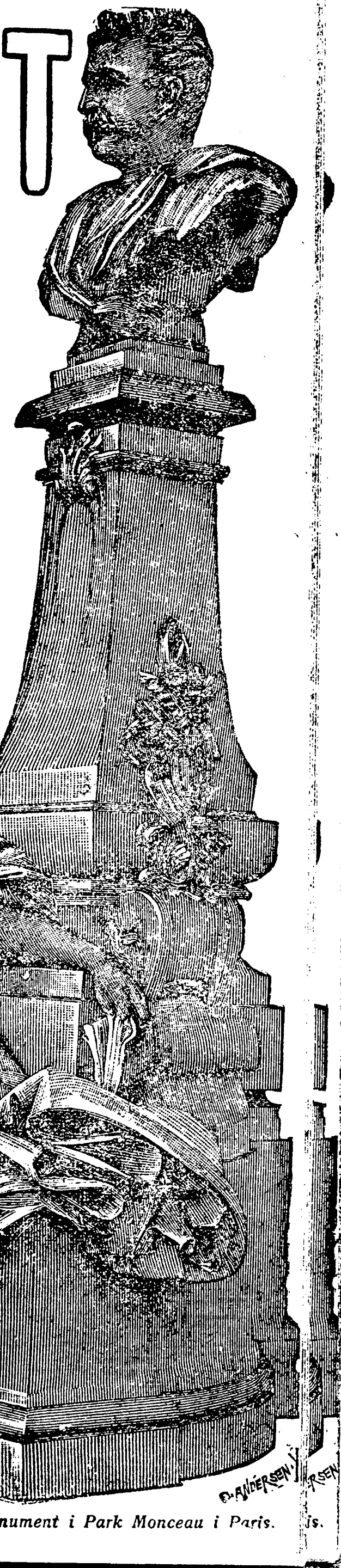

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

224. **HEFTE**

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

Fra

OLUF BRØNNUM & Co.S

Udstyrslager,

4, Holbergsgade 4

(Ligefor Studenterforeningen)

anbefales:

Email.Kogekar i alle Størrelser og **Facons,**
Bouillonskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemysekjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme,**
Bordknive,
Dessertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade

samt

. . ALT . .

henhørende til

Hus- & Køkken-Inventar.

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN
Østerbros Vinhandel

ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg.
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.

Tlf. Nora 535.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

PIATTI'S
Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris **Kr. 12.50**

Vimmelskaftet 43,

København K.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri.

HØJBROPLADS 7.

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
á 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. Telef. 3282.

Tlf. 17053.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.
Nørrevoldgade 78.
(lige ved Frederiksborggade).

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481
LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE
CLICHEANSTALT

Husk, at i Nr. 11 paa Købmagergade, der bor

Mesenborg

Nordisk Parti Lager
Alle Sorter **Manufakturvarer** indkøbte i Partier
og af Fallitboer. — **Altid billigst.** —

Mesenborg

Købmagergade 11, ligefor Silkegade.

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.
Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)
Butik Telf. H 223. **Værksted Telf. 29536x.**

LARSEN & NIELSEN,

• • • 12, Pilestræde 12 • • •
(tidligere Kronprinsensgade 6)

Landets bedste og billigste
Væveri- & Manufacturhus.
Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

GOMENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Forlaget **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

225. **HEFTE**

30 ØRE

Fra

...OLUF BRØNNUM & Co.s

...Udstyrslager,

...4, Holbergsgade 4

(Ligefor Studenterforeningen)

anbefales:

...mail.Kogekar i alle **Størrelser** og **Facons,**
...ouillonskjedler,
...iskekjedler,
...amp Gemyse-kjedler,
...laretkjedler med tilhørende **Kurve,**
...auterpander,
...laatpander,
...uddingforme,
...ranske Geléforme,
...merik. Frysemaskiner,
...sforme,
...arsrande,
Eggepander med tilhørende **Forme,**
...ordknive,
...essertknive,
...ranchersaxe,
...tegelaag,
...meletfade

samt

. . ALT . .

henhørende til

Hus- & Køkken-Inventar.

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN

Østerbros Vinhandel

ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af

Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Kurvemøbler.

Stort Udvalg.

Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.

Tlf. Nora 535.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

PIATTI'S

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris Kr. 12.50

Vimmelskaftet 43,

København K.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik.
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri.

HØJBROPLADS 7.

Kejserlig russisk

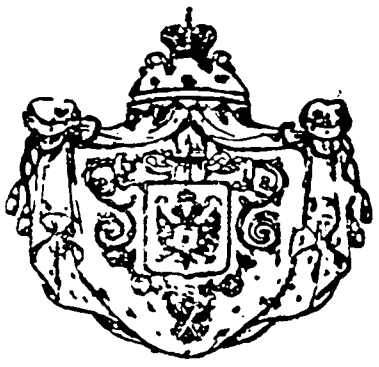

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
á 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. Telef. 3282.

TLF. 17053.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderates'e Vilkaar.

Nørrevoldgade 78.
(lige ved Frederiksborggade).

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67[4] (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Husk, at i Nr. 11 paa Købmagergade, der bor

Mesenborg

Nordisk Parti Lager

Alle Sorter **Manufakturvarer** indkøbte i Partier og af Fallitboer. — **Altid billigst.** —

Mesenborg

Købmagergade 11, ligefor Silkegade.

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H 223. Værksted Telf. 29536 x.

LARSEN & NIELSEN,

• • • 12, Pilestræde 12 • • •
(tidligere Kronprinsensgade 6)

Landets bedste og billigste Væveri- & Manufacturhus.

Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

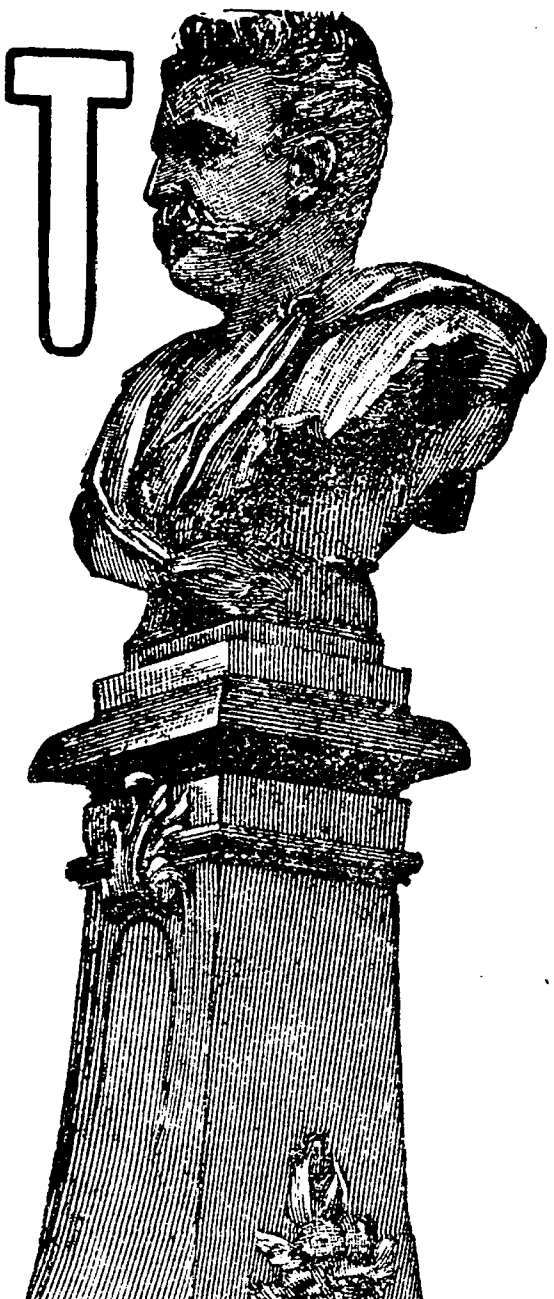

Til de afsluttede Værker foreligger
komponerede Bind. Løse Bind 9
Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere,
Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

226. HEFTE

30 ØRE

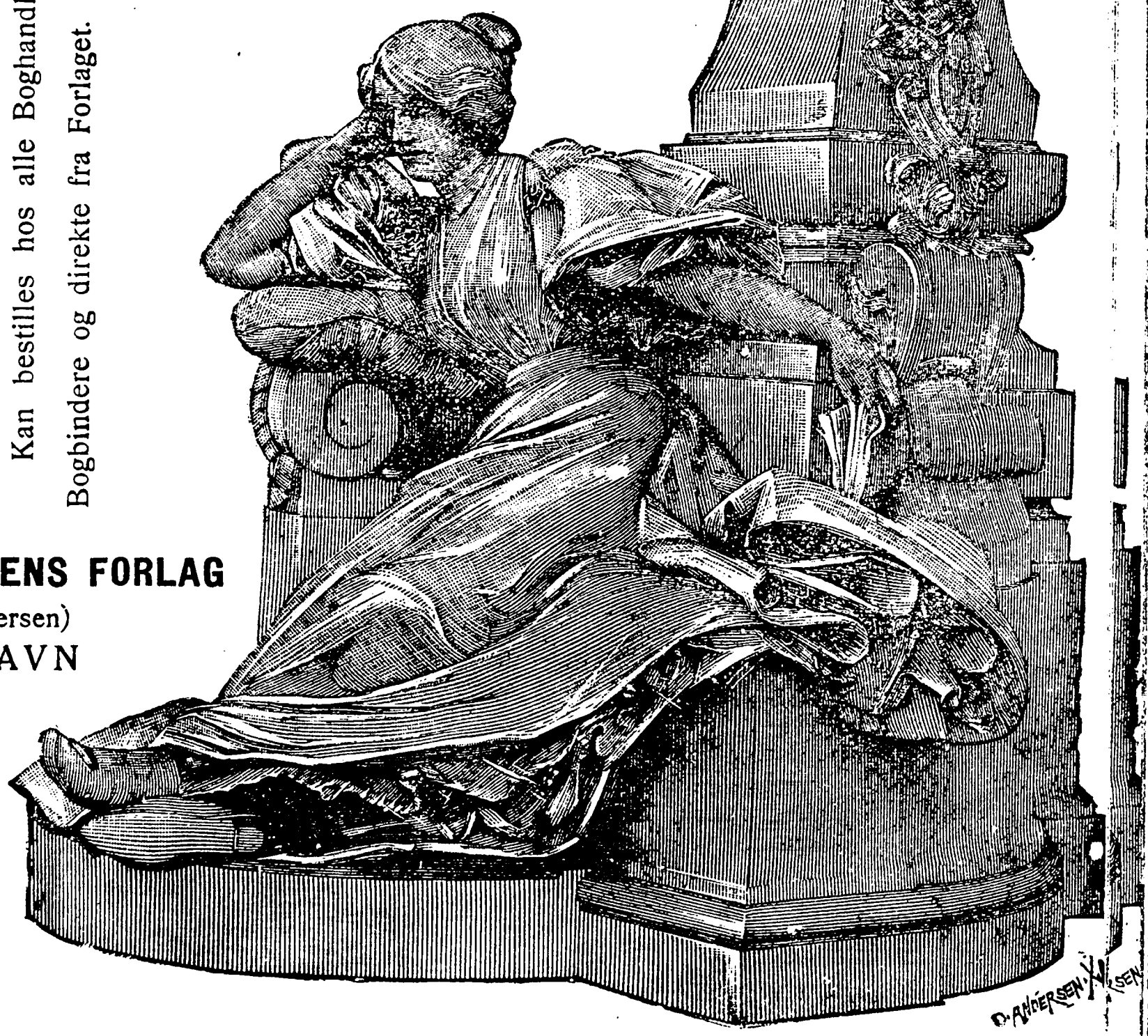

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

Fra

OLUF BRONNUM & Co.s

Udstyrslager,

4, Holbergsgade 4

(Ligefor Studenterforeningen)

anbefales:

Email.Kogekar i alle **Størrelser** og **Facons,**
Bouillonskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemysekjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Gelèforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme,**
Bordknive,
Dessertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade

samt

. . ALT . .

henhørende til

Hus- & Køkken-Inventar.

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN

Østerbros Vinhandel

ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Kurvekufferter.

Kurvemøbler.

Stort Udvalg.

Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.

Tlf. Nora 535.

Køb og Salg

af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes **gratis overalt.**

PIATTI'S

Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris Kr. 12.50

Vimmelskaftet 43,

København K.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder -- Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri.

HØJBROPLADS 7.

Kejserlig russisk

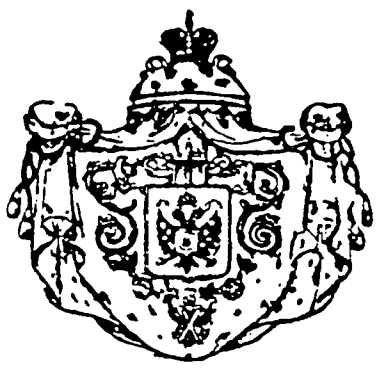

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i løs Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
á 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. Telef. 3282.

Tlf. 17053.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.
Nørrevoldgade 78.
(lige ved Frederiksborggade).

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Husk, at i Nr. 11 paa Købmagergade, der bor

Mesenborg

Nordisk Parti Lager

Alle Sorter Manufakturvarer indkøbte i Partier
og af Fallitboer. — **Altid billigst.** —

Mesenborg

Købmagergade 11, ligefor Silkegade.

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H 223. **Værksted Telf. 29536 x.**

LARSEN & NIELSEN,

12, Pilestræde 12
(tidligere Kronprinsensgade 6)

Landets bedste og billigste

Væveri- & Manufacturhus.

Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

GOHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Forlagsboghandler **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

227. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

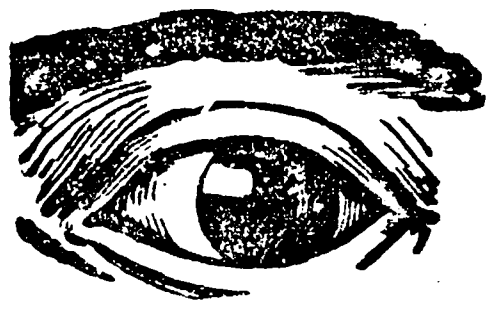

DANSKE ARGUS

NORDISK ANNONCEBUREAUS
AFDELING FOR

AVISUDKLIP

Købmagergade 38
Tlf. 593—594

Fra
DLUF BRØNNUM & Co.s
Udstyrslager,
4, Holbergsgade 4
(Ligefor Studenterforeningen)
anbefales:

Email.Kogekar i alle Størrelser og **Facons,**
Bouillonskjedler,
Fiskekjedler,
Damp Gemysekjedler,
Klaretkjedler med tilhørende **Kurve,**
Sauterpander,
Plaatpander,
Buddingforme,
Franske Geléforme,
Amerik. Frysemaskiner,
Isforme,
Farsrande,
Æggepander med tilhørende **Forme,**
Bordknive,
Dessertknive,
Tranchersaxe,
Stegelaag,
Omeletfade
samt
.. ALT ..
henhørende til
Hus- & Køkken-Inventar.

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.
Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN
Østerbros Vinhandel
ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.
Stort Udvalg.
Billige Priser.
E. G. Bülow.
12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

Køb og Salg
af brugte Bøger.
Størst Fordel bydes af
Th. Johansens Antikvariat.
12-14, Fiolstræde 12-14
vis à vis Universitetsbiblioteket.
Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

PIATTI'S
Skotøjsforretning
(48 Filialer i Europa)
Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.
En Pris Kr. 12.50
Vimmelskaftet 43,
København K.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL
Mohr & Hvenegaard
Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri.
HØJBROPLADS 7.

Kejserlig russisk

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i **løs Vægt** og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
á 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. Telef. 3282.

Tlf. 17053.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderateste Vilkaar.
Nørrevoldgade 78.
(lige ved Frederiksborggade).

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481
LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE
CLICHEANSTALT

Husk, at i Nr. 11 paa Købmagergade, der bor

Mesenborg

Nordisk Parti Lager
Alle Sorter **Manufakturvarer** indkøbte i Partier
og af Fallitboer. — **Altid billigst.** —

Mesenborg

Købmagergade 11, ligefor Silkegade.

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H 223. Værksted Telf. 29536x.

LARSEN & NIELSEN,

12, Pilestræde 12
(tidligere Kronprinsensgade 6)

Landets bedste og billigste
Væveri- & Manufacturhus.
Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

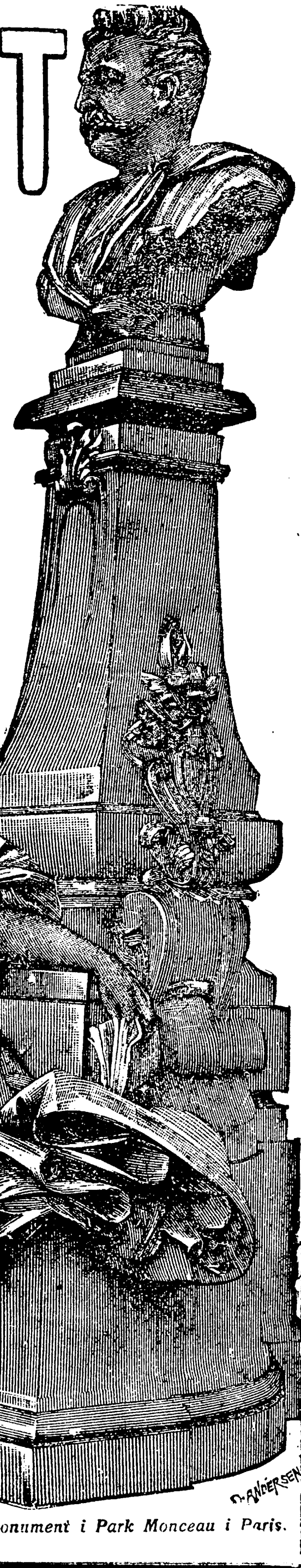

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

forhen **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

228. HEFTE

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

DANSKE ARGUS

NORDISK ANNONCEBUREAUS
AFDELING FOR

AVISUDKLIP

Købmagergade 38

Tlf. 593—594

Fra

LUF BRONNUM & Co.s

Udstyrslager,
, **Holbergsgade 4**
igefor Studenterforeningen)
anbefales:

mail.Kogekar i alle Størrelser og **Facons,**
ouillonskjedler,
iskekjedler,
amp Gemyse-kjedler,
laretkjedler med tilhørende **Kurve,**
auterpander,
laatpander,
uddingforme,
ranske Geléforme,
merik. Frysemaskiner,
forme,
arsrande,
Eggepander med tilhørende **Forme,**
ordknive,
essertknive,
ranchersaxe,
tegelaag,
meletfade

samt

. . ALT . .

henhørende til

Hus- & Køkken-Inventar.

Priscouranter over alle Artikler med vedføjede Lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN
Østerbros Vinhandel

ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg.
Billige Priser.

E. G. Bülow.

12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbibliotheket.

Kataloger over brugte Bøger sendes **gratis overalt.**

PIATTI'S
Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris **Kr. 12.50**

Vimmelskaftet 43,

København K.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik.
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri.

HØJBROPLADS 7,

Kejserlig russisk

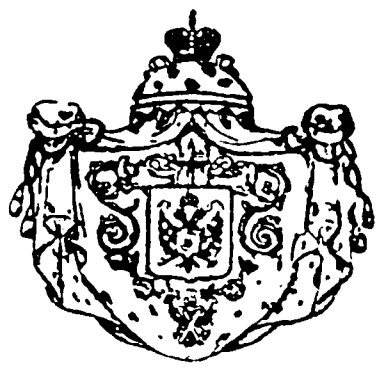

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i **løs** Vægt og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
á 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. Telef. 3282.

Tlf. 17053.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderates'e Vilkaar.
Nørrevoldgade 78.
(lige ved Frederiksborggade).

Husk!
Nr. 11.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67[4] (Westend)
TLF. 4481

Husk!
Nr. 11.

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAANDSOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Husk, at i Nr. 11 paa Købmagergade, der bor

Mesenborg

Nordisk Parti Lager

Alle Sorter **Manufakturvarer** indkøbte i Partier og af Fallitboer. — **Altid billigst.** —

Mesenborg

Købmagergade 11, ligefor Silkegade.

Husk!
Nr. 11.

Husk!
Nr. 11.

Pengeskabe forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H 223. Værksted Telf. 29536x.

LARSEN & NIELSEN,

12, Pilestræde 12
(tidligere Kronprinsensgade 6)

Landets bedste og billigste Væveri- & Manufacturhus.

Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

MAUPASSANT SAMLEDE VÆRKER

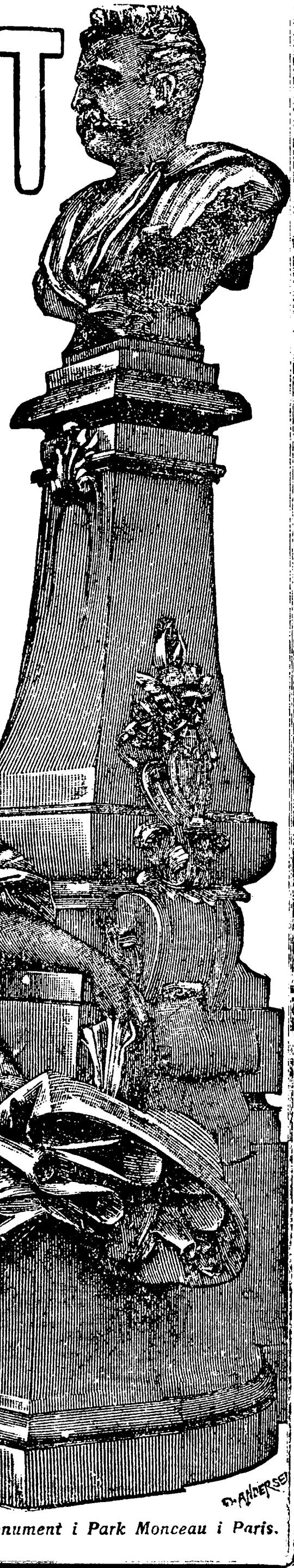

Til de afsluttede Værker foreligger **komponerede Bind.** Løse Bind 90 Øre. Bind og Indbinding 140 Øre.

Kan bestilles hos alle Boghandlere, Bogbindere og direkte fra Forlaget.

Forlaget **A. CHRISTIANSENS FORLAG**
(Hermann-Petersen)
KØBENHAVN

229. **HEFTE**

30 ØRE

Guy de Maupassants Monument i Park Monceau i Paris.

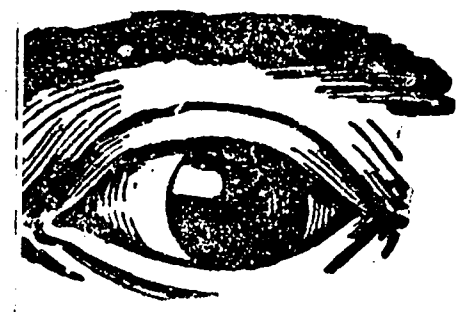

DANSKE ARGUS

NORDISK ANNONCEBUREAUS
AFDELING FOR

AVISUDKLIP

Købmagergade 38

Tlf. 593—594

Fra

.UF BRØNNUM & Co.s

Jdstyrslager,

Holbergsgade 4

gefor Studenterforeningen)

anbefales:

nail.Kogekar i alle **Størrelser** og **Facons,**
uillonskjedler,
skekjedler,
mp Gemyse-kjedler,
aretkjedler med tilhørende **Kurve,**
uterpander,
aatpander,
ddingforme,
anske Gelèforme,
nerik. Frysemaskiner,
forme,
rsrande,
ggepander med tilhørende **Forme,**
ordknive,
ssertknive,
ranchersaxe,
egelaag,
neletfade

samt

. . ALT . .

henhørende til

Hus- & Køkken-Inventar.

Priscouranter over alle artikler med vedføjede lister over samlede Udstyr tilsendes franco.

Telefon 1255.

CARL G. SCHERFIN
Østerbros Vinhandel
ØSTERBROGADE 54. — Telef. 5054.

Største Lager af
Likører (83 Mærker)
Champagne (51 Mærker)
Whisky (67 Mærker)

Kurvekufferter.
Kurvemøbler.

Stort Udvalg.
Billige Priser.

E. G. Bülow.
12, Nørrebrogade 12.
Tlf. Nora 535.

Køb og Salg
af brugte Bøger.

Størst Fordel bydes af

Th. Johansens Antikvariat.

12-14, Fiolstræde 12-14

vis à vis Universitetsbiblioteket.

Kataloger over brugte Bøger sendes gratis overalt.

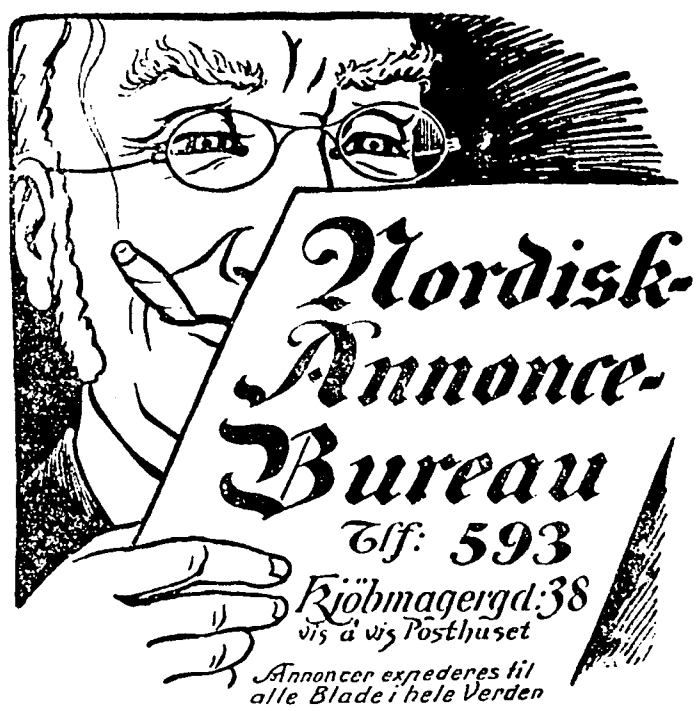

PIATTI'S
Skotøjsforretning

(48 Filialer i Europa)

Pariser, Wiener, Amerikansk Façons.

En Pris Kr. 12.50

Vimmelskaftet 43,

København K.

WINKEL & MAGNUSSENS KUNSTHANDEL

Mohr & Hvenegaard

Indrammede Billeder — Gamle Kobberstik.
Alle Slags Reparationer — Kunstindustri.

HØJBROPLADS 7.

Kejserlig russisk

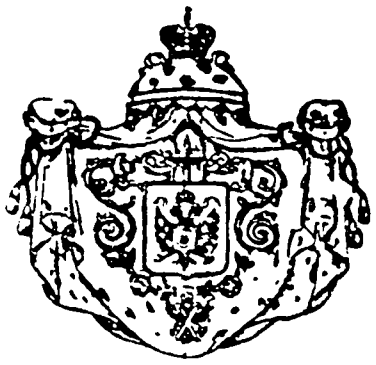

Hofleverandør

C. R.

EVERS

& Co.

Maltextraktøl

(dansk Sundhedsøl)
à 40 Øre pr. 1/2 Fl.

Export-Malt-Extrakt

(skattefrit)
à 25 Øre pr. 1/2 Fl.

Maltsaft

i Glas & Dunke
til
Maltkur i Hjemmet.
Forlang Brugsanv.

Malt-Bolscher

Menthol do.

Ingefær do.

m. m.
i **løs Vægt** og i gule,
ovale Blikdaaser
à 15 og 25 Øre.

Sodapastiller

(store og smaa)
i løs Vægt, i Ruller
og i Æsker
á 10 og 25 Øre.

Fabrik:
Østre Fasanvej 15
Københ. F. Telef. 3282.

Tlf. 17053.

Pianoer

nye og brugte, sælges og udlejes billigst med fuld Garanti paa moderates'e Vilkaar.

Nørrevoldgade 78.
(lige ved Frederiksborggade).

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

NORDISK KUNSTANSTALT

VESTERBROGADE 67⁴ (Westend)
TLF. 4481

LYSTRYK, SAAVEL PAA HAAND- SOM HURTIGPRESSE

CLICHEANSTALT

Husk, at i Nr. 11 paa Købmagergade, der bor

Mesenborg

Nordisk Parti Lager

Alle Sorter **Manufakturvarer** indkøbte i Partier og af Fallitboer. — **Altid billigst.** —

Mesenborg

Købmagergade 11, ligefor Silkegade.

Husk!
Nr. 11.
Husk!
Nr. 11.

Pengeskabe

forfærdiget af bedste udsøgt Materiale.

Belønnet med Guldmedaile.

Pengekasser, Dokumentkasser

fra 10 Kr.

Alt Kunstsmedearbejde udføres.

Peter Sørensen, Nørrevoldgade 22 (midt for Ørstedsparken)

Butik Telf. H 223. Værksted Telf. 29536 x.

LARSEN & NIELSEN,

(tidligere Kronprinsensgade 6)

12, Pilestræde 12

Landets bedste og billigste

Væveri- & Manufacturhus.

Brude-Udstyr. Linned-Udstyr. Senge-Udstyr.

J. COHENS BOGTRYKKERIER
(GEORG A. BACH)

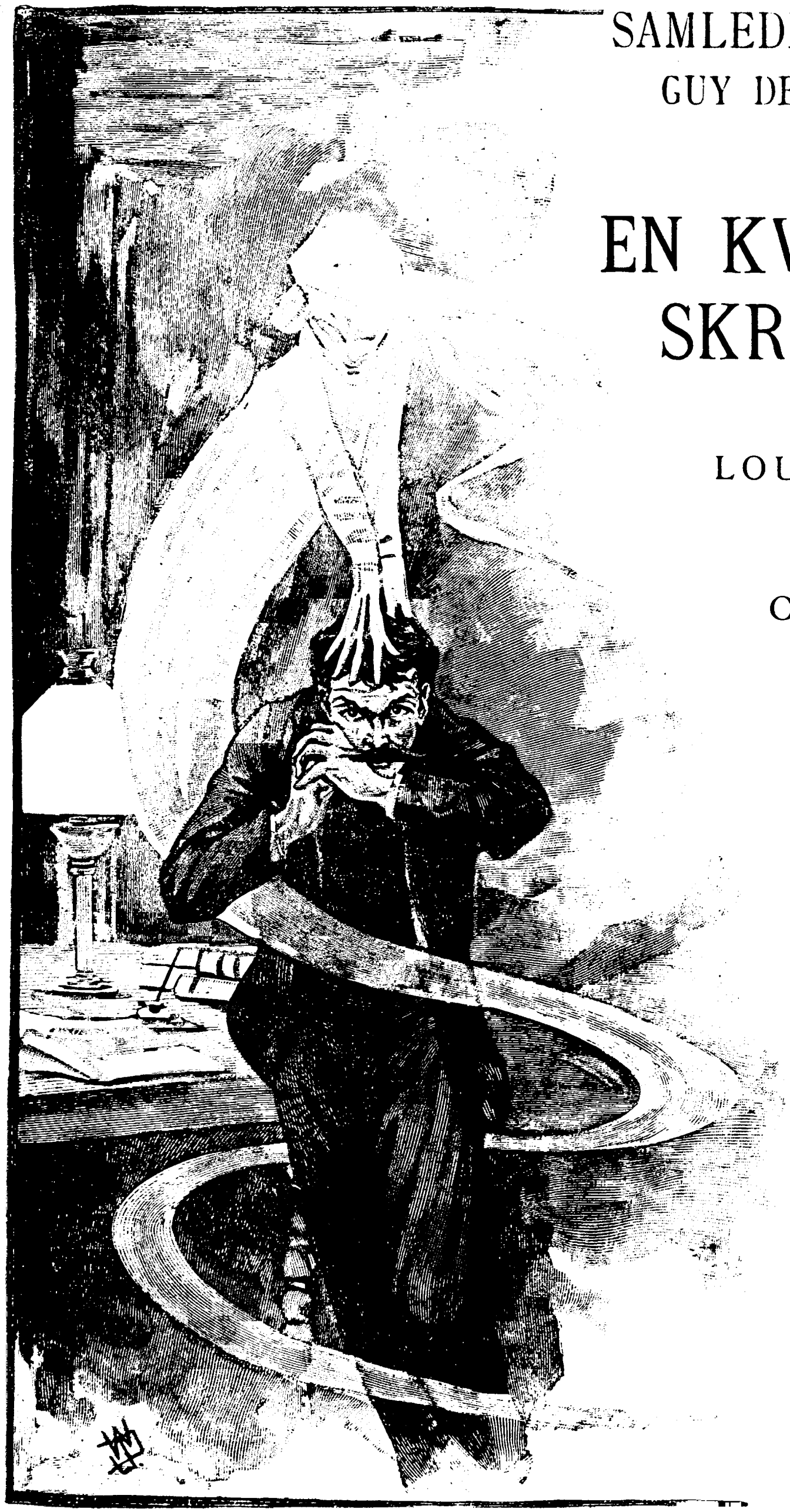

SAMLEDE VÆRKER AF

GUY DE MAUPASSANT

EN KVINDES SKRIFTEMAAL

Paa Dansk ved

LOULOU LASSEN

Illustreret af

CH. HUARD

Træsnit af

G. LEMOINE

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG

(HERMANN-PETERSEN)

KØBENHAVN

Af

GUY DE MAUPASSANTS

SAMLEDE VÆRKER

PAA DANSK VED LOULOU LASSEN

er hidtil udkommet:

ET LIV (Ill. af A. Leroux). Pris Kr. 4.20, indb. i komp. Bind Kr. 5.60.
SMUKKE VEN (Ill. af F. Bac). Pris Kr. 6.45, indb. i komp. Bind Kr. 7.85.
VED BADESTEDET MONT ORIOL (Ill. af F. Bac). Pris Kr. 5,10, indb. i komp. Bind Kr. 6.50.
STÆRK SOM DØDEN (Ill. af André Brouillet). Pris Kr. 4.45, indb i komp, Bind Kr. 5.85.
VORT HJÆRTE (Ill. af René Lelong). Pris Kr. 3.50, indb i komp. Bind Kr. 4.90.
FRØKEN FIFI (Ill. af L. Vallet) Pris Kr. 2.40, indb. i komp. Bind Kr. 3.80.
FLOMMEN (Ill. af Jeanniot). Pris Kr. 3.90, indb. i komp. Bind Kr. 5.30.
FRU TELLIERS PENSIONAT (Ill. af René Lelong). Pris Kr. 3.30, indb. i komp. Bind Kr. 4.70.
SNEPPENS HISTORIER (Ill. af Lucien Barbut). Pris Kr. 2.85, indb. i komp. Bind Kr. 4.25.
MISS HARRIET (Ill. af Ch. Morel). Pris Kr. 3.85, indb. i komp. Bind Kr. 5.25.
I MAANESKIN (Ill. af Lucien Métivet). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40
MASKEN (Ill. af M. d. Lambert. Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
VANDRELIV (Ill. af Lanos). Pris Kr. 2.75, indb. i komp. Bind Kr. 4.15.
FRU HUSSONS DYDSDRAGON (Ill. af V. Rottembourg). Pris Kr. 2.75, indb. i komp. Bind Kr. 4.15.
SØSTRENE RONDOLI (Ill. af René Lelong). Pris Kr. 3 25, indb. i komp. Bind Kr. 4 65.
PIERRE OG JEAN (Ill. af Geo-Dupuis). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
TIL VENSTRE HAAND (Ill. af Lobel-Riche). Pris Kr. 2.75, indb. i komp. Bind Kr. 4.15
YVETTE (Ill. af Cortazzo). Pris Kr. 3.00, indb. i komp. Bind Kr. 4.40.
KÆRLIGHED (Ill. af Julien-Damazy). Pris Kr. 2.60, indb. i komp. Bind Kr. 4 00.
EN KVINDES SKRIFTEMAAL (Ill. af Ch. Huard). Pris Kr. 3.00, indb. i komp Bind. Kr. 4.40.

Bind og Indbinding af **dette** Værk 1 Kr. 40 Øre.
Løse Bind 90 Øre.

Kan bestilles gennem alle Boglader og direkte fra Forlaget

fh. A. CHRISTIANSENS FORLAG — KØBENHAVN.

DET HOFFENSBERGSKE ETABL. — KBHVN.

J. N. RODES
EFTFLG
J. SKRÆM